

എല്ലാവരും

എം. ജി. നവദാസൻ

அறுவடை

(நாடகத் தொகுப்பு)

Allée Raoul Dufy
141 Bretagne Rés. Fontaine Mallet
93420 VILLEPINTE - France
Tél. 01 48 61 42 23

Première Edition: 04 Dec 1998

எம். அரியநாயகம்

Auteur

Distribution Limitée aux membres

பிரான்க தமிழர் கலை கலாசார மன்றம்

பாரிஸ், பிரான்ஸ்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

7
Allée Raoul Dufy
et Bâtiment R&S, Fontaine Mallet
COSSO VILLEPINE - France
TEL. 01 43 81 42 23

no. 0143814223

Digitized by Noolaham Foundation.

ARUVADAI

PAR

M.ARIYANAYAGAM

Première Edition: 01 Dec.1998

(C) : Auteur

Distribution Limitée aux membrés

Publié par

GIFT

(GROUPEMENT INTER CULTURAL FRANCO - TAMOU

FRANCE

ARUVADAI

(A collection of three plays)

by

M.ARIYANAYAGAM

- FIRST EDITION : 01.DEC. 1998
(C) M. ARIYANAYAGAM
- Cover Design by : Marudhu
Laser typeset by : Murali
Cover Printed at : Colour World,
Chennai.600024.
- Printed at : MLM Offset,
Chennai. 600024.
- Published by : GIFT
N° 1 RUE JEAN MOULIN,
93130 NOISYLE SEC,
FRANCE.
- No.of pages : XX+152 (172)
Size : 1x8 (Grown)

Groupement Inter Cultural Franco - Tamoul,

பதிப்புரை

பிரான்க தமிழர் கலை கலாசார மன்றம் (GIFT)

ஆரம்பித்ததன் நோக்கத்தின் சாரத்தினை இங்கு வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வது அவசியம். இன்று புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் மத்தியில் இருந்து அநேக கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் வெளித்தோன்றுகின்றன. எனினும் இவற்றின் தர நிர்ணயம் குறித்த வினா எழுவது தவிர்க்க முடியாதுள்ளது. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது எம் படைப்புக்கள் இன்றும் உயரங்களைத் தொடவில்லையே என்பது வருத்தமாகவும், வேற்று மொழிப் படைப்புக்களை பார்க்கும் போது ஏக்கமாகவும் இருக்கிறது. இதனை வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருத்தல் சாத்தியமல்ல. ஆவன செய்தே ஆகவேண்டும், இத்தகைய ஆவல் எமக்குள் எழுந்ததன் வெளிப்பாடுதான் இம் மன்றத்தின் தோற்றம். எனவே இது எம் மொழியில் புதிய, உயர்ந்த படைப்புக்களின் உருவாக்கத்திற்கான அனைத்துப் பணிகளையும் மேற்கொள்வதற்கான வாசல்களை அகலித்து வைத்துள்ளது. இந்த வகையில் இம் மன்றத்தின் மூலம் படைப்பாளர்களை ஊக்குவிப்பது, அவர்களின் படைப்புக்களுக்கான தளங்களை அமைத்துக் கொடுப்பது, வேற்று மொழியிலுள்ள சிறந்த படைப்புக்களை எம் மொழியில் மாற்றும் செய்து அம் மக்களிடத்தே அறிமுகம் செய்து வைப்பது, எம் மொழியில் உருவாகக் கூடிய சிறந்த படைப்புக்களைத் தேடித்தேடி அவற்றை நூலுருவில் வெளிக் கொணர்வது போன்றவை இதன் மிக முக்கியமான பணிகளாகும்.

இந்த வகையில் இம் மன்றத்தின் முதலாவது நிகழ்வாக பரிசில் நாடகத்துறையில் பரவலாக அறியப்பட்ட திரு. அரியநாயகம் அவர்களது இயக்கத்தில் ஷேக்ஸ்பியரின் உலகப் புகழ் பெற்ற ஜூலியஸ் சீசர் நாடகம் இடம் பெற்று பார்த்தவர்களின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றுக் கொண்டது.

இப்போது அவரது சொந்தப் பிரதிகளான 'தீர்ப்பு', 'விளம்பரம்', 'நாளைய அறுவடைகள்' என்னும் மூன்று நாடகங்களையும் நூலுருவில் கொண்டு வருவதில் மன்றம் பெருமையடைகிறது. இந்நாடகங்கள் மூன்றும் ஏற்கனவே இங்கு அவரது இயக்கத்தில் மேடையேற்றப் பட்டு எல்லோரினதும்

பாராட்டுக்களையும், சிறந்த விமரிசனங்களையும் பெற்றுக் கொண்டவை என்பது இவை நூலுருப் பெறுவதற்கான தகைமைக்குச் சான்று. மேலும் இந்நாடகங்களை நூலுருவில் கொண்டு வருவதற்கான சமூகக் காரணங்கள் உள்ளன. இம் மூன்று நாடகங்களுமே தேசத்தை நோக்கியவை. ஒவ்வொரு பிரச்சினைகளையும் விமர்சன நோக்கில் ஆராய்பவை என்ற வகையில் இவற்றின் முக்கியத்துவம் உணரத்தக்கது. சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் எம் தேசத்தில் எழக்கூடிய பிரச்சினை பற்றிய தர்க்க பூர்வமான வாதங்களை 'தீர்ப்பு', 'நாளைய அறுவடைகள்' என்பன மிகத் தெளிவாக முன்வைக்கின்றன. இன்றைய சமூக வக்கிரங்களை, குறைபாடுகளை ஆணி அறைந்தாற்போல 'விளம்பரம்' நாடகம் கலைத்துவமாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. எனவே இவை என்றும் மக்களுக்கான பயன்பாடுகளைக் கொண்டவை என்ற வகையிலும், ஓர் உயர்ந்த சமூக அமைப்பினைக் கோரி நிற்பவை என்ற வகையிலும், மேலும் இவை கலைப்படைப்புக்களாக இனங் காணப்படுவன குறித்தும் இவை நூலுருப் பெறுவதற்கான நியாயத்தினைப் பெறுகின்றன.

இது எம்மால் வெளியிடப்படும் முதலாவது நூல். இது எம் மக்களினால் வரவேற்று ஆதரவளிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை எமக்குண்டு. தொடர்ந்தும் இத்தகைய முயற்சிகளை நாம் மேற்கொள்வோம் என்பது உறுதி. தம் மொழியில் சிறந்த படைப்புகள் வெளி வர வேண்டும் என்னும் கலை, இலக்கிய அவா உள்ள அனைத்துத் தரப்பினரும் தரும் ஆதரவு புலம் பெயர் கலை இலக்கியத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு உரமுட்டும் எனும் நம்பிக்கையோடு 'அறுவடை' எனும் இந்நாடக நூலினை உங்களுக்குத் தருகிறோம்.

டாக்டர். காமனோகரன்

என்.அருணகிரிநாதன்

GIFT

பிரான்ஸ்

மதிப்புரை

நல்ல 'அறுவடைகள்'

சடங்குகளிலிருந்தே நாட்டியம், நடனம், கூத்து ஆகியன தோன்றின என சமூகவியலாளர் கூறுவர். காலப்போக்கில் இவை கலை வடிவங்களாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. கூத்து இசையோடு, கதையோடு வளர்ந்துவந்தது. பின்னர் அவையில் கவிதையும் வசனமூலாக ஜனநாயகத் தன்மை பெற்றுப் பரவலாகியது.

அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியாக மேடைநாடகம் என்ற படிவம் நிலைபெற்று வருகிறது. இதற்கு இசையும், மின் ஒளியும், செட்டுகளும் மெருகூட்டுவதாக அமைகிறது. பாத்திரங்கள், சம்பவங்கள், கதையை ஒழுங்கு படுத்தும் முறை மட்டுமல்ல வசனங்கள் அமையும் ஆற்றலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

சினிமாவை பார்வை ஊடகம் என்பர். வார்த்தைகள் இல்லாமலே ஆரம்ப காலகட்டத்தில் சினிமா பலம் வாய்ந்த ஊடகமாக வளர்ந்துவந்தது. மிருகங்களையும் வைத்தே சினிமா தயாரிக்க முடிந்தது. நாடகம் அப்படியில்லை. வாய்மொழி பேசும் மனிதரை மேடையில் வைத்தே நாடகம் நடத்த முடியும். இங்கு வசனம் சிறப்பாக இடம் பெறுகிறது. சதையும், இரத்தமும், அசைவும் கொண்ட மனிதரை தரிசிக்க முடிகிறது.

மேடை நாடகத்தில் இருவகை வசனங்கள் கையாளப்படுகின்றன. பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ப சாதாரணமாகப் பேசும் வாய்மொழி. அடுத்து இலக்கிய நயம் மிக்க மேடை மொழி. சேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களை மேடையில் பார்ப்பவரிலும் பார்க்க உலகில் நூலில் படித்து, சுவைத்து மகிழ்பவரே பெரும் பகுதியினர். காரணம் வசனங்களிலுள்ள இலக்கிய நயம், சேக்ஸ்பியரே பெரும்பாலான பாத்திரங்கள் மூலம் இலக்கிய நயம் சொட்டப் பேசினார்.

நாடக வசனங்கள் நடிப்பதற்கு, படிப்பதற்கல்ல என்ற கருத்தினாலேயே ஏராளமான நல்ல நாடகங்கள் தானும் நூலுருப் பெறவில்லை. ஒரு காலகட்டத்தைப் பிரதிபலித்துவப் படுத்தும் பிரபலமான நாடகங்களுக்கு

நூல்வடிவம் தராததால் அப்படியே காலப் போக்கில் அவை மறைந்து, மறந்து போய்விடுகிறது.

பிரஞ்சு நாட்டில் குடி பெயர்ந்து வாழும் எம். அரியநாயகம் அவர்களது நாடகக்கலையிலுள்ள ஆர்வம் பிரமிக்கத்தக்கது. நாடகங்களை எழுதுவது மட்டுமல்ல உரிய பாத்திர மாந்தரைத் தேடி, பயிற்றுவித்து, அரங்கு தேடி மேடையேற்றுவது என்பது சாதாரண விஷயமல்ல. அத்துடன், தான் எழுதி, அரங்கேற்றிய முன்று நாடகங்களை நூலுருவிலும் கொணர்ந்துள்ளார். தமிழ் நாடகத்து உலகில் இதோர் மிகப் பெரிய பணியாகும். அத்துடன் இந்நாடகங்கள் இரவோடு கனவாகப் போய்விடும் சாதாரண நாடகங்களல்ல.

‘நாளைய அறுவடைகள்’ என்பது கற்பனா சித்திரந்தான். பார்வையாளர் பெற்ற அனுபவங்களை நான் கூற வரவில்லை. ஒரே முச்சில் படித்த அனுபவ அறிவைக் கொண்டே சொல்ல முடியும்.

தமிழிலும் பெற்றுவிட்டதான ஒரு கற்பனையை முன்வைத்து, புலம் பெயர்ந்தவரும் நாடுதிரும்பி புதிய தேசத்தைக் கட்டி எழுப்பும் பணிகளையும் அங்கு கைக்கொள்ள வேண்டிய பறந்த கோட்பாடுகளையும் நாடகாசிரியர் ஆழமாக, அகலமாக உணர்ச்சிமிக்க கதையாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

சினிமாவிலும் பார்க்க நாடகம் அழுத்தமானது. சினிமாவில் காமராசில் பிடிக்கப்பட்ட படங்களின் நிழல்களையே திரையில் காண்கிறோம். கனவில் வந்து போவதுபோல இருட்டான சூழலைவிட்டு வெளியேறியதும் மறந்து போக முடிகிறது. நாடகத்தில் இயல்பான வார்த்தைகளைப் பேசும் சதையும் இரத்தமும் கொண்ட மானிடர்களை பல்வேறு சூழல்களில் பார்க்கிறோம். மேடையில் அத்தக் கற்பனைகளைக் கொணர்வது கடினம். அதனால் நாடகத்தில் யதார்த்தத் தன்மை மிளிர்கிறது.

‘நாளைய அறுவடைகள்’ பல போராட்டங்கள், இழப்புகளை விதைத்த ஒரு புனிதத் தன்மையை ஆசிரியர் அழுத்தமாகக் கூறியுள்ளார். சாதி, மத, இன, வட்டாரப் பாடுபாடுகள் யாவையும் ஒழிப்பதான குரலை ஆசிரியர் நாடக மூலம் அழுத்திக் கூறுகிறார். இது தவிர ஈழ விடுதலைப்

போராட்டத்தில் பாதிக்கப்பட்டவருக்கும் வாழ்வு தருவதற்கான குரலை முன்வைத்துள்ளார்.

புதிய தமிழகத்தின் கல்வி, மருத்துவ வசதிகள், மின்சாரம், வேலை வாய்ப்புகள், புதிய தொழில் வளம் அனைத்தையும் ஒரு நாடகத்தின் மூலம் ஆசிரியரால் சுட்டிக் காட்ட முடிந்ததே பாராட்டுக்குரியது. மேடை அமைப்பிலும் ஒரே செட்டிலேயே நாடகம் நடந்து முடிகிறது. எளிமையாக மேடையேற்றத்தக்கதாக நாடகப் பின்னலையும் ஆசிரியர் அமைத்துள்ளது தனிச்சிறப்பாகும். பாத்திரங்களுக்கேற்ப வசனங்கள், யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழ் நாடகத்தில் ஊடுருவி நிற்கிறது.

இந் நாடகங்கள் குறிப்பிட்ட சமூக மக்களின் பிரச்சனைகளை கையாண்ட போதும், பரவலான மக்களால் மேடையில் பார்த்தோ அல்லது நூலுருவில் படித்தோ சுவைக்கக் சமையதாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒரே மேடை நாடக முறையில் அமைக்கப்பட்டும் உள்ளது.

இந்நூலில் நாளைப் அறுவடை முழுநேர நாடகமாக அமைந்துள்ளது. அத்துடன் 'விளம்பரம்', 'தீர்ப்பு' ஆகிய இரு ஓரங்க நாடகங்களும் முன்பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

'விளம்பரம்' சுனிஸ் நாட்டில் லட்சம் ரூபா சம்பளம் எடுப்பதாகவும், அழகான இளம் வாலிபனுக்கு அழகான மணப்பெண் சீதனத்துடன் வேண்டும் எனவும் கொழும்பு வீரகேசரிய பத்திரிகையில் விளம்பரம் வெளியிட்ட சிவாவைப் பார்க்க சந்திரா என்ற பெண் பாரிஸிலிருந்து அதிகாலையில் வருகிறாள். இருவரிடையேயும் நடைபெறும் உரையாடல் முரண் சுவையாகவும் விளம்பரத்தைப் புட்டுக்காட்டி சிவாவின் போக்கை தோலுரிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. ஆசைவார்த்தை விளம்பரங்களில் பெண்களை ஏமாற்ற இயல்வதையும் கண்டிக்கிறது.

'தீர்ப்பு' ஓரங்க நாடகமாக புலம் பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களை அம்பலப் படுத்துவதோடு அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரை நாடு திரும்பிய பின்னரும் ஏமாற்ற முயல்வதையும் கண்டிக்கிறது.

நீதி மன்றத்தில் நடைபெறும் வழக்காக நாடகம் அமைகிறது. பரம்சோதி என்பவர் புலம் பெயர்ந்து அந்நிய நாடுகளுக்குச் செல்லும்

வேளை தன் 16 பரப்பு பயிர் செய்யும் விவசாயக் காணியை கனகன் என்பவனுக்கு ஒற்றி எழுதி ரூ. 20,000/- பெற்றுக் கொண்டு நிலத்தைத் தருகிறார். பின் நாடு திரும்பி நிலத்தை நீதிமன்ற ஆணைமூலம் பெற முயல்கிறார்.

நாடகம் பரம்சோதியின் சட்டரீதியற்ற ஐரோப்பிய, கஷையப் பயணங்களையும் அவரது தில்லு முல்லுகளையும் குறுக்கு விசாரணை மூலம் வெளிக் கொணர்கிறது. நீதிபதி கனகனுக்குச் சார்பாக நீதி வழங்குகிறார்.

திரு. எம். அரியநாயகத்தின் முயற்சிகள் இருவகையில் பாராட்டிற்குரியது. பாரிஸ் நகரில் வாழ்ந்தபோதும் வாழ்ந்த நாட்டையும் அங்குள்ள பிரச்சனைகளையும் மறந்து விடாது நாடகமாக்குவதோடு எதிர் காலத்தையும் கற்பனை வளமாகப் பார்ப்பது.

இரண்டாவது: நாடகத்தை மேடையில் தரிசிக்க முடியாதவரும் படித்து புத்துணர்வு பெறும் முகமாக இவற்றை நூலுருவில் கொணர்ந்து, பாரிஸ் நகரில் மட்டுமல்ல ஈழத் தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் இந் நாடகங்களை அரங்கேற்றவும் இந்நூல் மூலம் துணைபுரிகிறார். மேலும் இந் நாடக நூல் என்றும் தமிழர்களது ஒரு காலகட்டத்தைச் சித்திரிக்கும் சமூக வரலாற்று நாடகமாக நிலை பெறும்.

சென்னை
10-10-98

செ. கணேசலிங்கன்

ஒரு யாத்ரா.....

தமிழ் இலக்கியத்தில் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்கிற ஒரு தனி வகை பற்றி அண்மைக் காலமாகப் பேசப்படுகின்றது. பிறந்த மண்ணினைச் சில வலோற்கார நிப்பந்தங்களினாலே துறந்து, முற்றிலும் மாறுபட்ட கலாசாரம் பயிலப்படும் அந்நிய நாடு ஒன்றிலே வாழத் தலைப்பட்டு, தந்தையும் தாயும் குலவி மகிழ்ந்த மண்ணின் தவனத்தைச் சுவாசமாக்கி, தமது இனத்துவத் தனி அடையாளம் தமிழ்த் தாய்மொழியிலிருந்து பெறப்படுகின்றது என்கிற பிரக்ஞையை வாலாயப்படுத்தி, இலக்கிய சல்லாபங்களிலே ஈடுபடுவோருடைய படைப்புகள் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றது. ஏடேறும் படைப்பு முயற்சிகள் என இலக்கியத்தின் பொருள் சுருக்கமடையாது. நிகழ்த்துதல் கலைகளுக்குப் பற்றாதாரமாகக் கொண்ட எழுத்து முயற்சிகளையும் இலக்கியம் தன்னுள் சேர்க்கும். புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் புதிய தேடல்களையும் சுருதிகளையும் தகைய வைக்கும் என்பது அநுபவம்.

இலக்கிய உழியத்திலே ஈடுபட்டுள்ள புலம்பெயர்ந்தோருள் அநேகர், பிறந்த மண்ணிலேயே அத்தகைய ஈடுபாடு உள்நிறியவர்கள், ஓரளவு பயிற்சி பெற்றவர்கள். ஏனையோர் புகலிடத்தில் தமிழ் நேசிப்பின் வழகாலாகவும், தனி அடையாளம் ஒன்றுடன் இணையும் முனைப்பாகவும் இலக்கியத்தினை அணுகுபவர்கள். முன்னையவர்களுடைய ஆக்கங்கள் ஒரு வித்தையின் தொடர்ச்சி, பின்னையவர்களுடைய ஆக்கங்கள் ஒரு வித்தையின் தீட்சை. தீட்சை பெறுபவர்களுடைய இலக்கிய ஆளுமை பற்றிய முறையான விமர்சனத்துக்கு ஒரு காலக்கூறு தேவைப்படும். ஆரம்ப முயற்சிகள் என்கிற சலுகையை உண்டா யாராட்டுகள் பிழையான தர மதிப்பீடுகளை நிறுவுதற்கு ஏதுவாகும். அதே சமயம், புதிய நாற்று ஒரு வகை போஷக மண்பான்மையுடன் பாதுகாக்கப்படுதல் வேண்டும். காட்டமான விமர்சனத்தின் காங்கை அவற்றை வாட்டிச் சாகடித்து விடுதல் சாத்தியம். புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியத்தினை மதிப்பீடு செய்யும் பொழுது, இந்த வச்சரிப்புகளை நினைவில் வைத்திருத்தல் சேமம்.

‘புலம்பெயர்ந்தோர்’ என்பதுசுட வசதிக்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சொற்பிரயோகமே. அஃது ஒருத்துவம் சார்ந்த ஒரு குழுவினைக் குறிக்க மாட்டாது. அவர்களுடைய இழப்புகள் - ஏக்கங்கள் - கவலுகள் ஒத்த சாயல் உடையன எனக் கற்பிக்கப்படுகின்றன. வாஸ்தவம் அதுவல்ல. சாய்வு - பக்குவம் ஆகியவை மட்டுமல்ல, தேவைகளும் வேறுபாடுகளின்றன. இவை ஒருத்துவத்தைக் கெடுக்கும். பழைய கல்லூரி மாணவர் சங்கங்கள் - அவற்றிற்கிடையே நடாத்தப்படும் விளைபாட்டுப் போட்டிகள், மெல்லிசைக் குழுக்கள், தமிழ் விடியோக்கள் பார்க்கும் மோகம், பரதநாட்டியப் பயிற்சி வகுப்புகள் ஆகியன கேலிக்குரியன அல்ல. அவற்றை அபக்குவர் நடத்தும் தேடல்கள் என விளங்கிக் கொள்ளலாம். இவற்றிற்கு அப்பாவான முயற்சிகளும் எத்தனைகளும் சரியான திசையிலே எடுக்கப்படும் கலாசார நிகழ்ச்சிகளாக மாறலாம். அவற்றை வரவேற்றலும் ஊக்கப்படுத்தலும் இலக்கியப் பணியின்பாற்படும்.

இந்த உண்மைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு இந்நூலுக்குள் சஞ்சாரஞ் செய்தல் சுவையுக்கான பாட்டையாகும். இதன் ஆசிரியர் எம். அரியநாயகம் இலங்கையிலே நியாயமான நாடக அநுபவம் பெற்றவர். எனவே, பிரான்ஸ் நாட்டின் வாசத்தின்போது, அவருடைய கவனம் நாடகத்துறையிலே குவிந்தது இயல்பானதாகும். அவர் பிரான்ஸ் நாட்டிலே மேடையேற்றிய மூன்று நாடகங்கள் இந்நூலிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ‘விளம்பரம்’, ‘தீர்ப்பு’ ஆகிய இரண்டும் சிறியன. முற்று முழுக்க ஒருங்க நாடக வகையைச் சேர்ந்தன. ‘நாளைய அறுவடைகள்’ பல காட்சிகளிலே விரிகின்றது. ஆனால், ஒரே அங்கத்திலே நிகழ்வதாகச் செய்துள்ளார். இந்த மூன்று நாடகங்களிலும் ஊடுபாவான சரள நாளையதான். நாளைய ஒரு நாளிலே நடைபெறக்கூடிய ஆண்பார்க்கும் படலந்தான் விளம்பரம். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இத்தகைய திருமண ஏற்பாட்டுப் படலம் சாத்தியம் என்பதே கற்பனை. நகைச்சுவை இழையோடியுள்ளது. வார்த்தைகளிலே இரட்டை அர்த்தம் சொருகப்பட்டு நிகழும் தமிழ்ச் சினிமாத்தாக்கத்திற்கு இதிலே பரிமாறப்படும் நகைச்சுவை உட்படாதிருத்தல் இதன் குணமாகும்.

‘சமூக கிடைக்குமா? கிடைக்காதா?’ என்கிற பட்டமன்றும், புலம்பெயர்ந்தோர் வாழும் சூழலிலே, ‘அதுவும் பாவித்து’ நடைபெறும் விருந்துகளிலே முதன்மை பெறும் பாடு பெருளாம். சமர்க்களத்

துயரங்களிலும் கோரங்களிலும் விலகித் தூரமாக, பாதுகாப்பான சூழலிலே வாழும் ஒரு வகை மெட்டமை மண்டிய பொழுதுபோக்கு அது! மனித இழப்புகள் - துயரங்களை மட்டுமல்ல, போராளிகளின் ஓர்மத்தையும் நம்பிக்கைகளையும் நிராகரிக்கும் செயலுமாகும். இத்தகைய இருளாந்த மன இயல்பைத் துறந்து, ஈழம் கிடைத்துவிட்டது என்கிற கற்பனா உலகிலே சஞ்சாரஞ் செய்தல், பிரகாசம் உள்வாங்கும் கற்பனையாகும். ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே என்று பாரதியார் விடுதலை கிடைக்காத இந்தியாவிலே பாடினால் தீர்க்கதரிசலம் என்று பாராட்டிச் சொல்லாலை சூட்ட முந்தியிருந்தோம். எனவே, ஈழம் கிடைத்துவிட்டதான பாவனையிலே படைக்கப்படும் இலக்கியத்தினை அதீத கற்பனை என நிராகரித்து விடமுடியாது. இத்தகைய கற்பனைகள் மனப்புண்களை ஆற்றும்; விடுதலை பற்றிய நம்பிக்கைகளைப் பெருக்கும். அது மட்டுமன்றி, ஏக்கங்களைத் தாங்கி வெதும்பி வாழும் நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டவர்களுக்கு இத்தகைய கற்பிதங்கள் ஓடாதமுமாகும். ஈழம் வென்றுவிட்ட புதியதோர் இனிய சூழலிலே, புலம் பெயர்ந்தோர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளும் முரண்பாடுகளும் எவையென இனங்கண்டு, அவற்றிற்கு முகங்கொடுக்கும் பொழுது எழும் அவலங்கள் தொற்றிய நகைச்சுவையே, தீர்ப்பு, நாளை அறுவடைகள் ஆகிய இரு நாடகங்களிலும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. புதியதோர் உலகத்திற்கு - இன்றைய யதார்த்தங்களுக்கு அப்பாலான - அத்தகைய உலகத்திலேதான் சகல விமோசனங்களும் பாலிக்கப்படும் என்று நம்பப்படும். நாளை உலகத்திற்கு இவ்விரு நாடகங்களும் அழைத்துச் செல்கின்றன. காணிசம்பந்தப்பட்ட வியாச்சியங்களுக்கு நீதிமன்றங்களுக்கு ஓடாடிச் செல்லுதல் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் ஒரு பகுதியாகும். இத்தகைய மரபினை ஆறுமுகநாவலரும் ஏத்தினார். ஈழத்திலே, ஆரம்ப கட்டங்களிலேனும், இத்தகைய வழக்குச் சித்தாயங்களிலே நமது காலமும் கவனமும் விரயமாக்கப்படும் என்பது உண்மை. அவ்வாறே, பல தலைமுறைகளாகப் பேணப்பட்ட சில வழக்க வழக்கங்களை, புதிய தேவைகளை அநுசரித்துத் துறத்தல் மிகவும் ஆக்கியையாக இருக்கும். அத்தகைய வேழக்கையான சம்பவங்கள் ஊடாக ஒரு யாத்நாவை இந்த நாடகங்கள் சாத்தியமாக்கின்றன. இது யதார்த்தம் சார்ந்ததும் அல்ல, Fantasy யும் அல்ல. இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட வித்தியாசமான உலகம்.

இந்த வித்தியாசமான உலகத்திலே புதிய நம்பிக்கைகளையும் அழகுகளையும் காட்டுவதிலே நண்பர் எம். அரியநாயகம் அடையும் வெற்றியே அவருடைய இலக்கிய வெற்றியாகவும் பாராட்டப்படும். அவற்றை இனங்கண்டு கூட்டும் பாலபோதினி முயற்சியில் நான் ஈடுபடவும் இல்லை. பிரான்சு தமிழர் கலை கலாசார மன்றத்தின் தமிழ் முனைப்புகளையும், நாடகக் கலையிலே அரியநாயகம் உன்னியுள்ள அக்கறைகளையும் பாராட்டி வாழ்த்துகிறேன்.

சுவை என்பது தனிப்பட்ட பக்குவ நிலைகளைப் பொறுத்தது.

375/10 ஆற்காடு சாலை,
சென்னை - 600 024
15-10-98

எஸ்.பொ.

என்னுரை

மனிதனிடமிருந்து பெற்று மனித வாழ்வை வெளிப்படுத்தி மனிதனுக்கு வழிகாட்டும் மாபெரும் கலையான இந்த நாடகக்கலை வெறும் மகிழ்வுட்டுதலை மட்டுமன்றி சமூகப்பணியின் மாபெரும் அங்கமாகவும் இன்று ஓங்கி நிற்கிறது. பல்வேறு அறிஞர்களாலும் ஆய்வாளர்களாலும் இதன் மகத்துவம் உணரப்பட்டதால் இன்று இக்கலை பெரும் தேடலுடன் பல்கலைக்கழகம் வரை கொலுவேறி மேன்மை பெற்றுத் திகழ்கிறது.

இக்கலையோடு மிகப்பெரிய அளவில் என்றில்லாவிட்டாலும் ஓரளவிற்கு நாடக மேடையுடனும் எழுத்துப் பணியுடனும் என்னதான் தொடர்பு படுத்திக் கொண்டு முப்பத்தைந்து வருடங்கள் கழித்த நிலையிலும் சுவடானது கடந்த காலத்தை, இத்துறையோடு என்னை ஒப்புக் கொண்டு விட்ட அந்தப் புகமையான நினைவுகளை இப்போ மீட்டுப் பார்ப்பதும் பொழுது, மகிழ்ச்சியான சம்பவங்களுக்கு மத்தியிலும் சில இலக்கியக் கவலைகள் இன்றும் என்னை ஆட்கொள்வதுண்டு.

தமிழில் அதாவது எழுத்துப் படைப்பாளிகளிடமிருந்து மிகப்பெரிய அளவில் கவிதை, சிறுகதை, நாவல் வெளியீடுகள் என்பது இப்போது என்றுமில்லாத அளவில் உருவாக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆயினும் என் ஆரம்பகாலத்திய அரிதாரமிட்டு மேடையேற்றிய நாடகக் கலைகள் இன்றும் எம்மவரிடமிருந்து இலக்கியதரத்தோடு தன்னை மற்றைய இலக்கிய வடிவங்களைப் போல வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பது நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி குறித்து என் நியாயமான வேதனையாகி நிற்கிறது.

ஐரோப்பிய மொழிகளில் நாடக வளர்ச்சியானது எம்மைப் பிரமிப்பில் ஆழ்த்தும் வண்ணம் மிக உயர்ந்ததுள்ளது. திசைரி நாடக அரங்கு நிகழ்வுகளும், அதுசார்ந்த கருத்தாடல்களும், அவர்களது நாடகத்துறை மற்றெந்தக் கலை இலக்கிய துறைகளுக்கும் சற்றும் சளைத்ததல்ல என்று நிலை நிறுத்திக் கொள்வதோடு, இவர்களது நாடகப் பிரதிகள் மேடையேற்றத்துக்கு முன்னாலேயே நூலுருப் பெற்று விடுவதுமான நிலையுமுண்டு. எனவே

இம்மொழிகளில் நாடக இலக்கியம் தன்னை பெருமிதத்துடன் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது

ஆனால் எம்மிடத்தில் நாடகம் என்பது வெறும் நடிக்கப்படுவதற்கான ஒன்று என்ற வரையறையுடனேயே நின்று விடுவதனால் அவை நூலுரும் பெறவேண்டிய அக்கறைக்குள் கொண்டுவரப்படுவதில்லை.

ஐரோப்பிய நாடகங்களில் ஒவ்வொரு துறைகளுமே தனித்தனி வளர்ச்சியைக் கண்டுள்ளன. தமிழில் சினிமாக்கள் ஆரம்பத்தில் நாடகங்களைப் படம் பிடிப்பதாக ஆரம்பித்தால் நாடக மேடைகள் மக்களின் ஆதரவை இழந்து கைவிடப்பட்டதோடு அதற்கான பிரதி எழுதுவோரும் குறைந்து போயினர். இத்தகைய தாக்கமும் ஈழத்து நாடக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான தடைகளில் முக்கியமானதொன்றாகும். ஆனால் இன்றைய சர்வதேச நிலமைகள் நாடக வளர்ச்சிக்கான பெரும் தேவையை ஊக்குவிக்கின்றன. இத்தகைய நிலமையை நாடகப் பிரதி ஆர்வலர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இன்றைய நிகழ்வுகளையொட்டி தேசவிடுதலை, சமூக விடுதலை போன்ற அனைத்தும் பயன்பாடுகளையும் உள்ளடக்கி எழும் நாடகங்கள் கூடத் தங்கள் - தெருக் கூத்துக்கள் என்பனவற்றை காலத்தால் கரைந்து போகாமல் காக்க வேண்டிய கடமை இலக்கிய பிரக்டூடு கொண்டு சகலரினதும் கடமைப்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளது.

எனவே இதற்கான ஒரேவழி தரமான நாடகப்பிரதிகள் எழுதப்படுவதை ஊக்குவிப்பதும் அவற்றை மேடை ஏற்றுவதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் நூலுருவிலும் வெளிக்கொணர வேண்டும் என்பதாகும். இதவேதான் தமிழுக்கும் நாடக இலக்கியம் புத்துயிர் பெறுவதற்கான வழிகளில் பிரதானமானதாக இருக்கும். இத்தகைய பெரும் பணிக்கு ஒரு சிறு தூண்டுகோலாக எனது இந்நாடக நூலாக்கம் அமையுமாயின் இத்துறைசார்ந்த பெரும் பணிக்கு என்னை அன்பணித்ததற்கான பெருமை எனக்குத் தந்துகொண்டே இருக்கும்.

மேலும் ஈழத்திலிருந்து பாரிஸ் மாநகரம் வரை எனது கலைப் பயணத்தில் எனக்குத் துணைநின்று என்னை ஊக்குவித்த பெரியோர்கள் நண்பர்கள் கலைஞர்கள் அனைவரையும் என் நெஞ்சார்ந்த அன்போடும் நன்றியோடும் எண்ணிப் போற்றுகின்றேன்.

வார்த்தைகளினால் விளக்க முடியாத துயரங்களை மனதில் கொண்டு புலம் பெயர்ந்துவாழும் நாடுகளில் தாமுண்டுதம்பாடுண்டு என்றில்லாமல் தமிழினத்தின் விடிவுக்காகவும் முன்னேற்றத்திற்காகவும் கலைத் துறையினூடாக தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கும், என்றும் அன்புக்குரிய கலைஞர்களுக்கு எனது நன்றியைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவர்கள் அத்தனை பேரினதும்பெயர்களை இங்கே குறிப்பிடுவதானால் இந் நூலின் பக்கங்களே போதா. இருப்பினும் ஒரு சிலரின் பெயர்களுையாவது குறிப்பிட வேண்டும் என என் உள்மனம் தூண்டுகிறது.

தம்பி இராகுணபாலன், T. சாம்சன், T. தயாநிதி, P. லோகதாஸ், வண்ணை தெய்வம், திரு. திருமதி. துரைஸ், K. சண்முகநாதன், திருமதி லினாஜெயகுமார், செல்வி டிநனி செல்வரட்ணம், சித்தி பொள்ளாஜா. பெர்சமின் இம்மானுவேல், கிறகறி தங்கராஜா. K. பஞ்ச N.T.குணம், ரமேஸ், பவன், தேவன், செல்வா இவர்களைப் போல் என் நினைவில் பதிந்துள்ளோர் எண்ணற்றோர்...

என் படைப்புக்களைக் கண்டு ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களையும் விமர்சனங்களையும் தந்து என்னை ஊக்குவிக்கும் அருந்ததி, K. சுபாஸ் (சீராள்), கலைச்செல்வன், ஜெயக்குமார், ஓசை மனோ, முகத்தார் யேசுரட்ணம், A. இரகுநாதன், மில்றன், கீழ்க்கரவை பொன்னையன், நவாஜோதி, முன்னாள் தமிழன் ஆசிரியர் K. காசிலிங்கம், பாரிஸில் வெளிவரும் ஈழமுரசு, ஈழ நாடு ஆகியவற்றின் ஆசிரியர்கள் ஆகியோரையும் நன்றியோடு நினைவு கூர்கிறேன்.

இந்நாடகங்களை நூல் உருவாக்க எண்ணிய என் முனைவுக்கு முழு மனதோடு ஊக்கம் தந்த க. தேவமனோகரன், N. அருணகிரிநாதன், முத்து ஜெயசிங்கம், க. பகீரதன் ஆகியோர் என்றும் என் நற்றிக்கு உரியவர்களே. சென்னையில் அச்சுப்பணிகளுக்கு தம் பணிகளையும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு உதவி செய்த தேவகாந்தன் (இலக்கு ஆசிரியர், கு. கீதரப்பிரியன் ஆகியோருக்கு மிகவும் நன்றிக்கடன் பட்டவனாகி நிற்கின்றேன்.

மிக்க குறுகிய காலத்தில் இந் நாடகங்களைப் படித்து அணிந்துரை வழங்கிய ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் முதன்மை பெற்றோரான எஸ். பொன்னுத்துரை, செ. கணேசலிங்கன் ஆகியோருக்கு மனம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன். இறுதியாக என் கரம்பிழுத்த நாளிலிருந்து சொல்லொணா துன்பங்கள் மத்தியிலும் என் இலக்கியப் பணிக்கு முகம் கோணாது இன்னொரு கருமாய் துணைநின்றவரும் என் துணைவியார் பாக்கியராணியை நான் மறந்துவிட முடியுமா? சொல்லியும் சொல்லாமலும் விட்டுப்போன அனைத்து நெஞ்சங்களுக்கும் என் மனமாரீந்த நன்றிகளை சுவரி நிற்கின்றேன்.

என்றும் அன்புடன்
எம். அரியநாயகம்

அமரராகி வீட்ட என் அன்புத்தந்தை
திரு. செல்லப்பா மணுவேல்பிள்ளை அவர்கட்கு

அறுவடை

முழுவதும் சமர்ப்பணம்.

சீந்தை குளிர எனை அணைத்து
சீர்த்தையுடன் எனைக் காத்து
முந்தைய பொழுதெல்லாம்
முடி எனைக் காத்த
தந்தையே! என் தலையெழுத்தை
மாற்றிட நினைத்தீர்
கலையும் வறுமையும்
சேர்ந்தே இருக்குமென்றா
என் கலை நாட்டத்தை
மாற்றிட முயன்றீர்?
இருந்தும் என் தலையெழுத்தை
நானே எழுதிக் கலைத்துறையில் கரைந்து போனேன்.
ஆனாலும் தோற்றிடவில்லை. நீங்கள்
எங்கோ இருந்தெந்தன்
படைப்பெல்லாம் கண்டு இன்பப்
பரவசமடைவீர்கள்.
தெரியாதா என் தந்தையை எனக்கு?

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

Digitized

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விளம்பரம்

சிறிய அறை; ஒரு கட்டில் பக்கத்தில் ஒரு மெத்தை போடப்பட்டுள்ளது. சிறிய மேசையில் விஸ்கி போத்தல், கிளாஸ், இரண்டு கதிரைகள்.

சிவா 30 வயது இளைஞர். போர்துக்கொண்டு கட்டிலில் படுத்திருக்கிறார். மேசையில் சின்ன ரீ.வி.

கதவு மணிச்சத்தம் கேட்கிறது.

போர்த்துப் படுத்துக் கொண்டிருந்த சிவா திரும்பிப் படுத்துக் கொள்கிறார்.

மீண்டும் மணிச்சத்தம் கேட்கிறது. சிவா அவசரமாய் எழுந்து உடுப்பை சரி செய்து கொண்டு. . . .

சிவா : இண்டைக்காவெண்டு உடம்பைக் கொஞ்சம் ஆத்துவமெண்டால் விடமாட்டாங்கள்....

(கதவைத் திறந்தவர் - ஆச்சரியம், அதிர்ச்சி)
நீங்கள் ஆரிட்ட, கஜனிட்ட வந்தனீங்களோ?

(வெளியில் நின்றுகொண்டே)

சந்திரா : இல்ல. நான் பரிசில இருந்து வாறன், தேவன் அண்ணா நிற்கிறாரோ?

சிவா : தேவன்.... எந்தத்....

சந்திரா : நான் உள்ள வரலாமோ?

சிவா : ஒம்.... வாங்கோ, வாங்கோ....

இருங்கோ (கதிரையைக் காட்டுகிறார்)

(சந்திரா சூட்கேசை கதவுக்குப் பின்பக்கமாக வைத்துவிட்டு கதிரையில் இருக்கிறார். இருந்து கொண்டு அறையைப் பார்க்கிறார்.)

சிவா : இவங்கள் பெடியங்கள் வந்து... ராத்திரி ஒரு பாட்டி. (அவசர அவசரமாக அறையைத் துப்பரவு செய்கிறார்).

சந்திரா : இங்க பெடியங்களுக்கெல்லாம் பாட்டி. அங்க?

சிவா : அங்க பரிசிலயும் பெடியங்கள் சனி, ஞாயிறு எண்டால் ஒரே பாட்டிதானாக்கும்.

சந்திரா : இல்லை. நான் எங்கட தேசத்துப் பெடியங்களைச் சொன்னனான்.

சிவா : ஒ. ஒ. அங்க எப்பதான் இந்தப் பிரச்சினைகள் முடியப்போகுது... நீங்கள் பரிசில இருந்து எந்த ரெயின் எடுத்தனீங்கள்?

சந்திரா : காலமை ரீ.வி.யில வந்தனான். அங்க 6.30க்கு வெளிக்கிட்டது. 10.30க்கெல்லாம் வந்திட்டிடுது.

சிவா : இருங்கோ. . . சும்மா ஒருக்கா வாயக் கொப்பிளிச்சுப் போட்டு வாறன்.

சந்திரா : ஏதாவது புத்தகம் இருந்தா தாறீங்களா? நான் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன்.

சிவா : இங்க எங்க படிக்கிறத்துக்கு நேரம். இவன் கஜன்தான் பொம்மை, பேசும்படம் எண்டு வாங்கிக் கொண்டு வருவான். நான் தமிழ்க்கடைக்குப் போனால்தான் பேப்பர் எடுத்துக்கொண்டு வாறனான்.

சந்திரா : பேப்பர். நான் வரேக்க கொண்டு வந்தனான். (பாய்க்கில் இருந்து பேப்பரை எடுக்கிறார்)

சிவா : அப்ப... நீங்கள் சொன்ன தேவன் அண்ணா?

சந்திரா : எதுக்கும் போய் முதல் முகத்தக் கழுவிப்போட்டு வாங்கோ, ராத்திரி இரண்டு மணிக்குப் படுத்து பகல் பன்ரண்டு மணிக்கு எழும்பியிருக்கிறியள். இந்த ஜன்னல்களையும் ஒருக்காத் திறந்து விடுங்கோ.

சிவா : ஏதாவது பாட்டுக்கீட்டுப் போட்டுவிட்டா?

சந்திரா : இல்லை... தேவையில்லை.

சிவா : சரி, அப்ப நீங்கள் பேப்பரைப் பாத்துக் கொண்டிருங்கோ. நான் இரண்டு நிமிசத்தில வாறன்.

சந்திரா தலையை ஆட்டி பதிலளிக்கிறார்)

(உள்ளே போதல், சிவா பிரஷ் பண்ணி, முகம் கழுவும் தண்ணீர்ச் சத்தம்)

குளியலறைக்குள் போன சிவா முகம் கழுவிக்கொண்டு தனக்குள்.....

சிவா : தேவன் அண்ணா, பூவன் அண்ணா எண்டு

கேட்டாள், வந்திருந்து கொண்டு எனக்கு நளிணம் விடுகிறாள்....

(வேறு சேட்டு மாற்றிவிட்டு முகத்தை துவாயால் துடைத்தபடி வெளியே வருகிறார்.)

உங்களுக்கு ரீயோ, கோப்பியோ விருப்பம்?

சந்திரா : எனக்கு வேண்டாம். நீங்கள் போட்டுக் குடியுங்கோ. அப்ப தேவன் அண்ணா வரமாட்டாரோ?

சிவா : தேவன் அண்ணா, எந்தத் தேவன் அண்ணா, நீங்கள் ஆரை...

சந்திரா : சரி, சரி, அப்ப நீங்கள் கோப்பியைப் போட்டுக் கொண்டு வாங்கோ. குடிச்சக் கொண்டு கதைப்பம். என்னால நீங்களும் குடிக்காமல் இருப்பீங்கள் போல கிடக்கு..

சிவா : பரீஸ்காரர் அதிகமாக கோப்பிதான் குடிப்பினம் எண்டு இங்க கதைப்பினம். எங்கட சவிஸ் கோப்பியையும் கொஞ்சம் குடிச்சுப் பாருங்கோவன்.

(சிவா உள்ளே போகிறார். கோப்பை கழுவும் சத்தம், தண்ணீர் ஓடும் சத்தம், இச் சத்தத்துடன் தனக்குள்.....

ஆள் ஆர் எண்டும் தெரியேல்ல. ஆரிட்ட வந்தவள், ஏன் வந்தவள் எண்டும் தெரியேல்ல. பரவாயில்லை. . . தேவன் எண்டவனை நம்பி இந்த விசர்ப்பெட்டை. . . எனக்கெல்லே பெரும் சில்லெடுப்பாயிருக்கு.

(குசினியை எட்டிப்பார்த்தபடி)

சந்திரா : உங்களுக்கு இண்டைக்கு வேலையிலையோ?

சிவா : (உள்ளே இருந்தபடி) என்ன கேக்கிறீங்கள்?

சந்திரா : இண்டைக்கு உங்களுக்கு லீவோ ?

சிவா : எனக்கு சனி ஒருநாள்தான் லீவு.

சந்திரா : நீங்கள் இங்க வந்து எத்தின வருஷம் ?

சிவா : இது ஐஞ்சாவது வருஷம்.

சந்திரா : உங்களுக்கு இஞ்ச காட்டோ ?

சிவா : உங்கட பரிசில பொய்யப் பிரளியச் சொன்னாப் போதும், காட்டை அள்ளிக் குடுத்திடுவாங்கள். இஞ்ச காட் எடுக்கிறதெண்டால் பேப் பிரச்சினை.

சந்திரா : இப்ப பரிசிலயும் பிரச்சினைதான்.

(சிவா ஒரு ட்றேயில் பிஸ்கற்றும் கோப்பியும் கொண்டு வருகிறார். சிறிய மேசையில் வைத்துவிட்டு இருவரும் அமர்கிறார்கள்.)

சிவா : பிஸ்கற் சாப்பிடுங்கோ.

சந்திரா : மெர்ஸி

சிவா : அப்ப. . . நீங்கள் என்ன பொய்யச் சொல்லி பரிசில காட் எடுத்தனீங்கள் ?

சந்திரா : நானோ ? புலியன் என்னை இயக்கத்தில சேரச் சொல்லி கேட்டினம். நான் முடியாது எண்டு சொன்னனான். அங்க இருந்தா அவையளால எனக்கு ஆபத்து எண்டு 'கேஸ்' எழுதினவர் எழுதித்தர, நான் கையெழுத்துப் போட்டதுதான் எனக்குத் தெரியும்.

சிவா : அப்ப உண்மை என்ன ?

சந்திரா : உண்மையில் எனக்கு என்ர நாட்டிலிருந்து இஞ்ச வர விருப்பமில்லை. ஆனா, இஞ்சயிருந்து வாற போட்டோக்களையும், அதுகளையும் இதுகளையும் பாத்திட்டு, ஐயா, அம்மாவின்ர ஆகின தாங்கலாம இஞ்ச வந்து சேந்ததுதான்

உண்மை. அப்ப. . . தேவன் அண்ணா இருச்
இருக்கிறவரோ? வந்து போறவரோ?

சிவா : ஆர் அந்தத் தேவனண்ணா? நீங்களும்
விபரமாச் சொல்லுறீங்களில்ல. . .

சந்திரா : பாத்தீங்களா, இவ்வளவு நேரம் கதைக்கிறம்
உங்கட முழுப் பேரை நான் கேட்கேல்ல. . .

சிவா : என்ற பேர் சிவபாலன். சிவா எண்டுதான்
எல்லாரும் என்னைக் கூப்பிடுவினம். உங்கட
பேர்... ?

சந்திரா : சந்திரா. தேவன் அண்ணாவுக்கு நான் தங்கச்சி
முறை.

சிவா : அதுசரி. தேவன் உங்களுக்கு அண்ணா
வெண்டால் நீங்கள் தங்கச்சிதானே!

சந்திரா : நீங்கள் நல்லாப் பகிடி விடுவீங்கள் போல
இருக்கு.

சிவா : நான் பேப்பகிடிக்காறன். என்னைக் கண்டாலே
எல்லாரும் சிரிப்பினம். இப்ப உங்களைக் கண்டு
குழம்பிப் போனன்.

சந்திரா : உங்கட சொந்த ஊர்.

சிவா : கோப்பாய். கோப்பாயில கைலநாதன் குடும்பம்
எண்டால், கள்ளியங்காட்டில இருந்து அச்சு
வேலிவரை தெரியாத ஆட்களே
இல்லையெண்டுதான் சொல்ல வேணும்.
அப்பிடிக்குலம், கோத்திரம், சொல்வாக்கு,
செல்வாக்கோட இருந்தனாங்கள். இப்ப இருச்
வந்து. . . .

சந்திரா : எங்க படிச்சனீங்கள்?

சிவா : நான் படிச்சது கோப்பாய்கிறிஸ்ரியன் கொலிஜ்ல.

சந்திரா : மன்னிக்க வேணும். பாத் றூம் எங்க இருக்கு ?

சிவா : இப்பிடிப் போய் இடது பக்கம் திரும்புங்கோ. கதவில மீனாவின்ர படம் ஒட்டியிருக்கும், அது தான் ரொய்லெற்.

(சந்திரா தலையாட்டுகிறார்)

சிவா : கோபிக்காதேங்கோ. அது இவன் கஜன்ர வேல. அவன் ஒரு சினிமாப் பைத்தியம்.

சந்திரா : உலகத்தில எத்தினையோ பைத்தியங்கள் இருக்கு. அதில இதுவும் ஒரு பைத்தியம்தான்.

(சந்திரா போய்க் கொண்டிருக்க. . .)

சிவா : குஷ்புவுக்கு சங்கிலி எறிஞ்ச பைத்தியங்களும் இஞ்ச இருக்கு.

(சந்திரா உள்ளே போனபின்)

இது ஒரு பைத்தியம் வந்து, என்னப் படாத பாடு படுத்துது. என்ன களண்ட கேசோ தெரியேல்ல. மத்தியானம் நான் சமைச்ச பாடுமில்ல. சாப்பிட்ட பாடுமில்லை. தன்ர வீடு மாதிரி திரியுது.

(சந்திரா வருகிறாள்)

சந்திரா : வெளிக்கதவில மீனா சிரிக்கிறா. உள் கதவில நக்மா நெளியிறா.

சிவா : (கூச்சத்துடன்) எல்லாம் அந்த கஜன் விசரன்ர வேலை.

சந்திரா : இந்தப் படங்களக் கழற்றிப் போட்டு எங்கட நாட்டில நடந்து கொண்டிருக்கிற அவலங்கள ஞாபகப்படுத்துற மாதிரியான படங்களை ஒட்டினால், எங்கட நாட்டு நினைவும் எப்பவும் வரும். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறியள் ?

சிவா : எந்த முறையிலாவது எங்கட தேசத்து நினைவ

ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டுதான் இருக்க வேணும். அதுக்கு நீங்க சொன்ன யோசனையும் சரியான ஒரு முறைதான்.

சந்திரா : தேவன் அண்ணா என்னை ஏமாற்றிப் போட்டாரோ ?

சிவா : கடவுளே! கடவுளே!

(தலையில் அடித்தல்)

சந்திரா : சரி, சரி, எப்பிட்யும் அவர் வருவார். நீங்கள் தலையில் அடியாதேங்கோ. நீங்கள் கோப்பாய் கிறிஸ்தியன் கொலிஜில் படிச்சிட்டு பிறகு தொடர்ந்து படிக்கேல்லயோ ?

சிவா : எங்க படிக்கிறது? எங்கட அப்பருக்கு காணி விசர். நீர்வேலிக்க எங்களுக்கு 20 ஆயிரம் கண்டு தோட்டம். பேந்து முந்திரிகை செய்வம் எண்டு கோப்பாய் இராச வீதியில் 30 ஆயிரம் கண்டுத் தோட்டத்தை வாங்கிப் போட்டுட்டார். அதோட இருபாலேக்க 10 ஏக்கர் வயலும், இனி 2 ட்ராக்டர், 3 லொறி. ஏ.எல். ரண்டாம் வருஷம் படிச்சக் கொண்டிருக்கேக்க எங்கட அப்பருக்கு சின்னொரு விபத்தில கால் நடக்கேலாமப் போச்சு.

சந்திரா : என்ன விபத்து?

சிவா : புள்ளோட் எருவை அடிச்சுப் போட்டு மேல ஏறி இருந்து வந்திருக்கிறார். ஆமிக்காறன்ர ஜீப்புக்கு சைட் எடுக்கேக்க சின்னப்பள்ளம் ஒண்டில விழுந்து ரகர்ர் மேல எழும்ப... சீமான் கீழ விழ, அதோட அவருக்கு கால் சரி, எனக்குப் படிப்புச் சரி.

சந்திரா : (சிரிக்கிறார்) உங்களிட்ட சில நல்ல விஷயங்களும் இருக்கு.

சிவா : என்ன சொல்லுறீங்கள் ?

சந்திரா : (சிரித்தபடி)

இல்ல... உங்கட பகிடிக்கதையைச் சொல்லுறன்.

சிவா : அது சரி, உங்கட தேவன் அண்ணா ஆர்? விபரத்தைச் சொன்னீங்களெண்டால், இஞ்ச எனக்குத் தெரிஞ்ச பெடியளிட்ட அடிச்சக் கேக்கலாம். ஏனெண்டா 12.30 ஆகுது. புல்லுப் போடுற நேரம். அதுவும் சனிக்கிழமை பொடியள் ஆரும் போத்தலை, கீத்தலைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாலும் வந்திடுவாங்கள்.

சந்திரா : நீங்க ஒண்டும் யோசிக்க வேணாம். இந்த அட்ரஸை தந்தபடியால் தேவன் அண்ணா உங்களுக்குத் தெரிஞ்சவராத்தான் இருக்க வேணும். எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணி தாறீங்களா குடிக்க?

சிவா : ஜூஸ் ஏதாவது குடிக்கிறீங்களா?

சந்திரா : சரி, தாங்கோ.

சிவா உள்ளே போகிறார். . . . போன பின்னர். . . .

சந்திரா : ஆள் ஒரு அப்பாவியோ? அப்பாவி நடிப்போ? தெரியேல்ல.

சிவா : (உள்ளே இருந்து கொண்டு தனக்குள்) இதென்ன கரைச்சலப்பா இண்டைக்கு. இவள் ஒருத்தி வந்திருந்து கொண்டு லோயர் மாதிரி கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். இப்ப பெடியள் ஆரும் வந்தா என்ற மானம் மரியாதை எல்லாம் கப்பல் ஏறப்போகுது. வீரகேசரி வார சோதிடத்தில போட்டிருந்த மாதிரி, புதிய விருந்தாளிகளின் வரவு, மனக் குழப்பம் மாதிரித்தான் யூடியப் போகுது. (ஜூஸ் கொண்டு

வெளியே வருகிறார்) இந்தாங்கோ ஜூஸ்.

சந்திரா : நீங்கள் எங்க வேலை செய்யிறீர்கள் ?

சிவா : நான் இஞ்ச சுவிஸ் பாங்கில சீஃப் அக்கவுண்டன் ஆக வேலை செய்யிறேன். விசர்க் கேள்வியெல்லே கேக்கிறியள். ஊரில என்ன மதிப்பு மரியாதையா இருந்தனாங்கள். இஞ்ச வந்து இப்பிடிச் சீவிக்கிறமே எண்டு மனம் படாத பாடு படுகுது.

சந்திரா : ஒரு மனுசன் செய்யிற வேலயால உயர்வு, தாழ்வு இல்லை என்றதைப் படிக்கிறதுக்கு இது ஒரு நல்ல அனுபவம்,வாய்ப்பு எண்டு நினைச்சீங்க எண்டால் மனம் துன்பப்படாது.

சிவா : பரிசில இருந்து வந்து எனக்குப் புத்தி சொல்லுறீங்கள். இது எனக்குத் தேவதான். உங்களப்போல பெரிய புத்திசாலியளெல்லாம் பரிசில இருக்கினம் எண்டுதான் கேள்விப்பட்டனான்.

சந்திரா : சரி சரி, கோபிக்காதையுங்கோ.

சிவா : நான் கோபிக்கேல்ல. மணியும் ஒண்டாகப் போகுது. பெடியள் ஆரும் வந்தாலும் வருவாங்கள். உங்கட தேவன் அண்ணாவையும் காணயில்லை. அவர் ஆர்? என்னத்துக்கு வந்தனீங்கள் எண்டு சொல்லுறீங்களும் இல்லை. எனக்கு கண்ணக் கட்டி, காட்டில விட்ட மாதிரிக் கிடக்குது. இருங்கோ பிறிச்சில இருக்கிற இறைச்சிய எடுத்து வெளியில வைச்சிட்டு வாறன்.

(சிவா எழும்பிப்போக)

சந்திரா : இங்கயும் பங்கிறச்சி இருக்கோ ?

சிவா : ஆ. . . பங்கிறச்சி எல்லாம் பரிசில. (உள்ளே இருந்து கொண்டு) இதென்ன கரச்சலப்பா, எத்தின மணியெண்டாலும் நிண்டு ஒரு வெட்டு வெட்டிப் போட்டுப் போவாள் போலதான் கிடக்குது. பரிசில பங்கிறச்சி திண்ட ருசியில இஞ்சயும் பங்கிறச்சிக் கெடுவில வந்திருக்கிறாள் போல கிடக்குது. என்னவோ தெரியேல்ல. இந்த பெடிச்சியளக் கண்டா எங்கட மனமும் கொஞ்சம் கரைஞ்சுதான் போகுது. இனி என்ன செய்யிறது? சமைச்சுச் சாப்பாட்டக் குடுப்பம். (வெளியே வந்து) நீங்கள் பரிசில வேலை செய்யிறீங்களோ?

சந்திரா : (இரகசியமாக) பேப்பிள்ளை தானா வந்து மாட்டுப் பட்டிடார். (பின் திரும்பி) நான் பிறிசினிக் கடையொண்டில காஷியராய் வேலை செய்யிறன்.

சிவா : அப்ப நல்ல சம்பளம் எடுப்பீங்கள்?

சந்திரா : 'சிமிக்' சம்பளம்தான்.

சிவா : அதென்ன 'சிமிக்'?

சந்திரா : அடிப்படைச் சம்பளம்தான். 5800 பிராங் வரும் இஞ்ச சுவிசில என்ன மாதிரி?

சிவா : இஞ்சயும் அப்பிடித்தான். நான் இரண்டு நெஸ்ரோறன்றில வேலை செய்யிறன். இத்தாலி நெஸ்ரோறன்ற் ஒண்டில பே சீற் இல்லாம மூண்டு மணரித்தியாலம் செய்யிறன்.

சந்திரா : அப்ப ஊர்க்கணக்கில சொன்னால், 70-80 எண்டு வரும். கொஞ்சம் புளுகிச் சொன்னா ஒரு லட்சம் ரூபா எண்டு சொல்லலாம்.

சிவா : வெளிநாட்டுக்கு வந்தவை ஆர்தான் புளுகிறதில குறைஞ்சவை?

சந்திரா : இப்ப பரிசில 5800 பிராங் சம்பளம் எடுக்கிறன். அங்க அம்மா, ஐயா மகள் பரிசில 50 ஆயிரம் ரூபா சம்பளம் எடுக்கிறா எண்டு சந்தோஷப்படுங்கள். ஆனா. . . சாப்பாடு. . . வாடை. . . வரி. . . கரண்ட் பில். . . ரெலிபோன் எண்டு போக இனிக் கிழமைக்கு ஒரு கல்யாணம், பிறந்த நாள் எண்டு செலவுபோக, மாதம் முடிய கடன்தான் வாங்க வேண்டும்.

சிவா : இங்கயும் அப்பிடித்தான். தனிய உழைச்ச உழைச்ச ஒரு மிச்சமுமில்லை. ஆனா. . . . குடும்பகாரரிட்ட நல்ல காசிருக்கு.

சந்திரா : அப்ப நீங்களும் உங்கட மனுசிய இஞ்ச கூப்பிடலாமே?

சிவா : வயித்தெரிச்சலத் தாறதுக்கெண்டே இண்டைக்கு வந்திருக்கிறீங்கள் போல கிடக்கு. என்னப் பாத்தா கலியாணம் முடிச்ச ஆள்மாதிரியா உங்களுக்குத் தெரியுது?

சந்திரா : அப்ப நீங்கள் கல்யாணம் முடிக்காத ஒரு லட்சம் ரூபா ஊதியம் எடுக்கும் அழகான இளம் வாலிபன். உங்களுக்கு உங்கள் குலத்தைச் சேர்ந்த படித்த அழகானவெள்ளை நிறத்தில் இளம் பெண் கல்யாணம் முடிக்கத் தேவை. சீதனமும் சிறிதளவு எதிர்பார்க்கப்படும். அப்பதான் நீங்கள் இஞ்ச பொம்பிளையக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து, வைச்சிருந்து சோசல்காசு, அந்தக்காசு, இந்தக்காசு எண்டு எடுக்கலாம். என்ன மிஸ்ரர் சிவா, நான் சொல்லுறது சரிதானே?

சிவா : (சற்றுத் தடுமாற்றத்துடன்) உங்கட தேவன் அண்ணாவுடைய இன்னுய காணைல்ல. ஆர் அந்தத்

தேவன் அண்ணா ? அட்ரஸை மாறிக் கீறித் தந்திட்டாரோ ?

சந்திரா : என்ன மனச்சாட்சி எங்கேயோ உறுத்துதோ ?

சிவா : இதென்ன புதுக்கதையாக் கிடக்குது. எனக்கேன் மனச்சாட்சி உறுத்துது. பூனை மாதிரி வந்து. . . நுழைஞ்சிருந்து கொண்டு புலி மாதிரி பாயிற பிளானா இருக்குது.

சந்திரா : நான் ஒண்டும் பூனை மாதிரி வரேல்ல. நீங்க கூப்பிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறன்.

சிவா : உங்களுக்கென்ன மூளைக்குழப்பமோ ? பரிசில கனபேர் மூளை குழம்பி கூத்தாடிக் கொண்டு திரியினம் எண்டு சொல்லுறது உண்மைதான் போல கிடக்கு.

சந்திரா : நீங்கள் கல்யாணம் முடிக்க பொம்பிள ஒண்டு தேடித்திரியிறீங்கள். அதுதான் நான் உங்களை மாப்பிளை பாக்க வந்தனான்.

சிவா : என்ன ? என்னை மாப்பிளை பாக்க. . . . அக்கா விசரி. . . இப்படிப் பரிசில இருந்து நீங்க வருவீங்களெண்டு ஒரு கடிதமாவது போட்டுதா ? விசர் அக்கா, பொறுங்கோ ஒரு நிமிசத்தில வாறன்.

சந்திரா : எங்க மேக்கப் பண்ணப் போறீங்களோ ? அதெல்லாம் ஒண்டும் தேவையில்லை. நான் உங்களோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்.

சிவா : அதுதான் இவ்வளவு நேரமும் வந்திருந்து துருவித் துருவி விசாரிச்சு. . . .

சந்திரா : பொறுங்கோ. . . பொறுங்கோ. . . அவசரப் படாதேயுங்கோ. நான் இப்ப கதைக்கப் போற விசயத்த கொஞ்சம் சீரியசாக் கேளுங்கோ.

(சிவா சந்திராவைத் திரும்பி பார்க்கிறார்)

சந்திரா : நீங்களும் நானும் இப்ப அகதிகள். நீங்க சுவிசில, நான் பரிசில. இந்த அகதி வாழ்க்கை எங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைத் தருகுதா ?

சிவா : இது ஒரு சந்தோஷமில்லாத வாழ்க்கைதான்.

சந்திரா : இண்டைக்கு எங்கட நாட்டைவிட்டு வெளியேறி வாழற அத்தனை பேரின்ர அடி மனங்களிலும் தாங்க முடியாத வேதனையைச் சுமந்து கொண்டுதான் சீவிக்கிறம். சீவிக்கேல்ல. . . . சீவிக்கிறமாதிரி நடிக்கிறம். எப்ப எங்கட நாட்டில கால் வைப்பம் எண்ட அவாதான் எங்கள் எல்லாற்ற மனங்களிலயும் நிரம்பி இருக்கு. இந்த உண்மையை எங்கட மண்ணில வாழற மக்களுக்குத் தெரியப் படுத்தாமல், அதுகளின்ர மனங்களையும் சபலப் படுத்திறம்.

சிவா : (மெளனம்)

(சந்திரா பாய்க்கைத் திறந்து வீரகேசரி பேப்பரைக் கையில் எடுத்து பக்கங்களைப் புரட்டி)

சந்திரா : இந்தா பாருங்கோ. இதில நீங்க போட்ட மணமகள் தேவை விளம்பரம் இருக்கு. சுவிசில நிரந்தர வசிப்பிட உரிமை பெற்று, இலங்கைக் காசுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபா சம்பளம் பெறும் 30 வயது நிரம்பிய . . . குல இளைஞருக்கு அதே குலத்தைச் சேர்ந்த அழகான படித்த மணமகள் தேவை. சீதனமும் எதிர் பார்க்கப்படும். இப்பிடி நீங்க மட்டுமில்ல கனபேர் 'விளம்பரம்' குடுக்கினம். இண்டைக்கு எங்கட தேசத்தை விடுவிக்க அங்க ஒரு வேள்வியே நடந்து கொண்டிருக்குது. தேசத்தை விடுவிக்கிறது, எங்கட மண்ணைப் பிடிக்கிறது மட்டுமில்ல, காலம்

காலமா தேவையில்லாமல் முளைச்சு எங்கட மண்ணை உறுஞ்சிற புல்லுகளையும், பூண்டுகளையும் பிடுங்கி எறியிறதும்தான்.

இதுக்காகத்தான் எங்கட சகோதரங்கள் அங்க உயிரைப் பணயம் வைச்சு போராடிக் கொண்டிருக்குதுகள். எல்லா மக்களுமே இண்டைக்கு அங்க ஒண்டு திரண்டு நிக்ருதுகள். இஞ்ச வெளிநாட்டில வாழ்ற நாங்கள் தேசத்தில வாழ்ற மக்களைப் பலப்படுத்த வேணுமே ஒளிய பலவீனப்படுத்தப் படாது. . . . என்ன யோசிக்கிறீங்கள்? அது ஒரு சின்ன 'விளம்பரம்' தானே, இதுக்கு இவள் இப்பிடியெல்லாம் விளக்கம் சொல்லுறாளே எண்டு பாக்கிறீங்களா? அங்க எத்தினை தாய்மார் நாட்டுப்பற்றோட தங்கட பிள்ளையளப் போராட்டத்திற்கு அனுப்பி வைக்குதுகள். அப்பிடிப்பட்ட தாய்மாருக்கே வெளிநாட்டு மாயைகள் ஒரு தடுமாற்றத்தையும் கொடுக்குது. அப்பிடி ஒரு மாயையாலதான் என்ற அம்மாவும், ஐயாவும் என்னை இங்க அனுப்பி வைச்சினம்.

அதே மாதிரி உங்கட மணமகள் தேவை விளம்பர மாயையைக் கண்டு என்ற சின்னம்மா தன்ர மகளுக்கு - அதுதான் தேவன் அண்ணாவின்ற கூடப்பிறந்த தங்கச்சிக்கு - உங்கட அக்காட்டப் போய் கல்யாணம் பேசியிருக்கிறா!

சிவா : அப்ப தேவன் அண்ணா பரிசிலயா இருக்கிறார்?

சந்திரா : ஒ. . அவர் பரிசிலதான் இருக்கிறார். உங்கட அக்கா கேட்ட சீதனம் ஒரு லட்சம் ரூபாவுக்கும், தங்கச்சிய சுவிசில கொண்டு வந்து விடுகிற செலவுக்கும் காசு சேர்க்க, கல்யாண வயதைத் தாண்டியும், தன்னைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல்,

தன்ர உறவுகளுக்காக எட்டு மணித்தியாலம் வேலை செய்தவர் இப்ப பதினொரு மணித்தியாலம் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

ஆனா. . . என்ற தங்கச்சி புத்திசாலி. நாட்டுப் பற்றில வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவள். அவள் விரும்பிற வாழ்க்கையை நாங்க நினைச்சுக்கூட பார்க்க முடியாது. அவள் நிதானமாக எனக்குக் கடிதம் போட்டிருக்கிறாள். இப்பிடிப்பட்டவைக்கு நல்ல புத்தி புகட்டுங்கோக்கா எண்டு. அவள் எழுதினபடிதான் நான் உங்களிட்ட வந்திருக்கிறன்.

உங்களுக்கு ஒரு துணை தேவைதான். அதுக்காக இங்கயுள்ள போலித்தனமான மாயைகளைக் காட்டி அங்க வாழ்ற மக்களினர் மனங்களை தடுமாற வைக்கேதையுங்கோ. ஒரு தாய் பெற்ற பிள்ளைகள் மாதிரி ஒரு கோப்பை சோற்றை குழைச்சுப் பங்கிட்டு சாப்பிட்டு, களத்தில எங்கட தேசத்தின் விடுதலைக்காக போராடிக் கொண்டிருக்கிற அந்த வீரமக்களுக்கு இப்படியான விளம்பரங்களைப் போட்டு பேந்தும், பேந்தும் குலங்களையும், மதங்களையும் சுட்டிக்காட்டி அந்த விலை மதிப்பில்லாத மனங்களில வெறுப்பையும் சோர்வையும் ஏற்படுத்தா தேங்கோ. இந்தாங்கோ உங்கட 'விளம்பரம்'. இனிமேலாவது திருந்துங்கோ.

(சந்திரா பேப்பரை சிவாவின் முகத்தில் வீசி எறிந்து விட்டு பாக்கை தூக்கிக் கொண்டு வெளியேறுகிறாள். . . சிவா அதிர்ச்சி அடைந்தவராய் அவள் போதும் திசையை பார்க்கவண்ணம் நிற்கிறார்.)

தீர்ப்பு

புலம் பெயர்ந்தோரின் பூர்வ நாடுகளில் இயல்பாகவே தோன்றக் கூடிய பிரச்சனை இது.

கரு, பல விகாசங்களை எடுப்பினும் ஒரே காட்சியில் அடங்கிவிடுகிறது.

இதில் பங்குபெறும் பாத்திரங்கள், நடேசன், சபாபதி, நீதிபதி, பரம்சோதி, கனகன், முதலியார் ஆகிய ஐந்து மட்டும்.

களம் நீதிமன்றம்.

அரங்கம் 1

நீதிமன்றம்

நடேசன் : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! இந்தச் சட்டமன்றம் பல விசித்திரமான வழக்குகளைக் கண்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த வழக்கு, எல்லாவற்றையும்விடச் சற்று வித்தியாசமானதும் எவரும் எதிர்பாராததும். . . .

சபாபதி : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! நான் குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்க வேணும். தமிழில வழக்குப் பேசுறதெண்டாப் போல என்னுடைய நண்பர் பராசக்தி வசனத்தில் துவக்கிறார். அவருக்கு இதுதான் ஒரு வழக்கு அகப்பட்டிருக்கலாம். எனக்கு இன்னும் நாலு வழக்கிருக்கு. ஆனபடியால், நேரத்தை இழுத்துத் தவணை வாங்கி வெளிநாட்டாலை வந்த மனுசனைப் பதம் பார்க்காமல் அவரை விசயத்திற்கு வரச் சொல்லுங்கோ

(பார்வையாளர் எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

நீதிபதி : அமைதி, அமைதி. (நடேசனைப் பார்த்து) நீங்கள் உங்கள் உரையைத் தொடங்கலாம்.

நடேசன் : நன்றி, நீதிபதி அவர்களே! எனது கட்சிக்காரர் திருவாளர் பரம்சோதி அவர்கள் 1981ம் ஆண்டு நடைபெற்ற மாவட்ட சபைத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து, எமது சொந்த மண்ணில் ஏற்பட்ட அவலங்களைக் கண்டு, தமது உயிர்களைப் பாதுகாக்கத் தப்பி ஓடி ஐரோப்பிய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்த பல்லாயிரக் கணக்கானோரில்

இவரும் ஒருவர். இவர் தனக்குச் சொந்தமான நாலாயிரம் கண்டுத் தோட்டத்தை, அதாவது 16 பரப்பு மரக்கறி வகைகள் பயிர் செய்கின்ற தனது தோட்டக் காணியை, கனகன் என்பவருக்கு சட்டப்படி ஐந்து வருட காலத்திற்கு ஒற்றியாக எழுதி, ரூபா இருபதினாயிரம் கனகனிடமிருந்து பெற்றுள்ளார். எழுதப்பட்ட பத்திரத்தின்படி இவருடைய அந்த ஒற்றிக்காலம் முடிந்த பின்பு பரம்சோதியிடமிருந்து பணத்தைக் கனகன் மீளப் பெற்றவுடன் தனது பயிர் செய்யும் உரிமையை இழந்து விடுகிறான். எனது கட்சிக்காரர் திரு. பரம்சோதி 1989 மார்ச்சுமீயில் மீண்டும் தன் சொந்த நாட்டிலே வாழ விரும்பி வந்துள்ளார். அவர் விட்டுப்போன ஆசிரியர் தொழிலை மீண்டும் பெற முடியாததால் பயிர்ச் செய்கையைச் செய்ய விரும்பி, கனகனிடம் அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து, நிலத்தைத் தரும்படி பல தடவைகள் முயற்சித்துள்ளார். கனகனோ நிலத்தைத் தருவதாய் இல்லை. அதனாலேயே, எனது கட்சிக்காரர் தனது நியாயமான கோரிக்கையை இந்த நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

சட்டத்தரணி குமாரசாமி அவர்களால் எழுதப்பட்ட ஒற்றிக்கான பத்திரத்தைத் தங்களின் பார்வைக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

(பத்திரத்தை நடேசன் முதலியாரிடம் ஒப்படைக்க அதனை அவர் நீதிபதியிடம் கையளிக்கிறார். நீதிபதி அதனைப் பார்வையிடுகிறார்.)

நடேசன் : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! எனது

கட்சிக்காரரான பரம்சோதி என்பவரை எனது தரப்பில் முதல் சாட்சியாக விசாரிக்க அனுமதி தருமாறு வேண்டுகின்றேன்.

நீதிபதி : நீங்கள் உங்கள் விசாரணையைத் தொடங்கலாம்.

(பரம்சோதி விசாரணைக்காக அழைக்கப்படுகிறார்.)

பரம்சோதி : (சத்தியப் பிரமாணம் செய்கிறார்) நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை. முழு உண்மை, உண்மையைத் தவிர வேறில்லை.

நடேசன் : உம்முடைய பெயர் ?

பரம்சோதி : முத்துலிங்கம் பரம்சோதி.

நடேசன் : வயது ?

பரம்சோதி : 42.

நடேசன் : இந்த நாட்டை விட்டுப் போகமுன்பு என்ன வேலை செய்தீர் ?

பரம்சோதி : சாவகச்சேரி ஆரம்பப் பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினேன்.

நடேசன் : கனகன் என்பவரை எப்படி உமக்குத் தெரியும் ?

பரம்சோதி : எனது தந்தையார் காலத்திலிருந்தே அவரை எனக்குத் தெரியும். எங்கள் பகுதிகளில் விவசாயக் கூலியாக வேலை செய்து வந்தவர் எங்கள் தோட்டத்து வேலைகள் அனைத்தும் கனகன்தான் செய்து தருவார். நல்ல நம்பிக்கையும், நேர்மையும், திறமையும் உள்ள உழைப்பாளி.

நடேசன் : அவர்மீது நீர் நல்ல எண்ணம் வைத்த படியால்தான் உறவினர்களிடமோ, நண்பர்களிடமோ, உமது நிலத்தைக் கொடுக்காமல்கனகனிடம் நிலத்தைச் செய்கைக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போனனர் ?

பரம்சோதி : ஆம். நான் அவரை முழுமையாக நம்பினேன்.

நடேசன் : இப்போ அவர் உமக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துவிட்டதாக நினைக்கிறீர் ?

பரம்சோதி : இப்படி அவர் செய்வார் என்று நான் இன்றுவரை நினைக்கவில்லை.

நடேசன் : இவருடைய இக்கூற்றைக் கவனத்தில் எடுக்குமாறு மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நடேசன் : ஏழு எட்டு வருடமாக வெளிநாட்டில வாழ்ந்தீர். இப்போ மட்டும் எதற்காக உமது நாட்டிற்கு வந்தீர் ? திரும்பவும் போகும் எண்ணம் உமக்கு உண்டா ?

பரம்சோதி : ஐயா! இந்தக் கேள்விக்கு நான் விளக்கமாகப் பதில் சொல்லுவதென்றால் எனக்குச் சில நிமிடங்கள் தர வேண்டும்.

சபாபதி : இதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். விசாரணையின் போது சட்டத்தரணியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதுதான் முறை. கட்சிக்காரரைத் தன் இஷ்டப்படி மன ஆறுதலுக்காகப் பேசுகிறதுக்கும், அவர் பேசுறதைக் கேட்கிறதுக்கும் இது ஆஸ்பத்திரியில்லை. நேரத்தை வீணாக்கி, நான் முதலில சொன்னது போல தவணை வாங்கப் பார்க்கிறார்.

நடேசன் : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! எனது கட்சிக்காரர் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தாலும் சொந்த நாட்டையும், அதன்மீது அவர் கொண்ட பற்றையும் மறக்கவில்லை. அதனால்தான் அவர் இங்கே நிற்கிறார்.

மேலும் கனகனிடம் விட்டுச்சென்ற தனக்குச் சொந்தமான காணிக்காக மட்டும் அவர் வரவில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தவே அவரிடம் இக்கேள்வியைக் கேட்டு, அதற்குத் தரும் விளக்கத்தையும் இந்த மன்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நீதிபதி : ஆட்சேபணை நிராகரிக்கப்படுகிறது. அவர் தன் காரணத்தைச் சொல்லலாம்.

பரம்சோதி : மேர்சி மிஸ்யூ.

(பார்வையாளர் சிரிக்கிறார்கள்)

சபாபதி : இரவல் பாஷையால் இவர் என்னைத் திட்டிகிறார்.

(மக்கள் சிரிக்கிறார்கள்)

பரம்சோதி : மன்னிக்க வேண்டும் ஐயா! நன்றி கனவானே என்று பிரெஞ்சு மொழியில் அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தை எனக்கு வாய் தவறி வந்து விட்டது.

நீதிபதி : பரவாயில்லை. நீர் சொல்ல விரும்புவதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லும்.

பரம்சோதி : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! 81ம் ஆண்டு மார்சுமியில் என் சொந்த நாட்டை

விட்டு வெளியேறினேன். அந்நேரம் நாட்டிலிருந்த பீதியும், பயமும் என்னையும் விட்டு வைக்கவில்லை. எனது இணை ஆசிரியர் ஒருவர், எனது நெருங்கிய நண்பர் தான் படிப்பித்த பிள்ளைகளைத் தன் சொந்தப் பிள்ளைகளாக நினைத்துக் கல்வியையும் ஒழுக்கத்தையும் ஊட்டியவர். (அழுகிறார்) அவர் இலங்கை இராணுவத்தினால் சுடப்பட்டுத் துடிதுடித்து இறந்ததை என் கண்களாலேயே கண்டேன். தொடர்ந்து பிள்ளைகளும் பாடசாலைக்கு வாறதாயில்லை. எனக்கும் அச்சவேலியிலிருந்து நெல்லியடி வரை போய்வாறதும் மரண வேதனையாக இருந்தது. அந்தக் கொடுமையான அரசிடமிருந்து கைநீட்டிச் சம்பளம் வாங்குவதும் எனக்குச் சித்திரவதையாக இருந்தது. இன்னொரு பக் கம் எல்லோரும் வெளிநாடுகளுக்குப் போவதைக் கண்டு எனது மனைவி, என்னைத் தூண்டியதும் ஒரு காரணம் என்பதையும் நான் வேதனையுடன் கூறிக் கொள்கிறேன். அப்போதுதான் பலரும் என்னிடம் வந்து காணியை ஒற்றி முறையில் தரும்படி கேட்டார்கள். இருப்பினும் எனது தோட்டத்தில் வேலை செய்த கனகனை மேவாமல் நான் வேறு யாரிடமும் கொடுக்க விரும்பவில்லை. கனகன் ஒப்புக் கொண்டார். அவரிடம் நிலத்தைச் சட்டப்படி ஒப்படைத்துவிட்டு வெளியேறினேன்.

நடேசன் : அப்படியானால் நீர் போகும்போது மனைவியை அழைத்துச் செல்லவில்லையா ?

பரம்சோதி : இல்லை ஐயா ! இரண்டு வருடம் கழித்துப் பிரெஞ்சு அரசின் அனுமதியுடன் தான் கூப்பிட்டேன்.

நடேசன் : உம்மைப்போல் எல்லோரும் அப்பிடித் தங்கள் மனைவி மக்களைக் கூப்பிட முடியுமா ?

பரம்சோதி : இல்லை ஐயா, 6, 7 வருடங்களாகக்கூட தம் மனைவி மக்களைப் பார்க்காமல் தங்கள் குழந்தைகளின் மழலையைக் கேட்காமல், ஏன்? தங்களின் குழந்தைகளின் முகங்களை மறந்து போனவர்களாகக்கூடப் பலர் அந்த நாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். என் தாய் இறந்த செய்தி நான் வேலை செய்து கொண்டிருந்த போதுதான் என் காதுகளுக்கு எட்டியது. எனது முதலாளி அந்த நேரம் இல்லாததால் வேலையை விட்டு வரவும் முடியவில்லை. அழவும் முடியவில்லை. என்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து, என்னைப் படிப்பித்து ஆளாக்க அவள் பட்ட வேதனைகளை நான் அறிவேன். என் தாய்க்காகக் கண்ணீர் விடவும் முடியவில்லை. கதறியழவும் முடியவில்லை. இப்படி என்னைப் போல் ஆயிரக்கணக்கானோர் துன்பத்தின் மத்தியில்தான் அங்கே வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் ஐயா. வெளிநாட்டுக் காசு, வெளிநாட்டுக் காசு என்று இங்கு சாதாரணமாகச் சொன்னார்கள். குளிரையும், பனியையும் சுமந்து, நித்திரையிழந்து, அடிமைகள் போல் உழைத்து எங்கள் இரத்தத்தைத்தான் காசாக இங்கு உறவுகளுக்காக அனுப்பி வைத்தோம்.

ஆனாலும் அங்கு நாம் பட்ட துன்பத்தைவிட இங்கு இதுநாள்வரை பட்ட மக்களின் துயரத்தையும் இழப்புகளையும் அறியும் போது அடைந்த வேதனையில் எங்கள் துன்பங்களை சகித்துக்கொண்டோம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

நடேசன் : அப்படியானால் இந்த மண்ணைவிட்டு, நீங்கள் வெகு தூரத்தில் இருந்தாலும் உங்கள் மனங்கள் இந்த மண்ணைவிட்டு அகன்றிருக்கவில்லை. அப்படித்தானே ?

பரம்சோதி : எப்படி ஐயா முடியும்? பெற்ற தாயையும், பிறந்த மண்ணையும் மறக்கமுடியுமா ?

நடேசன் : அப்படி நீர் மறந்து வாழவில்லை என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் ?

பரம்சோதி : எமது மண்ணில் எம் வீர இளைஞர்கள் போராட்டத்தின் நியாயத்தை நிலை நிறுத்தவும், எமது மக்களின் துன்பங்களை உலகறியச் செய்யவும் அங்கு நடைபெற்ற ஊர்வலங்கள் அனைத்திலும் பங்குபற்றி உள்ளேன் ஐயா. எங்கள் தேசத்தின் விடிவுக்காக நிதி உதவி கேட்டு வந்தவர்க்கெல்லாம் மனம் கோணாது எனது உழைப்பில் என்னால் முடிந்த பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறேன் ஐயா. இதோ அதற்கு அவர்கள் எனக்குக் கொடுத்த ரசீதுகள்.

(நடேசன் ரசீதுகளைப் பரம்சோதியிடம் வாங்கி நீதிபதியின் பார்வைக்காக முதலியாரிடம் கொடுக்கிறார்.)

ஐயா, மேலை நாடுகளில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைவிட ஏனையோர் படும்

துன்பங்களையும், மன வருத்தங்களையும் சொல்வதற்கு வார்த்தைகள் போதாதையா.

நடேசன் : அப்படியானால் நீர் மீண்டும் வெளிநாடு போகப் போவதில்லை. அப்படித்தானே ?

பரம்சோதி : ஆம் ஐயா. அந்த அவல வாழ்க்கையைவிட எது நடந்தாலும் இங்கேயே வாழ்ந்து விடுவதென்ற முடிவோடுதான் வந்திருக்கிறேன்.

நடேசன் : அப்படியானால் நீர் விவசாயத்தை விரும்பக் காரணம் ?

பரம்சோதி : எந்தத் தொழிலையும் செய்யலாம். அதில் வெட்கமோ, துக்கமோ, ஏற்றமோ, இறக்கமோ இல்லை என்பதையும் நான் கற்றுக் கொண்டுதான் வந்திருக்கிறேன். ஆயினும் விவசாயத்தில் சிறு வயதிலிருந்து எனக்குப் பரிச்சயம் உண்டு. மேலும் விவசாயத்தின் மூலம் எமது மண்ணின் பொருளாதாரத்தை மேம்படச் செய்யலாம் என்றும் மற்ற விவசாயிகளுக்கும் அதை நான் செய்து காட்டவும் விரும்புகிறேன்.

நடேசன் : எப்படி ? அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்வீரா ?

பரம்சோதி : நாங்கள் வேலிப் பயிர்களாகப் பாவிக்கும் பாவக்காய், புடலங்காய், பூசணிக்காய் போன்றவற்றை ஏற்றுமதி செய்தாலே நல்ல வருமானத்தைப் பெறலாம். அறுவடைக் காலங்களில் கத்தரிக்காய், வெண்டிக்காய், முருங்கக்காய் பத்து சதத்திற்குக்கூட இங்கே விற்பனை செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது. அதை ஏற்றுமதி செய்யலாம். அதாவது வத்தலாக்கித்

தகரங்களில் அடைத்து அனுப்பலாம். மாம்பழம், பலாப்பழம், வாழைப்பழம் இவற்றை ரசமாக்கி அனுப்பலாம். வியட்நாம் நாட்டவர்கள் இப்படித்தான் தங்கள் நாட்டை வளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் நாமும் இப்படி முயலக்கூடாது? ஐயா என்னுடைய சிறிய அறிவுக்குப் பட்ட இந்த எண்ணங்களை நடைமுறைப்படுத்த விரும்புகிறேன். மற்றவர்களையும் உற்சாகப்படுத்த விரும்புகிறேன். மேலும் இவைகளை அங்கு இறக்குமதி செய்யக்கூடிய ஸ்தாபனங்களின் முகவரிகளையும் கொண்டுதான் வந்திருக்கிறேன்.

நடேசன் : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே, எனது கட்சிக்காரர் மீண்டும் இந்த மண்ணிற்கு தம் நிலத்தை மீட்டெடுக்க மட்டும் வரவில்லை. நல்ல எண்ணங்களையும் சமூகப் பொறுப்பான சிந்தனைகளையும் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அந்நிய மண்ணில் அவர் வாழ்ந்தாலும் தன்னை இந்த மண்ணோடு ஐக்கியப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருந்திருக்கிறார். இவற்றையெல்லாம் கவனத்திற்கொண்டு, அவர் வேண்டுகளுக்குத் தகுதியான நியாயம் வழங்குவீர்கள் என நம்புகிறேன்.

நீதிபதி : எதிர்த்தரப்புச் சட்டத்தரணி வழக்காளியை ஏதாவது கேள்வி கேட்க விரும்புகிறீர்களா?

சபாபதி : ஆம், மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே.

சபாபதி : உமது பெயர்?

பரம்சோதி : முத்துலிங்கம் பரம்சோதி.

- சபாபதி : உமது வயது ?
- பரம்சோதி : 42
- சபாபதி : இலங்கைச் சட்டப்படி திருமணம் செய்தனீரா ?
- பரம்சோதி : ஆம், ஐயா.
- சபாபதி : எத்தனை பிள்ளைகள் ?
- பரம்சோதி : இரண்டு.
- சபாபதி : இரண்டு குழந்தைகளும் இங்கு பிறந்தவையா ?
- பரம்சோதி : முதல் குழந்தை இங்கு பிறந்தது. இரண்டாவது குழந்தை பரிசில் பிறந்தது.
- சபாபதி : எத்தனையாம் ஆண்டு ?
- பரம்சோதி : 85 மார்கழி 7ம் திகதி.
- சபாபதி : பரிசிலும் உமது பெயர் முத்துலிங்கம் பரம்சோதியா ?
- நடேசன் : இந்தக் கேள்வியை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன்.
- சபாபதி : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே, இங்கிருந்து போனவை அங்கு கனபேராகச் சீவிக்கினம். அதில் அவைக்கு நல்ல கருமானமும் வருகுது. அப்படி அந்த நாட்டை ஏமாற்றினவை இங்கையும் பொய் பிரளியைச் சொல்லலாம். அதனால்தான் இந்தக் கேள்வியை நான் கேட்க வேண்டியிருக்கு.
- நீதிபதி : ஆட்சேபனை மறுக்கப்பட்டது. நீங்கள் தொடரலாம்.
- சபாபதி : எதுக்காக வெளி நாட்டுக்குப் போனீர் ?

நடேசன் : இந்தக் கேள்விக்கு எனது கட்சிக்காரர் ஏற்கனவே பதில் சொல்லி விட்டார்.

சபாபதி : அது எனக்குத் தெரியும். (பரம்சோதியைப் பார்த்து) நாட்டிலுள்ள பதட்ட நிலையில் உயிருக்குப் பயந்து போனீர். அப்படித்தானே சொன்னனீர்?

பரம்சோதி : (தலையாட்டுகிறார்)

சபாபதி : வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லும்.

பரம்சோதி : ஆம், ஐயா!

சபாபதி : இல்லை, நீர் அதுக்காகப் போகவில்லை. உம்முடைய அடுத்த வீட்டுக்காரன் சவூதிக்குப் போய் உம்முடைய வீட்டைவிடப் பெரிசாகக் கல்வீடு கட்டினதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க உம்மால் முடியவில்லை. அந்த மன அழுக்காறிலை வெளிநாட்டுக்குப் போய் உழைச்சு, அதைவிடப் பெரிய வீடாகக் கட்டி ஏண்ணத்தில்தான் நீர் வெளிநாட்டுக்குப் போனீர்.

பரம்சோதி : இல்லை. நான் அப்படியான எண்ணத்தோட போகேல்லை. என்னுடைய வீடும் வசதியானது தான்.

(சட்டத்தரணி நடேசன் எழுந்து நின்று. . .)

நடேசன் : எந்த மனுசனும் தன்னுடைய வாழ்க்கையை வசதியாக்க விரும்புவதில் தப்பில்லை. இருந்தாலும் எனது கட்சிக்காரர் தனது பதிலில் தான் வெளியேறிய காரணத்தை தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

சபாபதி : (நடேசனைப் பார்த்து ஒருவித ஏளனத்துடன்) இல்லை. அவர் சொன்னது மட்டும் உண்மையான காரணங்கள் இல்லை.

(பரம்சோதியைப் பார்த்து)

நீர் முதலில் எந்த நாட்டுக்குப் போனீர் ?

பரம்சோதி : கிழக்கு பேர்ளின்.

சபாபதி : கிழக்கு பேர்ளினில் நீர் அடைக்கலம் கேட்டீரா ?

பரம்சோதி : இல்லை.

சபாபதி : பிறகு எந்த நாட்டுக்குப் போனீர் ?

பரம்சோதி : மேற்கு ஜேர்மனி.

சபாபதி : அங்கு நீர் அடைக்கலம் கேட்டீரா இல்லையா ?

(பரம்சோதி தலையாட்டுகிறார்)

நீதிபதி : வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லும்.

பரம்சோதி : ஆம்.

சபாபதி : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே, இதைக் கவனத்தில் எடுக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேற்கு ஜேர்மனியில் அடைக்கலம் கேட்டு மூன்று மாதம் அங்கிருந்திருக்கிறார். சும்மா இருந்தால் வரும் அந்தக் காசு காணாது எண்டு பிறகு சவுக்காலைக்கால விழுந்து எழும்பி, பிரான்ஸ் நாட்டுக்குப் போயிருக்கிறார். பண ஆசையில் பாஞ்சு திரிஞ்சுபோட்டு மண்ணாசையிலைதான் இஞ்சை வந்திருக்கிறார். அதுதான் உண்மை. இதுக்குச் சாட்சியாக இன்னுமொரு

சம்பவத்தையும் நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

(பரம்சோதியைப் பார்த்து) 87ம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 10ம் திகதி பரிசிலுள்ள பெரிய எயாப் போட்டில், நீர் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டு, இரண்டு நாள் பொலிஸ் உம்மைக் கடுமையாக விசாரித்து, பின்பு பிரான்ஸ் லோயர் மூலம் நீர் விடுவிக்கப்பட்டீர். அதற்கான காரணத்தைச் சொல்லுவீரா?

(நடேசன் குறுக்கிடுகிறார்)

நடேசன் : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே, இக் கேள்வியை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். எனது கட்சிக்காரர் பரிஸ் நாட்டில் நிரந்தரமான பிரஜையல்ல. புதிய நாடு, புதிய மொழி, அந்த நாட்டில் அவருக்குத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ பல்வேறு பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அந்த நாட்டிலும் எவருக்கும் பிரச்சனைகள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. அங்கு நடந்த பிரச்சனைகளை இங்கு எடுப்பது இந்த வழக்குக்கு அவசியமற்றது என்று நான் எதிர்த்தரப்புச் சட்டத்தரணிக்கு வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

சபாபதி : எனது கேள்வியின் உள்ளடக்கத்தைச் சரியாகப் புரிந்தபடியால் பயந்து பதறுகிறார் சட்டத்தரணி. இந்த வழக்கிற்கு மிக அவசியமான கேள்வியா இல்லையா என்பதைச் சற்றுப் பொறுத்திருந்து பார்த்துவிட்டு தடுக்கச் சொல்லுங்கள்.

நீதிபதி : ஆட்சேபணை மறுக்கப்பட்டது. நீங்கள் கேள்வியைத் தொடரலாம்.

சபாபதி : நீர் ஏன் றுவாசி எயாப்போட்டில தடுத்து நிறுத்தப்பட்டீர்? அதைச் சொல்லும்.

பரம்சோதி : நான். . . நானும் எனது மனைவியும் கனடாவிற்குப் போக முயற்சித்தோம்.

சபாபதி : சூரணம்காறரின் பாஸ்போட்டில் கறணம் போட்டுக் கனடாவுக்குப் போக முயற்சித்தீர். அதனால் பிடிப்பட்டீர்.

(நீதிபதியைப் பார்த்து மிகவும் உற்சாகமான தொனியில்)

மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே, இதைக் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். பரிசிலிருந்து 1000 பிராங்க் அங்கு அனுப்பினால் 6500 ரூபா. அதே மாதிரி 1000 கனேடியன் டொலர் அனுப்பினால் நாலு மடங்கோ ஐந்து மடங்கோ அதிகமாகலாம். இவருக்குப் பணம் தேடுவதுதான் குறிக்கோள் என்றபடியால் கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் விதையைக் கூடப் படிச்சிருக்கிறார்.

சபாபதி : (பரம்சோதியைப் பார்த்து) உமக்குச் செல்வரத்தினத்தைத் தெரியுமா?

பரம்சோதி : எந்தச் செல்வரத்தினம், ஐயா?

சபாபதி : உண்மையாக உமக்குத் தெரியாதா? ஏஜென்சி செல்வரத்தினம்.

பரம்சோதி : (தலையைக் கொஞ்சம் சாய்த்துக் கொள்கிறார்) தெரியும்.

சபாபதி : நீர் கனடாவுக்குப் போக முயற்சித்து, அங்கு பிடிபட்டவுடன் கொழும்பாலை என்னைக் கனடாவுக்கு அனுப்ப முடியுமா என்று கேட்டுக் கடிதம் போட்டீர். தன்னட்டை வெளிநாட்டில் வசிப்பவர்களே வழிகேக்கினம் என்று தன் திறமையை விளம்பரப்படுத்திற்றுக்காக இதைச் செல்வரத்தினமே பலருக்குச் சொல்லி யிருக்கிறார். நீர் போகலாம்.

மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்கள், இவர் ஏற்கனவே கூறிய காரணங்கள் அனைத்தும் பொய். இவர் இப்போ வந்திருக்கிற நோக்கம் கனகனிடமிருந்து தோட்டத்தைப் பறிச்சு வேறு யாரிடமாவது குடுத்துவிட்டு இன்னும் கூடிய பணத்தை ஒத்தியாக வாங்குவதோடு தன் சொத்துக்கு ஒரு உத்தரவாதத்தைத் தேடிக் கொண்டு திரும்பவும் பிரான்சு நாட்டுக்குப் போவதே இவர் எண்ணம்.

ஆயினும் எனது கட்சிக்காரர் கனகன் இவருடைய தோட்டத்தைத் தனக்குச் சொந்தமாக்க எந்த விதத்தாலும் நினைக்க வில்லை. அவருடைய நியாயமான கோரிக்கையை தாங்கள் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுதான் அவரை அழைத்து சில கேள்விகள் கேட்க அனுமதிக்குமாறு தாழ்மையுடன் வேண்டுகிறேன்.

நீதிபதி : நீங்கள் அவரை அழைத்து விசாரிக்கலாம்.

முலியார் : கனகன், கனகன்.

(கனகன் வந்து கூண்டில் ஏறுகிறார். கூண்டில் முதலியார் சொல்வதைத் திருப்பிச் சொல்லி சத்தியப்பிரமாணம் எடுக்கிறார்)

கனகன் : நான் சொல்வது எல்லாம் உண்மை. முழு உண்மை. உண்மையைத் தவிர வேறொன்று மில்லை..

சபாபதி : உம்முடைய பெயர் ?

கனகன் : கனகன்

சபாபதி : என்ன கனகன் ?

கனகன் : அச்சவேலிக் கனகன்

சபாபதி : நான் கேட்கிறது ஊரையில்லை. உம்முடைய தகப்பன் பெயரை.

கனகன் : கணபதி கனகன். ஆனால் என்னை அச்சவேலிக் கனகன் எண்டுதான் எல்லாரும் கூப்பிடுவினம்.

சபாபதி : ஏன் ?

கனகன் : தோட்டக்காரர் தோட்டக் கூலி வேலைகளுக்கு ஆட்கள் தேவைப்பட்டால் எல்லாரும் என்னட்டைத்தான் ஓடிவிருவினம். நானும் என்னாலை முடிஞ்ச உதவியைச் செய்வன்.

சபாபதி : என்ன உதவி ?

கனகன் : அதய்யா. . . . அதய்யா. . . . கொழும்பிலை வெங்காயம் கொஞ்சம் விலையேறிப் போச்சுதெண்டால் நீயா, நானா எண்டு தோட்டக்காரர் எல்லாரும் ஒரே நாளில்

வெங்காயம் கிளறப் பாப்பினம். இதுமாதிரித் தூன் மிளகாய்ப் பழம் பிடுங்குகையும், கண்டு நடுகையும், அப்பிடித் தூன் ஐயா. ஆளையாள் பாத்துப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நடுவினம்.

சபாபதி : அந்த அந்தக் கால நிலையையும் வருமானத்தையும் பார்த்துப் பயிர் செய்யிறபடியால் இப்படியான பிரச்சனைகள் வரத்தான் செய்யும். இப்ப இரண்டாயிரம் மிளகாய்க் கண்டு நடுகிறதெண்டால், புகையிலை நடுகிறதெண்டால் ஆறு எழு பேர் வேணும். அதுவும் ஏழு எட்டு மணிக்குள்ள நட்டுக் குளை குத்திப்போட வேணும். இல்லாட்டாக் கண்டு வாடிப்போகும். இப்படி 5 தோட்டக்காரர் ஒரே நாளில் நட வெளிக்கிட்டினம் எண்டால் கூலி ஆக்களும் கூடத்தான் வேணும்....

கனகன் : ஐயாவுக்கு எல்லாம் விளங்குது.

அதிலைதான் பிரச்சினை. இந்தக் கூலிப் பிரச்சனை வரேக்கதான் எல்லாரும் என்னட்டை ஓடி வருவினம். நானும் ஆக்களைப் பிடிச்ச நாலு நாலு பேரா அனுப்பி ஒருமாதிரிச் சமாளிச்சப் போடுவன். அதாலைதான் என்னை எல்லாரும் அச்சவேலிக் கனகன் எண்டு கூப்பிடுவினம்.

சபாபதி : அப்படி நீர் செய்யிறதாலை உமக்கு கமிசன் அதாவது தரகுப்பணம் ஏதாவது கிடைக்குமா?

கனகன் : என்னய்யா இது? என்னாலை முடிஞ்ச உதவி. நாளாந்தம் வெய்யில்ல காஞ்சு நாலு காசுக்கு

நாய்ப்படாப்பாடு படுகிறனாங்கள். நாலு பேராப் பிரிச்சு விடுகிறதுக்குக் கமிசனா? நீங்க சொல்லுறதைக் கேட்க மனசுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கய்யா.

சபாபதி : (தனக்குள்) அப்பிடி எண்டால் அச்சவேலிக் கனகன் இல்லை, தரகர் கனகன் எண்டெல்லோ பேர் வந்திருக்கும்?

கனகன் : ஆனால் இந்தக் கொழும்பு நாலாம் குறுக்குத் தெரு முதலாளிமார் ஆக்களை அனுப்பி தங்கடை கடையளுக்கு வாற லொறிகளுக்கு மூட்டையளை ஏத்தச் சொல்லிக் கேட்பினம். அதுமாதிரி லொறிக்காரரும் “கனகன் ஏதாவது உனக்கும் பார்த்துச் செய்யலாம்” எண்டு சொல்லிக் கொண்டு வருவினம். நான் தோட்டக்காற்றற்றை வீட்டையும் தோட்டத்தையும் காட்டிவிடுவன். ஏதோ நான் பாடுபடுகிறதுக்குக் கூலி கிடைச்சாப் போதும். அதிலை குடிக்கிற கஞ்சி தானய்யா இரத்தத்தோட சேரும்.

சபாபதி : (திரும்பி சபையோரை நோக்கி தன் கண் பார்வையைச் செலுத்தி பெருமிதமான தொனியில் பேசுகிறார்)

யப்பானைப் பார், அமெரிக்காவைப் பார், சீனாவைப் பார், ரஷ்யாவைப் பார் என்று தத்துவம் பேசற சோம்பேறிக் கூட்டம். எங்கையும் போகத் தேவையில்லை. எங்கடை மண்ணிலேயே படிக்கலாம். எங்கடை மக்களிட்டுடப் படிச்சே, எங்கடை மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கான சித்தாந்தங்களையும்,

தத்துவங்களையும் தோற்றுவிக்கலாம். வெறும் எழுத்திலயும், பேச்சிலயும் சித்தாந்தங்கள் இருந்து பிரயோசனமில்லை. அவை நடைமுறைப்படுத்தப் படவும் வேணும்.

மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே, எனது கட்சிக்காரர் கனகன் ஒரு சூதுவாது அறியாத - இன்னுமொரு மாதிரிச் சொன்னால், பிழைக்கத் தெரியாத மனிசன். மற்றவர் உழைப்பில் தான் பங்குபெற விரும்பாத மனிதர். இப்படிப்பட்ட ஒரு மனப்பக்குவம் கொண்டவர் பரம்சோதியின் மண்ணைத் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள எண்ணுவாரா என்பதைத் தங்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(மீண்டும் கனகனைப் பார்த்து)

பரம்சோதியை உமக்கு எவ்வளவு காலமாகத் தெரியும்?

கனகன் : அவரைக் குழந்தையிலிருந்தே எனக்குத் தெரியும். பிறகு அவர் வளர்ந்து பெரிய பள்ளிக்கூடம் போய் படிச்ச சாயந்தரம் பள்ளிக்கூடத்தாலை வந்து தோட்டத்திலை நிண்டு எங்களோட வேலை செய்வார்.

பிறகு அவருடைய தகப்பனார் மோசம் போன பிறகு இவர்தான் தோட்டத்தைக் கவனிச்சார். அதுக்குப் பிறகுதான் அவருக்கும் எனக்கும் கூட நெருக்கம் ஏற்பட்டுது.

சபாபதி : அவர் ஆசிரியர் தொழில் செய்தபடியால் அவருடைய தோட்ட வேலைகளைக் கூடுதலாக

நீர்தான் செய்தீர். அதாவது அவருடைய தகப்பன் காலத்திலிருந்து அந்த மண்ணில் நீர் வேலை செய்து வந்திருக்கிறீர் ?

கனகன் : இல்லை ஐயா! அவர் பேரன் காலத்திலிருந்து. எனக்குப் பதினாலு பதினைஞ்சு வயதிருக்கும். பாட்டுப் பாடித் துலா யிதிச்சுத் தண்ணி பாச்சிப் போட்டு குரக்கன் மாப் புட்டும் மரவள்ளிக்கிழங்கும் திண்ட உடம்படா மோனே இது. இப்ப ஒரு மோட்டர், மண்ணெண்ணை, பெற்றோல். . . செய்யச் சுகமாத்தான் இருக்கும். ஆனால் அரெண்டும் அடுத்தவன் கையில். மண்ணெண்ணை அராபியிலிருந்து வரவேணும். கறண்டு சிங்களவனிடடை இருந்து வரவேணும். ஆனதால காத்தாடியில தண்ணி பாய்ச்சிற முறையை எங்கடை தோட்டக்காரர் எப்பவும் கைவிடாமல் வைச்சிருக்க வேணும் என்று முத்துலிங்கத்தார் அடிக்கடி சொல்லுவார். அப்பிடி அவரோடையும் நான் பாடுபட்ட மண்தான் ஐயா அது.

சபாபதி : முத்துலிங்கத்தார் - அதாவது பரம்சோதியின் பேரன் - காலத்திலிருந்தே நீர் அந்த மண்ணில் பாடுபட்டு உழைத்து வருகிறீர் ?

கனகன் : ஓம் ஐயா.

சபாபதி : பரம்சோதியிடமிருந்து தோட்டத்தை ஒற்றியாகப் பெற நீராக விரும்பிக் கேட்டீரா? அவராக உம்மிடம் வந்து கேட்டாரா?

கனகன் : போட்ட முதலுக்கு எந்தக் காலமும் மோசம்

செய்யாத மண் ஐயா அது. என்றை சொந்தப் பிள்ளை மாதிரித்தான். அந்த உணர்ச்சிதான் எனக்கு இருக்கும். நானாக எப்பிடிக்கேட்கிறது? அதோட பணக்கஷ்டம். மனதுக்குள்ள எனக்கும் விருப்பம் இருந்தது. ஆனால் நானாக் கேக்கேல்லை.

சபாபதி : அவராக வந்து உம்மிடம் கேட்டார்?

கனகன் : அவருக்கு அவருடைய பெரிய தகப்பன்ரை மகன் காரனிட்டைக் குடுக்கத்தான் விருப்பமிருக்கிறதாக அறிஞ்சன். ஒற்றிக் காசோட 10 ஆயிரம் ரூபா குறைஞ்ச வட்டிக்குத் தாறதாக அவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய பெண்சாதிக்கு இது விருப்பமில்லை. ஏனென்டாப் பிறகு தோட்டத்தைத் திருப்பி வைக்கக் கஷ்டமாயிருக்கும். உறவுக்குள்ள வீண்பகையள் வரும். வேற யாரிட்டையும் குடுங்கோ. ஏன் கனகனைக் கேட்டுப் பாருங்கோ. அதுகள்தான் பயந்த சனங்கள். ஒரு பிரச்சனைக்கும் வராதுகள் எண்டு அவதான் புருஷனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறா. இது அவர்கள் வீட்டுக்குப் பால் வாங்கப் போற செல்லம்மா மூலமா என் காதில வந்து விழுந்தது.

சபாபதி : அதாவது நீர் அந்த மண்ணில் நீண்ட காலமாகச் சிந்திய வியர்வைக்கோ, உண்மையான உழைப்புக்கோ முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் தன்னுடைய தோட்டத்தைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்தோடு மட்டும் உம்மை அணுகியிருக்கிறார்.

(நீதிபதியைப் பார்த்து)

கனம் நீதிபதி அவர்களே, பரம்சோதி ஆசிரியராக இருந்தபடியாலும், பல அரசியல் தொடர்பு உடையவர்களோடு தொடர்பு வைத்திருந்தபடியாலும் நாடு எதிர்நோக்கப் போகின்ற குழப்ப நிலையால் சிங்கள அரசுக்கெதிராக எங்கடை பொடியன் ஆயுதம் தூக்கப் போறாங்கள் எண்டு தெரிஞ்சு கொண்டுதான் விவசாயத்திலும் இனிப் பிரச்சனைகள் முடியிறவரை பலன் இல்லை என்று நல்லாய் தெரிஞ்சு கொண்டுதான் தோட்டத்தை யாரிடமாவது குடுத்துக் காசை வாங்கிக் கொண்டு வெளிநாட்டுக்குப் போனால் பணத்தை அள்ளிக்கொண்டு வரலாம் எண்ட எண்ணத்தில் இந்த காரியம் செய்திருக்கிறார்.

(இவ்விடத்தில் குறிக்கிட்டவாறு வக்கீல் நடேசன் எழுகிறார்)

நடேசன் : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! எதிர்த்தரப்பு வக்கீல் எனது கட்சிக்காரரைப் பரிகசிப்பது போல வார்த்தைகளைப் பிரயோகம் செய்கிறார். இனக்கலவரங்களால் தமிழ் மக்கள் உயிர்ச் சேதங்களுடன் தம் சொத்துச் சுகம் அனைத்தையும் இழந்து தவித்தது எதிர்த்தரப்புச் சட்டத்தரணிக்குத் தெரியாததல்ல. அதைத் தொடர்ந்து மாவட்ட சபைத் தேர்தலை அடுத்து ஏற்பட்ட குழப்பம் மிகப் பயங்கரமானதாகும். அதில் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்களும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். பொதுவாக உயிர்களுக்கு உத்தரவாதமில்லாத நிலைமையும் எந்தவொரு தொழிலையும் மன அமைதியோடு

செய்ய முடியாததால் பொருளாதாரத் தாக்கமும் அனைவருக்கும் ஏற்படத்தான் செய்தது. இதுனைப் புரிந்தும் புரியாத நிலையில் மக்கள் மண்ணைவிட்டு வெளியேறினார்கள். ஏன் பல சட்டத்தரணிகளுமே இந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறியிருக்கிறார்கள்.

எனவே எனது கட்சிக்காரர் பணம் வறுகப் போனார் என்று எதிர்த்தரப்புச் சட்டத்தரணி வாதிடுவதை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன்.

நீதிபதி : ஆட்சேபனை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

சபாபதி : மன்னிக்க வேண்டும் மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே!

(கனகனைப் பார்த்து)

பரம்சோதி கேட்ட தொகையைக் கொடுக்க உம்மிடம் பணம் இருந்ததா?

கனகன் : இல்லை ஐயா! சிறுகக் சிறுகச் சேமிச்சு என் மனைவிக்கு ஆசையோடு வாங்கிக் கொடுத்த பவுண் காப்பு ஒரு சோடி, ஒரு பவுண் சங்கிலி எல்லாத்தையும் வித்துத்தான் ஐயா பணத்தைக் குடுத்தான்.

(அழுகிறார்)

போதாததுக்கு என் உறவுக்காறரிட்ட கடனும் வாங்கித்தான்....

சபாபதி : இப்படிக்க கஷ்டப்பட்டுச் சேர்த்துக் குடுத்த பணத்திலைதான் அவர் பறந்து போயிருக்கிறார். சரி, நீர் கடன் பட்ட காசெல்லாம் குடுத்திட்டீரா?

அதைக்கேட்டு எனக்குப் பெருமையாத்தான் இருந்தது. . . . ஆனால் பெத்த வயிறு கேக்குமா ஐயா. . . .

(தொடர்ந்து கனகன் விம்பி விம்பி அழுகிறான்)

சபாபதி : கனகன் இனி நீ அழக்கூடாது.

கனகன் : நான் அழமாட்டன் ஐயா. (கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு) என்ரை பிள்ளைகள் மட்டும்தானா இந்த மண்ணிலை வீரமரணம் அடைந்ததுகள். . . . இல்லை ஆயிரம் ஆயிரம். . . . பாவியள் சமாதானப்படை எண்டு சொல்லி வந்தாங்கள். . .

சபாபதி : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே, இனியும் அவரைப் பேசவிட்டால் அவர் இருதயம் வெடிச்சு இந்தக் இடத்திலேயே அவற்றை உயிரும் போயிடும். இந்தியப் படையின் குண்டு வீச்சில் இவருடைய மனைவியின் கால் ஊனமாகி. . . நடக்க முடியாத ஒரு பரிதாப நிலை. தலைப்பாவும் தாடியும் வைத்த பாவி ஒருவன் தேடுதல் எண்ட பேரில் வீடு வீடாய்ப் பூந்தவன். . . .

கனகன் மூத்த மகளை பலவந்தப் படுத்தியிருக்கிறான். பெட்டை துணிச்சலாய் அரிவாளை எடுத்து அவனைத் தாக்கப் போயிருக்கிறாள். அவனோட வந்த மற்றத் தலைப்பாக்களும் விட்டிட்டு ஓடியிருக்கிறார்கள். நடந்தது இதுதான். . . .

ஆனால் கனகன் ஏழை, அதுவும் கூலி விவசாயி. அந்தச் சம்பவம் பல்வேறு வடிவமெடுத்து எங்கடை சனத்தின்ரை வாய்க்கு அவல்

சாப்பிட்ட கதையாய்ப் போச்சு... பாவம் அந்தப் பிள்ளை இப்ப சித்தப்பிரமை பிடிச்ச மாதிரி திரியிது.

கனகன் : என்னோடை சேர்ந்து புல்லுச் சுமந்து வெங்காயம் நட்டு மிளகாய்ப் பழம் ஆஞ்சு எருச்சுமந்து, என்னோடை பாடுபட்ட என்ர சீவன் காலில்லாமல் கிடக்கு. ஆசையாய் வளர்த்த என்ர மகளும் நடைப்பிணமாய்ச் சிலிக்குது. ஏதோ என்ர உயிர் இருக்கும் வரை இதுகளை வைச்சுக் கஞ்சி ஊத்தத்தான் ஐயா அந்த மண்ணை விட்டிட்டு என்னாலை உடன போக முடியாமல் கிடக்கு....

பரம்சோதியரிட்டை 81ம் ஆண்டு காணியைக் காசு 20 ஆயிரம் கொடுத்து ஒத்திக்கு வாங்கினது தான். . . . ஆனால் அந்த மண்ணிலை போன ஆண்டு வரை எந்தப் பலனையும் அதிலை நான் அனுபவிக்கவில்லை ஐயா....

சபாபதி : மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! 81-இற்குப் பிறகு இன்றுவரை இந்த மண்ணில் நடந்து முடிஞ்ச வேள்விகளை தாங்களும் எனது நண்பர் சட்டத்தரணி நடேசனும் அறியாததல்ல..

....

நாட்டிலை இதுநாள் வரை நடைபெற்ற துன்பங்களின் காரணமாகவும், எண்ணை, மின்சாரம் விவசாயிகளுக்குத் தேவையான அனைத்துத் தேவைகளினதும் தட்டுப்பாடுகள் காரணமாகவும் விவசாயிகள் வார்த்தைகளால்

சொல்ல முடியாத பாதிப்பினை அடைந்திருக்கிறார்கள். மலர இருக்கும் 90ம் ஆண்டு இவர்களுக்கும் அனைத்து தமிழ் மக்களுக்கும் மகிழ்ச்சியான ஆண்டாக அமைய வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கமநல சேவைத் திணைக்களத்தினரால் வெளியிடப்படும் 'கமநலச் சேவை' என்ற நூலில் விவசாய அதிகாரி ஒருவரின் கட்டுரையில் ஒரு பகுதியைத் தங்களிடம் பார்வைக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

(கமநலச் சேவை நிலையத்தினரினால் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை ஒன்றை நீதிபதியின் பார்வைக்கு முதலியாரிடம் ஒப்படைக்கிறார்)

இந்த அறிக்கையின்படி கனகன் சொல்லியது போல் அவர் இந்த நிலத்தில் இதுவரை எந்தப் பலனும் அனுபவிக்கவில்லை என்பதைத் தங்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

மேன்மை தங்கிய நீதிபதி அவர்களே! எனது கட்சிக்காரர் கனகன், தன்னுடைய சிறுவயதிலிருந்து விவசாயம் செய்து பிளைக்கிற ஒரு விவசாயி. ஆனால் சொந்த நிலம் இல்லாத காரணத்தால் அவர் ஒரு கூலி. 1981க்குப் பின்னரே பலர் இந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறினார்கள். சிங்கள அரசின் வெறித்தனமான வேட்டையாடுதல்களிலிருந்து தப்பவும், உயிர்களைப் பாதுகாக்கவும் அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று தஞ்சம் புகுந்தோம் என பரம்சோதி போன்றோர் கூறினாலும் அவரின்

வாக்குமூலம் அதில் எவ்வளவு தூரம் உண்மை பொய் என்பதைத் தாங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள் என நான் நம்புகிறேன். ஆனால் எனது கட்சிக்காரர் இந்த நாட்டை விட்டுத் தானும் வெளியேறாதுரு, தன் பிள்ளைகளையும் இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காக அர்ப்பணம் செய்துள்ள பெருமைக்குரிய மனிதர். அவர் பரம்சோதியிடம் ஒத்திக்குப் பெற்ற கால தவணை முடிந்துவிட்டாலும் இதுநாள் வரை அவர் அந்த மண்ணில் எந்தப் பிரயோசனமும் அடையவில்லை என்பதற்கான ஆதாரங்களையும் நான் சமர்ப்பித்துள்ளேன்.

எனவே இவற்றையெல்லாம் மனதில் கொண்டு தொடர்ந்து இன்னும் ஐந்தாண்டு காலம் அதில் அவர் பயிரிடும் உரிமையை வளங்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(சட்டத்தரணி சபாபதி தன் விசாரணையை முடித்துக் கொண்டு தன் ஆசனத்தில் போய் அமர்கிறார். நீதிபதி நடேசனைப் பார்த்து...)

நீதிபதி : நீங்கள் எதிராளி கனகனை விசாரணை செய்ய விரும்புகிறீர்களா ?

நடேசன் : இல்லை கனம் நீதிபதி அவர்களே !

(நீதிபதி சபையோரையும் நீதிமன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் ஏனைய சட்டத்தரணிகளையும் பரம்சோதி, கனகன் இருவரையும் அமைதியாகப் பார்வையிடுகிறார். பின்னர் பேசத் தொடங்குகிறார்.)

நீதிபதி : இதுவரை நடந்த வழக்கு விபரங்களையும் வாதப் பிரதி வாதங்களையும் அவரவரின் வாக்கு மூலங்களையும் நீங்கள் அனைவரும் அவதானித்திருப்பீர்கள்.

நீதி என்பது சட்டத்தின் பேரிலும் தர்மத்தின் பேரிலும் கிடைக்க வேண்டியதொன்றாகும். இம்மண்ணில் எம்மக்கள் இன்று நிம்மதியாக மூச்சு விட்டுக்கொள்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு இப்போதுதான் அவர்களுக்கு அவகாசம் கிடைத்திருக்கிறதென்றே அர்த்தம். இன்று நாங்கள் எல்லோரும் அமைதியாக வாழ்க்கை நடத்துகிறோமென்றால் அதற்காகத் தம்மை அழித்துக் கொண்டோர்களை நாம் மறந்துவிட முடியாது. என்றும் போற்றுதற்குரியவர்கள் அவர்கள்.

நாம் அனைவருமே இந்த மண்ணில் ஒரு சாதாரண வாழ்க்கை வாழ்ந்திடவில்லை. அருகே கடல் இருந்தும் அதில் மீன் பிடித்து வாழ்ந்தோமா? நிலமிருந்தும் அதில் உழுது பயிரிட்டு உண்டோமா? நாடோடி வாழ்க்கையல்லவா வாழ்ந்தோம். கிடைத்ததை உண்டு கண்ட கண்ட இடத்திலும் காட்டிலும் வயலிலும் புதைகுளிகளிலுமல்லவா உறங்கினோம். அயல் நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தோரின் அவல வாழ்க்கையையும் நாம் அறியாததல்ல. இவற்றை எல்லாம் இந்த நீதிமன்றம் ஒரு போதும் மறந்து விடாது. எனவே சட்டத்தின் அடிப்படையிலும், மனிதாபிமான

அடிப்படையிலும் தீர்ப்பு நிச்சயம் கிடைக்கும். எனவே இந்த வழக்கின் தீர்ப்பு வருகிற ஆவணி மாதம் 15ம் திகதி காலை பத்து மணிக்கு வழங்கப்படும்.

(எல்லோரும் அமைதியாக நீதிபதியை உற்று நோக்க, அவர் புன்னகையோடு எழுந்து கொள்கிறார். ஒளி மங்க திரை மெல்ல மெல்ல மூடப்படுகிறது.)

நாளைய அறியுபடைகள்

நாடகத்தினுள் நுழையுமுன். . . .

நாடகத்தின் களம் பற்றிய விளக்கம்:

மேடையப்பில் நவீன வசதிகளைக் கொண்டிருக்கிற ஒரு வீடு. அது விடுதலை அடைந்த ஈழநாட்டின் அழகிய சூழ்நிலைகளைப் பிரதிபலிப்பதாக விளங்குகிறது. அந்த வீட்டின் வரவேற்பறை சகல வசதிகளையும் கொண்ட தளவாடங்கள், தொலைக்காட்சி, தொலைபேசி, சற்றுத் தள்ளி ஓரமாக உள்ள மேசையில் கணினி போன்றவற்றின் நவீனத்துவத்துடன் அமைந்திருக்கிறது.

இந் நாடகத்தின் அனைத்துக் காட்சிகளும் ஒரே மேடையமைப்பிலேயே (பூரணம் இல்லத்து வரவேற்பறை) இடம் பெறுவதால் நாடகக் காட்சிகளின் ஆரம்பத்தையும் முடிவையும் ஒளியினைக் குறைத்தும் கூட்டியும் காட்டுவதன் மூலம் தொடர்ச்சியாக நகர்த்திச் செல்லலாம்.

நிகழ்வுகள் நடைபெறும் நேரத்தினை மனதிற்கொண்டு ஒலி ஒளி முதலியவற்றை மாற்றிப் பிரயோகிக்கலாம்.

காட்சி - 1

இடம் : பூரணம் இவ்வம்

நேரம் : பகல் 11 மணி

பாத்திரங்கள் : பூரணம், சுந்தரம், பத்திநாதர்

(வீட்டின் வரவேற்பறையை அழகு படுத்திக்கொண்டு)

பூரணம் : எனக்குக் கையும் ஒடுதில்லை. காலும் ஒடுதில்லை. எனக்குத் தெரியுமே இந்த மனுஷன் இவ்வளவு அவசரப்பட்டு வருமெண்டு. இனி எனக்குப் பெரும் ஆக்கினை தானாக்கும்.

.....

(வெளியே இருந்து உள்ளே வந்து கொண்டே)

சுந்தரம் : அக்கா நீ என்ன செய்யிறாய். . . . இன்னும் வெளிக்கிடேல்லேயே

பூரணம் : எட. பொறடா தம்பி. வீடு வாசலை ஒருக்கா ஒதுக்கிக் கூட்டித் துடைச்சுப் போட்டு வாறன். இவன் மூத்தவன் போன கிழமைதான் இந்தியாவுக்குப் போறன் எண்டு போட்டான். இளையவன் சிறீலங்காவிற்சுப் போட்டு இரண்டு நாளிலை வாறன் எண்டு போனவனை இன்னும் காணேல்லை. இந்தாளும் திடீரெண்டு தந்தியடிச்சுப் போட்டு வருகுது.

சுந்தரம் : உங்க சனம் எல்லாம் வந்து இறங்கினபடி இருக்குது. அத்தானுக்கும் நாட்டை, வீட்டைப் பாக்க ஆசை இருக்காதே. . . . 4 மணிக்கு ராக்ஸியை வரச்சொன்னான். இப்ப முந்தியைப் போல இல்லை. ரைம் எண்டால் ரைம்.

- பூரணம் : எத்தனை மணிக்கு பிளேன் வரும் ?
- சுந்தரம் : சரியா 6.30 மணிக்கு பாரிஸ் சாள்ஸ்துகோல்
எயா போட்டில இருந்து எயா பிரான்ஸ் விமானம்
வந்து பலாலி சர்வதேச எயாபோட்டில இறங்கும்.
நீ இன்னும் எங்கட ஏயாபோட்டை
பாக்கேல்லேயே வந்து பார்.
- பூரணம் : இல்லையடா தம்பி. வவுனியா எயாபோட்டான்
அந்த மாதிரி எண்டு கதைக்கினம்.
- சுந்தரம் : எந்த மாதிரி ? விசர்க்கதையை விட்டு வந்து பார்.
சவுதியிலை வேலை செய்யேக்கை, சவுதி
எயாபோட்டை பாத்து விறைச்சுப்போன நான். ..
இப்ப அது ஒரு மூலைக்கை எண்ட மாதிரிக்
கிடக்கு. ஆனால் வவுனிய எயாபோட்டு
விடாப்பிடியாத்தான் நிக்குது. எப்பிடியோ, இப்ப
அதுதானே எங்கட வர்த்தக நிலையம் மாதிரியும்.
... தலைநகராகவும் இருக்கு அது இப்ப ஒரு
பிரச்சனையாய்க் கிடக்கு. நேரம் போகுது.
நானும் வாய்வாதம் பிடிச்சனான். கதைச்சுக்
கொண்டிருப்பன். அக்கா! நீ கெதியா
வெளிக்கிடு. மெல்லிய பசியாக் கிடக்கு. நான்
இதிலை போய் ஒரு பீசா வாங்கிச் சாப்பிட்டுட்டு
வாறன்.
- பூரணம் : அதென்ன தம்பி பிசாவோ ?
- சுந்தரம் : ஒம் அக்கா. நாங்கள் அப்பத்துக்குப் பால்
ஊத்தின மாதிரி, தக்காளிப் பழமும் போட்டு
அதுஇது முட்டை எண்டும் உப்பு, புளியள்
எண்டும் கொஞ்சம் ருசியாத்தான் கிடக்கு.
இத்தாலி நாட்டுச் சாப்பாடாம்.

பூரணம் : சரி. போய்ச் சாப்பிட்டிட்டு எனக்கும் ஒண்டு வாங்கி கொண்டு வா பாப்பம்.

சுந்தரம் : உனக்குக் குஸ் குஸ் வாங்கியரட்டே. சரி, சரி. இனி நீயும் எங்க சமைக்கப் போறியே அத்தான் வந்து உன்னை இருத்திப்போட்டு எல்லா நாட்டுச் சாப்பாடும் செய்து தரப்போனார். பாரன்.

பூரணம் : சரி, சரி. நீ போட்டு கெதியா வா.

காட்சி ஒன்றின் தொடர்

காட்சி - 2

பாத்திரங்கள் : பத்திநாதர், பூரணம், சுந்தரம்.

(அழைப்பு மணி அடிக்கும் ஒசை)

(பூரணம் உள்ளே இருந்து வந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு)

பூரணம் : ஆர்? நீங்களே! வாருங்கோ. வாருங்கோ இருங்கோ.

(சொல்லிக் கொண்டு பின்னால் போகிறாள்)

பத்திநாதர் : இஞ்ச நில்லு பூரணம். நாங்களும் பிரிஞ்சு பத்து வருஷமெல்லே. வெக்கம் வரும்தான். இஞ்ச வா. ஒருதரும் இல்லத் தானே.

பூரணம் : சும்மா இருங்கோ. நான் உங்களைக் கண்ட சந்தோஷத்தில... எனக்கு...

(அழுகிறாள்)

பத்தி : சரி, சரி. அழாதே. இப்பதான் வந்திட்டனே. பத்து வருஷமா நான் பட்டவேதனை... உன்னைப் பிரிஞ்சு...

பூரணம் : நீங்கள் மட்டும்தானா... உங்கட வேதனை எனக்குத் தெரியும்... ஆனால் நாங்கள் இஞ்ச உயிரைக் கையிலை பிடிச்சுக்கொண்டு ஊர் ஊரா அலைஞ்சு, குடல் காய்ஞ்சு....

பத்தி : எல்லாம் எனக்குத் தெரியும், செறி.

(விலகிக்கொண்டு)

பூரணம் : யாரை நினைச்சுக் கொண்டு என்னைச் செறி எங்கிறியள் ?

பத்தி : இந்த வாய்க்கு. அது செறியெண்டா ஒருதரும்இல்ல பூரணம். பிரஞ்சுப் பாஷையிலே செறி எண்டா செல்லம், குஞ்சு...

பூரணம் : செல்லம், குஞ்சு செறி, சொறி எல்லாம் வேணாம். அந்த அந்த வயசெல்லாம் போட்டுது. பிள்ளையள் எல்லாம் வளந்திட்டுதுகள், பூரணம் எண்டாப் போதும்.

பத்தி : பத்து வருஷம் கழிச்சு வந்திருக்கிறன் பூரணம். கொஞ்சம் ஆசையாக் கூப்பிட்டன். அவ்வளவுதான்.

(பூரணம் உள்ளே போகிறாள்)

பத்தி : பூரணம்... பிள்ளையள் எங்க போட்டாங்கள் ? எயாபோட்டுக்கே... ? (வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு தனக்குள்) சும்மா சொல்லப்படாது. பூரணம் நான் எழுதினதைவிட வீட்டை நல்லாத் தான் கட்டியிருக்கிறாள்.

(உள்ளே இருந்தபடியே)

பூரணம் : மூத்தவன் இந்தியாவுக்கு போட்டான். இளையவன் ரகு... ஸ்ரீலங்காவுக்கு போட்டான். எல்லாம் விபரமாய்ச் சொல்லுறன். வந்தகளை மாற, முதல் இதைக் குடியுங்கோ. grape juice

பத்தி : இதென்ன பூரணம்?

பூரணம் : இதுதான் எங்கட தோலகட்டி ஜூஸ். முந்தி நடத்தினமாதிரி இப்ப திரும்பவும் கத்தோலிக்க குருக்கள் எடுத்து நடத்துகினம்.

பத்தி : சுப்பராய் இருக்கு.

பூரணம் : எல்லாம் இந்த மண்ணின்ரை மகிமை. இதிலை எது விளைஞ்சாலும் ருசியாய்த் தானிருக்கும்.

(கிளாசைக் கொடுத்துக்கொண்டு மறுகையால் பூரணத்தைப் பிடிச்ச இழுத்துக்கொண்டு)

பத்திநா : இஞ்ச வா பூரணம். இதிலை பக்கத்திலை வந்து இரன்.

பூரணம் : சும்மா இருங்கோ. இப்ப தம்பி வந்தாலும் வருவான். (கதவு மணி ஓசை) அவன்தான் வந்திட்டான்.

(பூரணம் ஓடிப்போய் கதவைத் திறக்கிறான்)

சுந்தரம் : (வெளியில் நின்றபடியே) நீ இன்னும் வெளிக்கிடேல்லியே.

பூரணம் : நீ உள்ளை வந்து பார். ஆர் வந்திருக்கிற தெண்டு.

(உள்ளே இருந்த பத்தியரைக் கண்டு அதிர்ந்துபோய்)

சுந்தரம் : அத்தான்... சவா... சவாபியான் ?

பத்தி : சவா... சவா... அது சரி சுந்தரம். நீ இதெல்லாம் எங்கை பொறுக்கினீ ?

சுந்தரம் : அத்தான், பிரான்சிலை இருந்து வந்தவையெல்லாம் இங்கை ஆரைப் பாத்ராலும் சவா... சவா... எண்டு தான் கேப்பினம். ஏதாவது பிரச்சினை யெண்டால் சவப்பா என்பினம்.

பத்தி : அது தாண்டா தம்பி. சவுக்கியமா எண்டு நாங்கள் கேட்கிறதை பிரஞ்சிலை சவா எண்டு கேக்கினம்.

சுந்தரம் : அதுமட்டுமில்லை, அத்தார். வேற ஏதாவது கதைச்சுப் போட்டு சவா எண்டு கேக்கிறாங்கள். அதுதான் எனக் விளங்கேல்லை.

பத்திநா : சவாவிலை ஆயிரத்தெட்டு சவா இருக்கு. சாகப்போறவனைப் பாத்தும் டொக்டர் அங்க சவா எண்டு கேட்பார். பொலிஸ்காரன் அடி அடி எண்டு அடிபோட்டு அடிவாங்கினவனைப் பாத்து சவா கேப்பான். கடக்காரன் 2 Kg இருக்கு, சவா எண்டு கேப்பான். வாங்கிறவன் அதுக்கும் சவா என்பான். இப்பிடி எத்தினையோ சவாக்கள் இருக்கு.

சுந்தரம் : அது கிடக்கட்டும். அத்தான், நாங்கள் இப்ப 6.30 மணிக்கு பிளேன் வரும் எண்டு வெளிக்கிட ஆயத்தம். நீங்கள்..

பத்தி : எங்க... அவசரத்திலை நேரத்தை மாத்தி நான் காலை 10 மணிக்கே வந்திட்டன். இமிகிறேசன்.. ..சும்மா யூறோப் மாதிரி க்ப்சிப் எண்டு முடிஞ்சுது. வெளியில வந்தா “வணக்கம்” எண்டு இரண்டு இனம் பிள்ளையள மெல்லிய இளம் மஞ்சள் நிறத்தில சாறி..... தோட்பட்டையிலை எங்கட நாட்டுச் சின்னம் குத்திக்கொண்டு என்னைப் பாத்து கரம் கூப்பி வணக்கம் சொன்ன காட்சி அப்பிடிவே.. .. சிலையாய்ப் போனன். இரண்டாம் தடவையும் அதுகள் வணக்கம் சொன்ன பிறகுதான் நான் நிலைக்கு வந்து வணக்கம் சொன்னன். நாங்கள் விமான நிலைய சேவையாளர்கள் உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி வேண்டுமா எண்டு கேட்டினம்.

சுந்தரம் : அது, அத்தான், வெளிநாட்டுக்காரர், சுற்றுப் பிரயாணிகள், பாசை தெரியாதவர்கள் அவையளுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை செய்யிறதற்குத் தான்.

பத்தி : எல்லா எய்யா போட்டிலும் இன்போமேஷன் சென்ரர் இருக்கும். போய்க் கேட்டு எதையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் எங்கட எய்யாபோட்டில அது எங்களைத் தேடி வருகுது. தேங்கிக் கிடந்த கெட்டித் தனங்களையெல்லாம் எங்கட கட்டிடக் கலைஞர்கள் காட்டித்தான் இருக்கிறாங்கள். மூண்டு மணித்தியாலம் சும்மா எய்யாபோட்டயே சுத்திப் பத்தன்.

சுந்தரம் : இதென்னத்தான். . . . கொடியவங்கள் கொழுத்தின நூல் நிலையத்தை இப்ப போய்ப் பாருங்கோவன். வடக்கு, கிழக்கில போய்ப் பாக்க என்ன கிடக்கு எண்டு முந்திக் கேட்டவை. இன்னும் ஒரு ஐஞ்சு வருஷத்திலை உலகத்துச் சனம் முழுக்க வந்து குவியப் போகினம், பாருங்கோவன். எங்கட திரிகோணமலை துறைமுகத்தையும் பீச்சையும் கண்கொண்டு பாக்க ஏலாது.

பூரணம் : விட்டா தம்பி. பிறகு எல்லாம் கதைக்கலாம். வந்தவர் கொஞ்சம் களையாறட்டும்.

சுந்தரம் : அது சரி. அத்தானுக்கு இரவு என்ன சாப்பாடு?

பூரணம் : ஆட்டிறைச்சி வாங்கி ஃபிறிச்சுக்கை வச்சிருக்கிறன்.

பத்திநா : ஃபிறிச்சுக்களையும், இறைச்சியையும் எனக்கு கதையாதேயுங்கோ. அவிஞ்சதுகளும்,

உறைஞ்சதுகளும் திண்டு அலுத்துப்போய் வாறன். நல்ல பாரைமீன் வாங்கி பால் சொதி ஒண்டு வச்சத்தா. அது போதும்.

பூரணம் : ஒண்டுக்கு ரெண்டு ஃபான் போட்டிருந்தும் இப்பிடி வேர்க்குது, உங்களுக்கு.

சுந்தரம் : குளிருக்குள்ள கிடந்து உறைஞ்ச அவிஞ்ச உடம்பு வெயிலைக் கண்டு உருகி வேர்வையை வெளியில தள்ளுது.

பத்திநா : நல்லாச் சொன்னாய் சுந்தரம். அது கிடக்கட்டும். முதல்ல வயித்தைக் கொஞ்சம் லீவாக்க வேணும். ரொய்லற் எங்க கிடக்கு.

பூரணம் : நீங்கள் அனுப்பின பிளான்படிதான் எல்லாம் கட்டி இருக்கு. இந்த ஓடையோடை கிடக்கு (பத்தியர் உள்ளே போகிறார்) தம்பி, நீ ஒருக்கா சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு சந்தைப் பக்கம் போய்ப் பார். நல்ல மீனாய் வாங்கிக் கொண்டு வா.

(சறத்தை மாத்திக் கொண்டு போனவர் திரும்பி வருகிறார்)

பத்திநா : என்ன பூரணம், நானெல்லே எழுதினனான், குந்திக் கொண்டிருக்க ஏலாது, ரொயிலற்றுக்குள்ள இருக்கிற மாதிரி பேனை வைக்கச் சொல்லி... அதோட, பப்பியும் இல்லை. இப்ப பப்பியைக் காணாட்டா வயித்தாலயும் போறதில்லை.

பூரணம் : கக்கூஸ் இரண்டெல்லே! இருக்கிற பேசன் அங்க, குளிக்கிற அறைக்குள்ள பூட்டியிருக்கு.

பத்திநா : திறேபியான். அப்ப பப்பியிருக்கா? அதில்
லாட்டா இப்ப வயித்தால போகாது.

பூரணம் : பப்பி எண்டா என்னப்பா?

பத்தி : உனக்கு... பேப்பர்.

பூரணம் : எல்லாம் மேல் அலுமாரிக்குள்ள இருக்குது.

பத்தி : அடென், பூரணம், அந்த ஓடைக்கை பச்சை
பாய்க்கோட கட்டி வைச்சிருக்கிறாய்?

பூரணம் : அது பூவல்

பத்திநா : என்ன பூரணம், பூவலோ!

(சிலையாய் நிற்கிறார்)

காட்சி - 3

பாத்திரங்கள் : பத்திநாதர், பூரணம், முருகன், சுந்தர்

(பூரணமும், சுந்தரும் அல்பம் பார்த்துக் ளகொண்டு இருக்கிறார்கள்)

பூரணம் : இஞ்ச பார் தம்பி. இவர் கார் வைச்சிருக்கிறன் எண்டு எழுதினார். இந்தக் கார்தானே? கோட்டுச் சூட்டெல்லாம் போட்டுக் கொண்டு காரில சாஞ்சபடி சும்மா மாப்பிளை மாதிரி நிற்கிறார். பின்னால் தெரியிற வீடு தான் இவர் இருந்த வீடோ?

சுந்தரம் : சும்மா இரக்கா. ஆற்றையும் காரில சாஞ்சு நிண்டு கொண்டு அத்தான் படம் எடுத்திருப்பார். இப்பிடித்தான் கனபேர் முந்தியெல்லாம் படமெடுத்து இஞ்ச அனுப்பத் தானே இஞ்ச இருக்க ஏலாமல் அங்க ஓடினவை. இப்ப இப்பத்தானே போனவையெல்லாம் இஞ்ச வரத்தொடங்கி இருக்கினம். அங்கத்தைச் சூத்தையள் எல்லாம் இனி வெளி வரும் பாரன்.

பூரணம் : அப்ப இந்த வீடு?

சுந்தரம் : பரிசில சின்ன அறைக்குள்ள பத்துப் பேர் படுத்துக் கிடந்திட்டு வந்து இஞ்ச நடப்புக் கதைக்கினமே? எண்டு நேற்று மாக்கெற்றில ஜேர்மனால வந்த பெடியன் ஒருத்தன் புகார் பண்ணினான்.

பூரணம் : நீ இதென்ன புதுப்புதுப் பாசையெல்லாம் சேர்த்துக் கதைக்கிறாய்.

சுந்தரம் : இஞ்ச நாலு நாட்டாலயும் சனம் வந்து தமிழைக் கொலை பண்ணுதுகள். ஜேர்மனியில டொச்சக் கதைக்கா யினம். இஞ்ச வந்த உடன டொச்சக் கதைக்கினம்.

(கூப்பிடும் சத்தம்)

பூரணம் : ஆரோ கூப்பிடுகினம். போய்ப் பார் தம்பி.

(சுந்தரம் எழும்பிப் போக முருகன் வருகிறார்)

ஆர், முருகனண்ணையே? என்ன திடீரெண்டு இஞ்சாலைப் பக்கம்? எப்பிடி சுகமாய் இருக்கிறியளே?

முருகன் : சுகத்துக்கு இனி என்ன குறை பிள்ளை! ஏதோ ஆண்டவன் எங்கடை புண்ணிய பூமியைக் காணாமட்டும் என்னை உயிரோடு வைச்சிருந்திட்டான். அது போதும்.

சுந்தரம் : தொழில் எல்லாம் எப்பிடிப் போகுது, முருகண்ணை?

முருகன் : விவசாய அமைச்சரவை எனக்கு ஆறு பால் மாடு தந்தவை. அதுகளோடை என்றை பொழுது போகுது. ஓய்ச்சலில்லை. பக்கத்தில இப்ப புதுசா பால்சேகரிப்பு நிலையமும் துறந்திருக்கினம். எனக்கு அலைச்சலில்லை. ஒரு வாய் தண்ணீருக்குக் கஷ்டப்பட்ட நான் இப்ப பாலாய்க் குடிச்சிறன். அது போதும். மாதத்துக்கு ஒரு தடவை மிருக வைத்தியர் வந்து மாடுகளைச் சோதிச்சக் கொண்டு போனார். நாங்கள் கனவிலகூட நினைக்காததெல்லாம் இப்ப எங்கட நாட்டில நடக்குது. இரத்தம் சிந்தி,

உயிர் விட்ட சின்னஞ்சிறிகுகளுக்கு இப்ப கோயில் கட்டிக் கும்பிட வேணும். . . . மெய்ய தங்கச்சி. . . தம்பி பத்தியும் பரிசால வந்திட்டார் எண்டு அறிஞ்சன்.

பூரணம் : ஓமண்ணை. அவர் வந்து இப்ப ஒரு கிழமையாகுது.

முருகன் : அதுதான் பிள்ளை தம்பியிட்ட ஒரு விஷயம் அறிஞ்சு கொண்டு போவம் எண்டு வந்த நான். தம்பி நிக்கிறாரே ?

பூரணம் : ஓமண்ணை. வெளி நாட்டாலை வந்தவை செயலகத்திலை போய்ப் பதியவெல்லே வேணும்.

முருகன் : என்னத்தைப் பிள்ளை பதியிறது.

பூரணம் : அதுதான்ண்ணை, எந்த நாட்டில இருந்தவை, எத்தனை வருஷம், செய்த வேலை, கொண்டு வந்த காசு, வயது, இஞ்சு என்ன வேலை செய்ய விரும்புகினம், முந்தி இஞ்சு செய்த வேலை, பிள்ளையோட வந்தால் எத்தனை பிள்ளைகள், அவையினர் படிப்பு - இப்பிடி எல்லாம் தான். அதுதான் போய்ப் பதிஞ்சிட்டு வந்தவர். வந்து புழுகித் தள்ளிப் போட்டு களையிலை படுத்திட்டார். பொறுங்கோ எழுப்பி விடுறன்.

(பூரணம் உள்ளே போகிறான்)

சுந்தரம் : மெய்ய முருகண்ணை, உன்ரை மக்கள் ஒருத்தரும் இன்னும் வரேல்லேயே ?

முருகன் : கனடாவில நிற்கிற இரண்டு பெடியளும் அடுத்த மாசம் வாறதா கடிதம் போட்டிருக்கினம். பரிசில இருக்கிற மூத்த மகளின்ரை பாடுதான்

எண்ணெண்டு தெரியேல்ல. கடதாசியையும் காணேல்லை. அதுதான் இவன் தம்பியிட்ட அறியலாமெண்டு வந்தனான்.

பத்திநா : முருகண்ணை! கடவுளே, எத்தனை வருஷம் கண்டு! சுகமா இருக்கிறீங்களே?

முருகன் : நீங்கள் படங்களிலை பார்த்த குண்டு வீச்சுக்கள், செல்லடிகள் துவக்குச் சூடுகள், மரணங்கள், அவலங்கள், பசிபட்டினிகள் எல்லாம் நாங்கள் நேரில கண்டு அனுபவிச்சு, அழுது, குழறி இப்ப சந்தோஷத்தில பூரிச்சுப் போய் இருக்கிறம். வயசும் குறைஞ்சு, இந்த மண்ணில இப்ப சீவிக்க வேணும் போல கிடக்கு.

பத்திநா : மெய்தான் முருகண்ணை. ஒவ்வொருத்தற்றை முகத்தையும் பாக்க எனக்கு பொறாமையும் வேதனையும்மாக்க கிடக்கு. எங்களுக்கு ஏதோ இடம் மாறி இருக்குமாப் போல கிடக்கையொழிய இந்த மண்ணிலை இருக்கிற ஆனந்தம் எங்கட நெஞ்சிலை ஒட்டுதில்லை.

முருகன் : நீங்கள் என்ன தம்பி மாற்றாள் பிள்ளையோ? பெற்ற தாயை விட்டு, அவளடை கஷ்டத்திலை பங்கெடுக்காமல் கொஞ்ச நாள் விலகியிருந்திறியன். . . . எந்தத் தாயும் பெத்த பிள்ளையை வெறுக்க மாட்டாள். கொஞ்சநாள் பொறுங்கோ. ஆனால் ஒண்டு, அவள் மனம் நோகாமல் நடந்து கொள்ளுங்கோ.

பூரணம் : தேத்தண்ணி குடியுங்கோ.

(பத்தியைப் பார்த்து) உங்களுக்கொண்டு தெரியுமே. முருகன் விடியப்புறம் எழும்பின

உடனை மண்ணைத் தொட்டுக்
கும்பிட்டுத்தான் மற்ற அலுவல்கள் பாப்பார்.
முருகண்ணை, இண்டைக்கு நிண்டு
சாப்பிட்டிட்டுத்தான் போகவேணும்.

முருகன் : நான் இஞ்ச நிண்டால் அங்க என்ர ஆறு
பிள்ளையளும் பட்டினி கிடக்க வேணும்.

பத்தி : எந்தப் பிள்ளைகள் முருகண்ணை ?

சுந்தரம் : முருகண்ணை வளக்கிற மாடுகள்தான்
அவற்றை பிள்ளையாம்.

முருகன் : இண்டைக்கு என்றை பிள்ளைகளைப் பட்டினி
போட்டா நாளைக்கு இந்த நாட்டுக்கு நான் பால்
விக்க ஏலாது.

பத்தி : முருகண்ணை, உங்கட கையால எனக்கு நாலு
அடி அடியுங்கோ.

முருகன் : அதெல்லாம் கிடக்கட்டும் தம்பி. நான் இப்ப
வந்தது உங்களிட்ட என்ர மகளைப்பத்தி
அறிஞ்சு போக.

பத்தி : ஆர் ? எங்கட செல்வத்தை முடிச்ச... .

முருகன் : ஓம் தம்பி.

பத்தி : அங்கை ஏதாவது சபை சந்தியிலை கண்டாற்
சரி. செல்வம் அங்கை இரண்டு வீடு வாங்கி
இருக்குது. அதுதான் ஆளுக்கு இஞ்ச உடன
வாறது பிரச்சனையாய் இருக்குமெண்டு
நினைக்கிறன்.

முருகன் : ஏன் தம்பி, வீடுகளை திருப்பி ஆருக்கும்
விக் கேலாதே ?

- பத்தி : விக்கலாம். ஆனால் உடனை வித்துக்கொள்ள ஏலாது. அதுவும் அந்தாள் சாசேல் எண்ட இடத்து வீட்டை வாங்கிப் போட்டுது. என்ன பிரச்சனை யெண்டால் முருகண்ணை. . . சில சில இடங்களிலை இந்த அடையாரும் கறுவலும்தான் கூட.
- பூரணம் : இந்தக் கறுவல், அடையார் எண்டு கதையாமல் அவங்கட நாட்டுப் பேரைச் சொல்லிக் கதையுங்கோவன். இல்லாட்டி வெளிநாட்டுக்காறர் எண்டு மொத்தமாச் சொல்லுங்கோ. ஏனெண்டா இஞ்சை பாகுபாடு சொல்லிக் கதைச்ச அந்தப் பழக்கம் வெளிநாடுகளுக்குப் போய்த் திரும்பியும் அது இஞ்ச வந்திடும். எல்லாரும் மனுஷர் எண்டு மதியுங்கோ.
- முருகன் : பூரணம், சரியாச் சொன்னாய் தங்கச்சி. வேறுபாடு இல்லாமல் இரத்தம் சிந்திக் கண்ட புதிய பூமி இது. இப்ப நாங்கள் பச்சக் குழந்தைகள். எங்கட மனங்களில வஞ்சம், சூது வரப்படாது.
- சுந்தரம் : சரி, விடுங்கோ. ஏதோ அத்தான் பழக்கத்திலை, கதை வாக்கிலை, சொல்லிப் போட்டார். நீங்கள் விஷயத்துக்கு வாருங்கோ.
- பத்திநா : எண்டாலும் சுந்தரம், அப்பிடி நான் சொன்னது தப்புத்தான். ஆக அப்பிடி வாங்கிறதாயிருந்தா முருகண்ணை, வெளிநாட்டுக்காறர்தான் வாங்க வேணும். ஆனால் அவ்வளவு விலை கொடுத்து அவங்கள் வாங்க மாட்டார்கள். 15, 20 வருஷம் கடனைக் காட்டி வாங்கினால் தாங்கள்

வாழ்ந்து என்னெண்டு அவங்கள் யோசிப் பாங்கள். . . . பணத்தை உழைச்சுத் தங்கடை ஊருக்குத்தான் அனுப்பப் பாப்பாங்கள். இந்தப் பிரச்சினை செல்லத்துக்கு மாத்திரமில்லை. அங்கை வீடு வாங்கினவை, லட்சக் கணக்கிலை காசைக் கொடுத்து கடை எடுத்தவை எல்லாருக்கும் இந்தப் பிரச்சினை இருக்கு. அந்தப் பிரச்சினை, பிள்ளையின்றை படிப்பு, வளந்த பிள்ளைகளிடை விருப்பம். இப்பிடிக்கணக்கப் பிரச்சினைகள் இருக்கு. காலமை செயலகத்தில இதுபற்றியும் கேட்டவை. எங்கட ரீ.வி.க்காறர் எங்களைக் கூப்பிட்டு இதைப்பற்றி அந்தந்த நாட்டுப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேட்டி எடுக்கப் போகினம். அப்ப எல்லாம் விளங்கும் உங்களுக்கு. முருகண்ணை ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேயுங்கோ. . . . அவை எப்பிட்யும் இஞ்சை வரத்தான் வேணும், வருவினம். ஐரோப்பா நாடுகளும் சில ஒழுங்கு முறைகளைக் கொண்டு வந்திருக்கு. அப்பிடிப் பார்த்தா வெளிநாட்டுக்காறர் எங்களையும் சேர்த்துத்தான். . . . கஷ்டம்.

முருகன் : அப்ப, எப்ப தம்பி ரீ.வி.யில பேட்டி.

பத்தி : அது தெரியேல்ல. வலு கெதியா எடுப்பினம் எண்டு நினைக்கிறன்.

முருகன் : காசு பணம் தேவையில்லை. அதுகள் சுகமா வந்து சேந்தாச் சரி. சரி, தம்பி. பூரணம் எல்லாரும் இருங்கோ. நான் போட்டு வாறன்.

பூரணம் : சரி, முருகண்ணை. சந்தோஷமா போட்டு வாங்கோ.

சுந்தரம் : இஞ்ச வாறதுக்கும் அங்க உள்ளவை களுக்குக் கன பிரச்சினை இருக்கு.

பத்தி : போனவை முழுப்பேரும் இஞ்சை வருவினம் எண்டு சொல்லேலாது. விழுங்கவும் முடியாமல், கக்கவும் முடியாமல் 30 வீதமான குடும்பங்கள் அங்க இருக்கத்தான் போகினம். சரி நான் ஒருக்கா இவன் மணியனுக்கு ரெலிபோன் எடுக்க வேணும்.

(பத்தி ரெலிபோன் எடுக்கிறார். மற்ற இருவரும் அல்பம் பார்க்கிறார்கள்)

ஹலோ மணியம். . . . சவா. . . . வி. . சவா. . .
 திறேபியான். உயின் சுமெயின். பூரணம் எல் ஏ
 திறே கொந்தம். (பூரணத்தைப் பார்த்து
 சிரித்தபடி) தா பாம். . . சவா. . . . வீ. . . வீ. . .
 .தக்கோ தக்கோ. . . . துமா மணியம் அமனே.
 சமாதான நீதிவான், எப்பி பெரியார். . . ஒசி. . .
 பியான். . . . ஒவ்வா. . . . செப்பாகிறாவ். அலே
 ஒவ்வா அ துமா.

பூரணம் : என்ன ஒவ்வா. எங்க பரிசுக்கே ரெலிபோன் எடுத்தனீங்கள்.

பத்தி : இல்ல, பூரணம். என்னோட இருந்த மணியம் முந்தநாள் தான் இஞ்ச வந்தவன். மட்டக்கிளப்பு ஆள். முடிச்சது சாவகச்சேரியில. ஆள். தங்கமான பிள்ளை.

பூரணம் : ஏன் அந்தாளுக்குத் தமிழ் தெரியாதே?

சுந்தரம் : சும்மா இரக்கா. உன்னைச் சந்தோஷப் படுத்த அத்தான் பிரெஞ்சில வெளுத்து வாங்கிறார்.

அதென்னத்தான் பரிசில இருந்து வாருங்கள் கூடுதலா சமாதான நீதவான், பெரியார் எண்டினம்? இத்தாலிப் பக்கம் இருந்து வாறாக்கள் சொத்தியனைப் போல வராது எண்டினம்.

பத்தி : மணியன் நாளைக்கு சமாதான நீதவானோடு தான் வருவான். அப்ப பார். அது சரி நீ எங்கையிருந்து வந்து இந்தப் பாசை எல்லாம் தேடிப் புடிக்கிறாய்?

சந்தரம் : அத்தான், வாறகிழமை எங்கடை நிலாவரை விவசாயப் பண்ணைக்கு, பிரான்சில இருந்து ஒரு ஆராய்ச்சிக் குழு வருகுதாம். . . .

பத்தி : ஏன்ராப்பா?

சந்தரம் : நிலாவரைக் கிணறுபற்றிச் சரியா ஒரு ஆராய்ச்சி செய்யப் போகினம். அதுதான் நீங்கள் நிண்டா நல்லது. நான் உங்களைப் பரிசிலை இருந்து வந்தவர் எண்டு அறிமுகப்படுத்திறன். பிரெஞ்சிலை அவங்களோடு கதைச்சு, அவங்கள் சொல்லிறதை எங்களுக்கு விளங்கப்படுத்தலாம்.

பத்தி : இவன் ஒருத்தன். டேய் வாற கிழமை ஊரிப்பட்ட வேலை இருக்கு. பிறகு பாப்பம். பூரணம், எனக்கு ஒரு ரீ தாரும். பந்தடியாம். பாத்திட்டு வாறன்.

சந்தரம் : ஒம், அத்தான். இண்டைக்கு உரும்பிராய்க்கும், இளவாலைக்கும் திறம் மச் ஒண்டு இருக்கு. ரீ.வி.யில போடுகினம். பாக்கலாம் தானே?

பத்தி : ஓமடா. எல்லாம் அங்க நாங்கள் எல்லாத்தையும்
 ரீ.வி.யிலதான் பாக்கிறது. எனியாவது போய்
 நேரில பாப்பம்.

பூரணம் : (உள்ளேயிருந்து) சுந்தரம். . . தம்பி. . . இஞ்ச
 வாடா ஒருக்கா.

(சுந்தரம் உள்ளே போக காட்சி முடிகிறது)

காட்சி - 4

பாத்திரங்கள் : மணியம், பத்தி, சுந்தரம்,
பூரணம்.

(பத்தி குறுக்கும் நெடுக்குமாய் மணியைப் பார்த்தபடி நடக்கிறார்)

பூரணம் : (உள்ளே இருந்தபடி) என்ன குட்டி போட்ட பூனைமாதிரி அங்கனயும் இங்கையுமாய்த் திரியிறியள்.

சுந்தரம் : (பேப்பர் பார்த்தபடி) அது ஒண்டுமில்லையக்கா. மணியத்தார் சமாதான நீதவானைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறாரோ எண்டு ஒரு தவிப்பு.

பூரணம் : ராக்ஸி ஒண்டு வந்து வாசலிலை நிக்ருமாப் போல கிடக்கு.

பத்தி : மணியம்தான் வாறான் போல. சுந்தரம் நீ போய்றால் பொரியலைக் கவனி.

பூரணம் : இந்தாள் இப்பவே காத்தில பறக்குமாப் போல கிடக்குது.

சுந்தரம் : பரிசில சின்னன் பெரிசெல்லாம் காத்திலதானே பறந்தவை.

பத்திநா : றாலைப் பொரிச்சு நண்டைக் குழம்பு வைக்கிறன்.

(மணிச்சத்தம்)

பத்தி : மணியம். சவா. (மணியம் பாய்க்குடன் வருதல்)

- மணியம் : சவா பத்தி. த வாம்.
- பத்தி : வீ, சவா துவா சவா ? எப்படி எங்கட யூமி ?
- மணி : சொர்க்க யூமி எண்டு கதைப்பம். . . . வாசிப்பமே. . . . அதைத்தான் நேரில பாக்கிறன்.
- பத்தி : எப்பிடி உன்ரை மனுஷி பிள்ளையள் ? எல்லாம் சுகமா இருக்கினமே ?
- மணி : அதையேன் கேக்கிறாய் ? வந்து நாட்கள் போகுது. மனிஷி பிள்ளைகளோட கதைக்க எங்க நேரம் கிடக்குது.
- பத்தி : ஏன்ராப்பா ?
- மணி : அந்த நாளிலை படிக்குப்படி குந்தியிருந்து பேன் பாத்த பொம்பிளைப் பிள்ளையள் எல்லாம் இப்ப மூச்சு விட நேரமில்லாமல் வேலை. ஜப்பான்காரர்கள் தோத்துப் போனாங்கள், போ.
- பத்தி : ஓமடாப்பா. விஞ்ஞான வளர்ச்சியோட போட்டி போட்டுக் கொண்டு எங்கட சனங்களும் வேலை செய்கிறதைப் பாக்க சந்தோஷத்தில வார்த்தையே வருகுதில்லை. என்ன வேலை ? போட்டு வந்து, எங்களுக்கு இஞ்சை இருக்கிற சனங்கள் கதைக்கிற கதையைக் கேட்க பெரிய ஆச்சரியமாக் கிடக்கு. நாங்கள் இஞ்சை வாழத் தகுதியில்லாத மாதிரி எங்கையாவது ஓடி ஒழிக்க வேணும் போல கிடக்கு.
- பத்தி : இதைச் சொல்லுறாய். நானறிய நாலாம் வகுப்புப் படிக்காத என்ர பூரணம் கதைக்கிற கதையைக் கேட்டாத் தலையில சித்திரோனைப்

(எலுமிச்சம் பழம்) பூசிக்கொண்டு ஓடவேணும் போல கிடக்கு.

(சுந்தரம் உள்ளே வருதல்)

சுந்தரம் : குட் மோகன்... மணியண்ணை.. வி கெட்ஸ்.

மணியம் : இவர் டொச் கதைக்கிறார். ஜேர்மனியில இருந்தவரோ.

சுந்தரம் : நான் ஒன்றும் அகதியாய் நாடுவிட்டு நாடு அலையேல்லை. எங்கட நாட்டுக்கு வந்த உங்களைப் போல அகதியளிட்டப் பொறுக்கினதுளதான்.

பத்தி : இவர்தான் என்றை மச்சான் சுந்தரம். நானும் வந்த நாள் தொட்டு என்னைக் குத்திக் குத்தி உயிர் இருக்க ஊனம் வாங்கினான்.

சுந்தரம், கேட்டியே சமாதான நீதவான்எண்டு, இவர் தான். (J.P. போத்தலை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

சுந்தரம் : இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை மாதிரி, உங்களுக்கு J.P. பெரிசாயிருக்கு. இப்ப வெள்ளைக்காரன் எங்கடை பனஞ்சாராயத்தைக் கண்டால் காத்திலை பறக்கிறான். சரி, சரி. நீங்கறால் பொரியலோடை அடியுங்கோ. நான் ஒருக்கா.... போயிற்று வாறன்.

மணி : அந்த நாளில், தமிழ் பல மொழியோட கலந்ததாய் படிச்சிருக்கிறன். இப்ப தான் தெரியுது, எப்பிடி எப்பிடி உலகத்து மொழிகள் எல்லாம் ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டு பூந்து விளையாடிச் சதுகள் எண்டு.

- பத்தி : அது சரி. உன்ரை இரண்டாவது மகள் என்ன மாதிரி?
- மணி : அவளுக்கென்ன? கை நிறையக் காசு வருகுது. இருந்தாலும் தானுண்டு தன்ரை பாடுண்டு. அடக்கமாய் இருக்கிறாள். சும்மா இருக்கிற நேரத்தில கதை, கவிதை எண்டு எழுதுறாள்.
- பத்தி : வயசென்ன இருக்கும்?
- மணி : இந்த ஊத்தோட (ஓகஸ்ரோட) 20 பிறக்குது.
- பத்தி : என்ரை மூத்தவனுக்கு 28 வயதாகுது. அவனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைப்பம் எண்டுதான் யோகிக்கிறன். அந்த யோசனையில தான். . . .
- மணி : உன்ரை யோசனை விளங்குது பத்தி. ஆனால் என்ரை மகளின்ரை கவிதை, கதையைப் படிச்சுப் பார்த்தனான். சீதனம் கீதனம் எண்டு கதை கிளப்பினியோ. . . . என்ர மகள் உன்ர மகனுக்குத்தான் தாலி கட்டுவேன் எண்டு நிப்பாள். . . . அதுக்கு உன்ர மகன் சம்மதம் எண்டால் சொல்லு.
- பத்தி : உலகம் மாறித்தான் போச்சு.
- மணி : பத்தி, அந்த நாளிலதான் படிச்சவன், படியாதவன், உத்தியோகம், ஏழை, பணக்காரன் எண்ட பிரச்சினை இருந்தது. இப்ப சட்டங்களும் மாறினதோட எல்லாரும் கடுமையான உழைப்பு. நாடே செல்வத்திலே மிதக்குது. ஆண், பெண் என்ற பேதமில்லாமல் சரிசமனாச் சீவிக்குதுகள்.

பத்தி : அது சரி மணியம், பரிசில இப்பிடி ஆணும் பெண்ணும் உழைக்கேல்லையே. அங்கேயும் எங்கடை பொடியள் பிராங் கணக்கில, டொச் கணக்கில சீதனம் வாங்கேல்லையோ ?

மணி : பத்தி, நாங்கள் இங்கையிருந்து பரிஸ், லண்டன், ஜேர்மனி, கனடா எண்டு போய் அங்கை என்ன செய்தம்? இஞ்ச செய்த வேலைகள் எல்லாம் அங்க செய்தம். இருந்தும் திருந்தினமோ? இஞ்சை போட்ட படத்தைத்தான் அங்கேயும் போட்டம். பிராங் கணக்கில, டொச் கணக்கில சீதனம் வாங்கினம். துன்பங்களையும், துயரங்களையும் ஒண்டா அனுபவிச்ச ஒருதாய் பிள்ளையாய் மாறியிட்டுதுகள். நாங்களும் மாறத்தான் வேணும்.

பத்தி : நீ, மணி, பரிசிலயும் ஒரு புத்தகம் விடாமல் வாங்கி வாசிப்பாய். இஞ்சை வந்தும் அப்பிடித்தானாக்கும். அதுதான் இப்பிடி விசர்க்கதை கதைக்கிறாய். என்னதான் மாறினாலும் தற்செயலாய் உன்ரை மகள் (காதில் ரகசியம்) அப்படி ஒருதனை விரும்பியிற்றால் சம்மதிப்பியோ ?

மணி : ஆ. . . . ஆ. . . . அது கொஞ்சம் மனசுக்குக் கஷ்டம்தான். அப்பிடி எண்டாக் கொஞ்சம் இறுக்கிப் பிடிக்கத்தான் வேணும்.

பத்தி : ஆ. . . . பின்ன என்ன? அந்த நாடுகளிலேயே நாங்கள் எல்லாம் ஒழுங்காய்ப் பார்த்துத்தானே செய்தனாங்கள். ஏனப்பா கனக்க. . . . அங்கை எழுதின பேசினவை எல்லாம் முறையைப் பாத்து செய்யேல்லையே!

பூரணம் : என்ன, காதில ரகசியம் எல்லாம் கதைக்கிறியள்? இதைக் கெதியா முடிச்சுப் போட்டுச் சாப்பிட வாருங்கோ. காத்துப்பட்டப்ட இது கதைக்கத்தான் சொல்லும்.

பத்தி : இதென்ன? சும்மா எறும்பு கடிச்ச மாதிரி. அது ஒண்டுமில்லை பூரணம். எங்கட மூத்தவன்ர கல்யாண விஷயமாத்தான் கதைக்கிறம். மணியத்தின்ரை இரண்டாவது மகள் சரியான சுட்டி. மூத்தவனும் நாடகம், கூத்து எண்டு அலையிறான். இரண்டு பேருக்கும் நல்ல பொருத்தமாயிருக்கும். இனி மணியன்ர பிறப்பிடம் மட்டக்கிளப்பெண்டாலும் மனுஷி மட்டுவில். எங்களுக்கு உறவு முறை எண்டில்லாட்டிலும் எங்கடை சாதிமான். . . . சமயப் பிரச்சினை யில்லை.

பூரணம் : இஞ்ச பாருங்கோ, வளந்த பிள்ளையளுக்கு கல்யாணம் காட்சியெண்டு காலாகாலத்திலை நாங்கள் செய்து வைக்கத்தான் வேண்டும். அதே நேரத்திலை அதுகளின்ர விருப்பு வெறுப்புக்களையும் நாங்கள் பாக்க வேணும். ஆனால் இந்தச் சாதி சமயம் எண்டு கதைக்கிறதை இண்டையோடை விட்டிடுங்கோ. அது அயலட்ட காதில விழுந்தால் எங்களைச் செல்லாக் காசுக்கும் மதிக்காதுகள். ஏன், நானே உங்களை என்றை புருஷன் எண்டுகூட மதிக்காமல். . . எனக்கு வாற விசருக்கு. . .

பத்தி : பூரணம், கதைக்கிறதை யோசிச்சுக் கதை.

மணி : கோபப்பட்டதை, பத்தி. நான் ஏற்கெனவே உனக்கு சொன்னான். அதுகள் ஒரு தாய்

பிள்ளையள் மாதிரி இந்த நாட்டை
நேசிக்குதுகள்.

பத்தி : அதுக்கு இப்பிட்யே கதைக்கிறது?

பூரணம் : நான் என்ன கதைச்சுப் போட்டன்? எல்லாம்
உங்க நன்மைக்குத்தான்.

மணி : இஞ்ச பாருங்கோ, பத்தியார். மகனுக்கு நல்ல
வாழ்க்கையைத் தேடவேண்டும் எண்டுதான்
நினைக்கிறார். நீங்கள் வாறகிழமை எல்லாருமா
வீட்டை வாருங்கோ. பிள்ளையைப் பாருங்கோ.
எல்லாருக்கும் பிடிச்சா இந்தக் கல்யாணத்தைச்
செய்வம். இப்ப என்ன சுமமா கதைச்சுப் பாத்தது
தானே.

பூரணம் : எனக்கென்ன, என்றை பிள்ளைக்குக்
கல்யாணம் செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லையே.
ஆனால் இந்த மனுஷன் கதைக்கிற கதைகள்
நாலு பேர் காதில விழுந்தால் எங்களைக் காறித்
துப்புங்கள். நீங்கள் ஊரைவிட்டுப் போன
மாதிரியே திரும்பி வந்திருக்கிறியள். நாங்கள்
அப்பிட்யில்லை. எங்களுக்கு இந்த நாடு
குழந்தை மாதிரி. இந்தக் குழந்தை மனசில
கள்ளம், கபடம் வர விடமாட்டம்.

மணி : எனக்குத் தெரியும் பாருங்கோ. . . . பத்தி. . . .
உனக்கு இப்பிட்யே ஒரு மனிஷி கிடைச்சதுக்கு நீ
குடுத்து வைக்க வேணும்.

பூரணம் : இதையும் எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கோ. .
சாப்பிட

பத்தி : இவன் சுந்தரம் எங்க?

பூரணம் : அவன் குசினிக்குள்ள இருந்து நண்டு உடைக்கிறான்.

பத்தி : இண்டைக்கு என்ன ஸ்பெஷல்?

பூரணம் : மூக்கறைச்சி இலையும், முருங்கை இலையும் சேர்த்து வாழைப் பொத்தியோட ஒரு சுண்டல் போட்டனான். இவன் சுந்தரம் சொன்னான். உதைத்தான் அங்கை சலாட் எண்டிறவை யெண்டு. எனக்கென்ன தெரியும்? வாருங்கோ.

பத்தி : சரி வா, மணியம். ஒருபிடி பிடிச்சுக் கொண்டு உன்ரை கறுப்பியைப் பற்றியும் கதைப்பம்.

(காட்சி முடிவு)

காட்சி - 5

பாத்திரங்கள் : பத்தியார், பூரணம், தேவன்,
சந்தரம், ராஜன்

(பத்தியார் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்)

சந்தரம் : (வந்து கொண்டே) அத்தான், புதினம் பாத்தீங்களே? பறக்குந் தட்டில வந்த இரண்டு பேரை அவுஸ்திரேலியாவில பிடிச்ச வைச்சிருக்கினமாம். . . . உயரம் 2' 2" தான். அவங்கள் பேசிற பாசை உலகத்திலை பேசுகிற ஒரு பாசையை ஒத்திருக்காட்டிலும், பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பேசப்பட்ட ஒரு மொழியாக இருக்கலாம் என்று சந்தேகப் படுகினமாம். உலகத்தில உள்ள எல்லா மொழி ஆராய்ச்சியாளர்களையும் அவுஸ்திரேலியா அரசாங்கம் கூப்பிடிருக்கு. 4ம் பக்கத்திலை போட்டிருக்கு, படிச்சுப் பாருங்கோ.

பத்தி : ஓமடா. அதுதான் படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். சந்தரம், உனக்குத் தெரியுமே, அகத்தியர் வேறொரு லோகத்திலை இருந்துதான் பொதிகை மலையிலை இறங்கி தமிழைத் தோற்றுவித்தார் என்று எங்கட புராண இலக்கியங்கள் சொல்லுது. அகத்தியரும் மிச்சம் குள்ளமானவர்தான். 2 அடி உயரம்.

சந்தரம் : இப்ப நாடு கிடைச்ச பிறகு எல்லாத் துறைகளிலும் எங்கட திறமைகளையும், முயற்சிகளையும் முன்னேற்றத்தையும் அறிவையும் கண்டு, எல்லா நாடுகளுமே திகைச்சுப் போய் நிக்கினம். பறக்கும்

தட்டுக்காறர் பேசின மொழி எங்கட பழங்கால
புலமைத் தமிழோ... சொல்லேலாது.

பத்தி : உன்ரை ஆசைக்கும் கற்பனைக்கும்
அளவில்லையடா. சரி. பழைய பாட்டொண்டு
எடுத்துப்போடு. கேப்பம்.

சுந்தரம் : உங்களுக்குப் பழைய பாட்டு விசர்.

பத்தி : வேறென்ன? இப்ப என்ன பாட்டா
பாடுறாங்கள்?

சுந்தரம் : எந்தப்பாட்டைப் போட?

பத்தி : ரகுமான் இசையமைச்ச சிசுபுகு ரயிலே,
அல்லாட்டி இளையராஜா இசையமைச்ச சின்ன
ராசாவே சிட்டெறும்பு உன்னைக் கடிக்குதா!?
93,94இல இந்தப் பாட்டுக்கு அந்த மாதிரி ஒரு
நடப்பு.

(சுந்தரம் பாட்டைப் போட பத்தி தலையை ஆட்டிக் கேட்டல்)

பூரணம் : (வந்து கொண்டே) கால்மேல் கால்போட்டுக்
கொண்டு அவர் கேக்கிற பாட்டைப் பார்.
கட்டெறும்பு கடிக்குதோ..! நுளம்பு குத்துதோ!
நிப்பாட்டு உந்த விசர்ப்பாட்டை. அவர் கேக்க
இவர் போட்டிட்டு இருக்கிறார். போடா தம்பி,
போய் மாடுகளுக்குப் புண்ணாக்குக் குழைச்சு
வை.

பத்தி : பழைய பாட்டுக்கள் எவ்வளவு அர்த்தமான
பாட்டுக்கள் தெரியுமே? இளையராசாவும்,
ரகுமானும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு
இசையமைக்க ஜானகி சிணுங்கிச் சிணுங்கிப்
பாட.. கேக்க அந்த மாதிரி இருக்கும்.... எல்லாம்

மனசுக்குள்ள பதிச்ச வைக்க வேண்டிய பாட்டுக்கள் எல்லே?

(கதவு மணிச் சத்தம்)

பூரணம் : பாட்டுக் கேட்டது போதும். ஆரோ வருகினம். போய்ப் பாருங்கோ.

பத்தி : எங்க போறீர்? நீர் ஒருக்காய் போய்ப் பாருமேன்.

பூரணம் : உங்களைக் காணத்தான் வருகினம். போய்ப் பாருங்கோ. நான் பின்னால தக்காளிக் கண்டுக்கு தண்ணி வாக்கவேணும்.

பத்தி : வாருங்கோ (தேவன், ராஜன் உள்ளே வருகின்றனர்.) வணக்கம். இருங்கோ (தேவனைப் பார்த்து) தம்பியை எங்கயோ பாத்த மாதிரி இருக்கு.

தேவன் : நான் மேசன் சின்ராசாவின்ர பேரன் எண்டாத்தான் பொதுவாக எல்லாருக்கும் விளங்கும். அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?

பத்தி : அப்ப நாங்கள் இளம்பெடியள். வெள்ளை வெளீரென வெள்ளை வேட்டிதான் கட்டுவார். சால்வைத் துண்டை இடுப்பில் கட்டி இருப்பார். அந்த மாதிரி நல்ல மரியாதையான மனுஷன். திடகாத்திரமான உடம்பு. நேர்மையான உழைப்பு. உங்கட அப்பாவை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். அந்தாளும் ஒரு தங்கமான மனுஷன். அவருக்கும் இப்ப என்ரை வயதுதான் இருக்கும்.

ராஜன் : அவர் இறந்து போனார். போராட்டக் காலத்தில போராளிகளுக்கு உணவு சமைச்சக் கொண்டு போகேக்க இந்திய ராணுவத்தால. . .

பத்தி : அப்பிடி எத்தனை உயிர்களை பலியெடுத்துப் போட்டு. . . ம். . . இனி என்ன, போனதுகள் போகட்டும். யூரோப்புக்குள்ள ஒரு திறமான நாடெண்டால் பிரான்ஸ்தான். எந்த ஒரு பாகுபாடுமில்லாமல் மக்களை நேசிக்கிற நாடு.

தேவன் : அப்பிடி ஒரு நாட்டில நீங்கள் போய் வாழ்ந்து, அந்த மக்களோட பழகி, நல்லது கெட்டதுகளை நன்றாகப் பகுத்தறிஞ்சு வாழ்ந்திருக்கிறீங்கள். உண்மையிலேயே நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலி எண்டுதான் சொல்ல வேணும்.

பத்தி : உண்மைதான் தம்பி.

ராஜன் : அந்த வகையிலதான் நாங்கள் உங்களிட்ட சில ஆலோசனைகளையும், உதவிகளையும் கேட்டு வந்திருக்கிறம்.

பத்தி : என்னால முடிஞ்சு உதவிகளை கட்டாயம் செய்வன்.

தேவன் : நாங்கள் மட்டுமில்லை. நீங்களும்தான் அந்நிய நாடுகளில போய் எவ்வளவோ கஷ்டங்களையும், துயரங்களையும் அனுபவிச்சிருக்கிறீங்கள்.

பத்தி : நல்ல நாடுதான். ஆனால் அந்தக் குளிர்க்குள்ள ஆள நித்திரையும் இல்லாம நாங்கள் பட்ட பாடு, ஏதோ கையில காசு மனசில நிம்மதியில்லாமல். .

தேவன் : உண்மைதான். எல்லாதையும் மறந்து நாங்கள் இனி சந்தோஷமாக இருக்க வேணும். அது மட்டுமில்லாமல் இனி எங்கட நாட்டினர் வளர்ச்சியில நாங்கள் எல்லாரும் கவனம் செலுத்த வேணும்.

- ராஜன் : உங்களுக்குத் தெரியும். மானிப்பாயில உள்ள பெரிய ஆஸ்பத்திரியை இப்ப நாங்கள் பெரிய வைத்திய நிலையமாக மட்டுமில்லாமல், வைத்திய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி நிலையமாகவும் மாத்தியிருக்கிறம்.
- தேவன் : அமெரிக்கா, லண்டன், கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு சென்று படிச்சும், வேலை செய்தும் வந்த டொக்டர்கள் இப்ப திரும்பி வந்து வேலை செய்யிறதும்மில்லாமல், புதிய மருத்துவ ஆராய்ச்சியையும் தொடங்கி யிருக்கினம்.
- பத்தி : ஓம் தம்பி. கேள்விப்பட்டனாங்கள்தான், தம்பி. அந்த நாளில மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரி எண்டால் ஒரு தனி மதிப்பு. இந்தியா, சிறீலங்கா போன்ற நாடுகளில இருந்து எவ்வளவோ நோயாளிகள் இப்ப இங்கை வைத்தியம் பாக்க வருகினம் எண்டு கேக்க பெருமையாத்தான் இருக்கு.
- தேவன் : உங்களுக்குத் தெரியும். மேல் நாடுகளில ஆஸ்பத்திரியள் அங்க உள்ள பெரிய ஹோட்டல்கள் மாதிரி சுத்தமாகவும் அழகாகவும் இருக்கும்.
- பத்தி : சொல்லுறன் எண்டு கூச்சப் படாதேயுங்கோ. அங்கத்த ஆஸ்பத்திரிக் கக்கூசுக்குள்ள இருந்து சாப்பிடலாம் தம்பி. அப்பிடி சுத்தமாய் இருக்கும்.
- தேவன் : அப்பிடி எங்கட ஆஸ்பத்திரிகளையும் நாங்கள் வைச்சிருக்க வேணும். தற்போதைக்கு சில இயந்திரங்களையும், சுத்திகரிப்பு மருந்து களையும் நாங்கள் வெளிநாடுகளில இருந்து இறக்கியிருக்கிறம்.

- ராஜன் : அதே நேரத்தில தென்னம் தும்பில, தென்னீக்கில செய்த துடைப் பங்களுக்கு வெளிநாடுகளில நல்ல வரவேற்பு. ஏராளமாய் ஏற்றுமதி செய்கிறம்.
- பத்தி : எவ்வளவு பொருளைத் தம்பி இங்கை இருந்து ஏற்றுமதி செய்யலாம்!
- தேவன் : அதுதான் பாருங்கோ, அங்கையிருந்து தருவித்த சுத்திகரிப்பு மருந்துகளையும், இயந்திரங் களையும் தகுந்த முறையில எங்கட ஊழியர் களுக்கு சரியாக பாக்கிறமுறை தெரியேல்ல.
- பத்தி : அதுக்கு. நான். என்ன தம்பி. செய்யிறது?
- தேவன் : நீங்கள் நல்ல அநுபவமுள்ள நீங்கள்.
- பத்தி : என்ன தம்பி, சொல்லுறியள்? நான் எங்க பரிசில நெத்துவயாஸ் வேலை செய்தது? போன புதுசில பப்பி இல்லாமல் கொஞ்ச நாள் பேப்பர் போடுற வேலை பாத்தனான். பிறகு இரண்டு மூன்று மாசம் சோக்கனற்றில தமிழருக்கு பெரிய செஃப்பா வேலை செய்த நான். அங்க ஒரு போத்துக்கல்காரனோட கொழுவிக் கொண்டு அந்த வேலையை விட்டிட்டு பழங்கள் பக் பண்ணுற பக்டரி ஒண்டிலதான் 15 வருஷமா வேலை செய்து போட்டு வந்திருக்கிறன். பழ பக்டரியிலயும் நான்தான் செஃப். உங்களுக்கு யாரோ பிழையான தகவலைத் தந்திருக்கினம்.
- ராஜன் : இஞ்சை பாருங்கோ, ஐயா. நீங்கள் ஒரு பெருந்தொகையை எங்க நாட்டுக்கு செலாவணியாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறியள்.

உங்கட மனைவி 5 லட்சம் ரூபாவை எங்கட நாட்டினர் வளர்ச்சி நிதிக்கு தந்திருக்கிறா. இதுக்கெல்லாம் நாங்கள் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறம். உங்களுக்குத் தெரியும். 65 வயது மட்டும் இஞ்ச ஆண்கள் கட்டாயம் வேலை செய்ய வேணும். அதுக்குப் பிறகுதான் ஓய்வு. வெளிநாட்டில இருந்து வந்தவர்களுக்கென்று சில விதி விலக்குகளை வைத்திருக்கிறோம். ஆனபடியால் நாங்கள் உங்களை எந்த வேலைக்கும் கட்டாயப்படுத்த மாட்டம்.

பத்தி : அது சரி, தம்பி. நான் என்ன கம்மாவே இருக்கப் போறன். என்ர மூத்தவன் வந்தோடன அவனோடையும் யோசிச்சுப் போட்டு பிரான்சுக்கும், சுவிசுக்கும் மாம்பழம் பிலாப்பழம் அனுப்புற யோசனையிலதான் இருக்கிறன். ரீ.வி. பேட்டியிலயும் நான் சொல்லியிருக்கிறன். அப்பிடி இருக்க... இஞ்ச நான் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில பிறந்த நான். அங்கயும் போய் பழங்கள்....

தேவன் : ஐயா! ஆத்திரப்படாதேயுங்கோ. பழைய பல்லவி யைப் பாடாதேயுங்கோ. நீங்கள் என்ன சொல்ல வாரீங்களெண்டு எனக்குத் தெரியும். அதுக்காகப் பொய் சொல்லி நாங்கள் உங்களில வைச்சிருக்கிற நல்ல எண்ணத்துக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தாதேயுங்கோ. வேலை எண்டால் எல்லாம் ஒண்டுதான். டாக்டர் நோயாளியைக் குணப்படுத்துற வேலையைச் செய்வார். மற்றொருவர் ஆஸ்பத்திரியில அழுக்கடைந்த

ஆடைகளை தூய்மைப்படுத்தும் வேலையைச் செய்யிறார். நீங்கள் அடுத்தவன் நாட்டில போய்ச் செய்த வேலையை எங்கட நாட்டில வந்து செய்ய மறுக்கிறீர்கள்.

பத்தி : தம்பி, நான் ஒண்டும் மறுக்கேல்ல. நான் செய்யாத வேலையைச் செய்யச் சொல்லுறியள். அதுதான் எனக்கு மனசுக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாயிருக்கு.

ராஜன் : சரி ஐயா, இனி நாங்கள் உங்களோட எதையும் கேட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை. இனி உங்க விருப்பம்.

(தேவன் ராஜனிடம் பையில் இருந்து ஒரு பேப்பரை எடுத்துக் கொடுக்கிறார்)

இந்தப் படிவத்தில நீங்கள் பரிசுக்குப் போன ஆண்டு திகதியில இருந்து இன்றுவரையுள்ள சகல குறிப்புக்களும் இருக்கு. 14 வருடமாய் சுத்திகரிப்பு ஸ்தாபனத்தில நீங்கள் வேலை செய்திருக்கிறியள். அதிலும் காலை 6 மணியில இருந்து 10 மணி வரை லா கூர்ணவ் என்ற இடத்தில் வெளி நாட்டார்கள் வசிக்கும். பல மாடிக் கட்டிடங்களுக்கு சுத்திகரிப்பாளராக வேலை செய்திருக்கிறீர்கள். பிற்பகல் 5 மணியில இருந்து 10 மணி வரை கொங்கூர் என்ற இடத்திலுள்ள சென்ற் லூயி ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்திருக்கிறீங்கள். நீங்கள் எந்தப் பழ பக்டரியிலும் வேலை செய்யவில்லை. உங்களோட கூடத்தங்கி இருந்த குணரெட்னம் என்பவர்தான் பழ பக்டரியில் வேலை செய்தவர். அவற்றை அனுபவத்தைக்

கொண்டு நீங்கள் அங்கை வேலை செய்ததாக ரீ.வி.யிலயும் சொல்லி இருக்கிறியள். உங்கட மனம் மாறி எங்களுக்கு உதவி செய்ய, இந்த நாட்டினர் நல்ல வளர்ச்சிக்கு சேவை செய்ய விரும்பினால் எங்கட செயலகத்துக்கு வாங்கோ. நாங்கள் எப்பவும் உங்களை அன்போடு வரவேற்போம். நாங்கள் போயிற்று வாறம்.

(இருவரும் விடை பெறுதல். பத்தி சிலையாக நிற்கிறார். அவர்கள் போன பிறகு)

பத்தி : கண்டறியாத நாடொண்டைக் கண்டு காத்தான், பூத்தானுக்கெல்லாம் உத்தியோகத்தைக் குடுத்தா இப்பிடித்தானே கதைப்பினம். சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோரத்துவம் எண்டு சொன்ன வெள்ளைக்காரனே உள்ளுக்குள்ள எவ்வளவு குழறுபடியளை எங்களுக்குச் செய்தவன். இவைதான் ஒரு சமதர்மமான நாட்டைக் காணப் போகினமாம்.... எனக்கு வாற விசருக்கு....

பூரணம் : (வந்து கொண்டே) என்னப்பா, தனிய நிண்டு புறுபுறுக்கிறியள். ஆர்? பெடியள் வந்தது?

பத்தி : ஆ... அது எங்கட வாசிகசாலையில கூத்துப் போடுகினமாம். எல்லாரையும் வரட்டாம்.

பூரணம் : நாட்டுக் கூத்தெண்டால் உங்களுக்கு விருப்பம்தானே? போய்ப் பாத்திட்டு வாருங்கோவன். இதைச் சாப்பிடுங்கோ. பனங்கிழங்குத் துவையல். உடம்புக்கு நல்லது. தைரியமாய் இருக்கும்.

- பத்தி : இப்ப என்ரை உடம்புக்குத் தைரியம்
 இல்லாததுதான் உமக்கு வருத்தமாய் இருக்கு.
- பூரணம் : வேணாட்டா விடுங்கோவன். இது ஏதோ
 வில்லங்கமாயிருக்கு.

(காட்சி முடிவு)

காட்சி - 6

பாத்திரங்கள் : சுந்தரம், மணியம், பூரணம்

(சுந்தரம் ஏறணி ஒன்றில் ஏறி நின்று கொண்டு துடைப்பக்கட்டையால் துடைத்துக்கொண்டு நிற்கிறார்)

பூரணம் : தம்பி, உதென்னடா? நான் கூப்பிடக் கூப்பிட எணியிலை ஏறிநிண்டு என்ன செய்யிறாய்?

சுந்தரம் : அத்தான், நேற்றுப் பாட்டுப் போட்டுட்டு

ஆடேக்கை அண்ணாந்து பாத்திருக்கிறார். முகட்டிலை தூசியைக் கண்டிட்டார். வீடு வாசல் எப்பவும் துப்பரவாயிருக்க வேணுமாம். துடைச்ச விடச் சொன்னவர். அதுதான் துடைக்கிறன்.

பூரணம் : அங்க பரிசில போக்கிற போர்வையும் தலைகணி உறையையும் சீவியத்திலை தோச்சறியாத மனுஷன் இஞ்சை வந்து துப்புரவு பாக்கிறாரோ?

சுந்தரம் : உனக்கார் இந்தப் புதினம் சொன்னது?

பூரணம் : ஆர், எங்கடை சின்னவன்தான். ஒருக்கா கடிதத்தில எழுதினவன். சரி, நீ இறங்கு. நான் துடைக்கிறன். நீ ஒருக்கா கடைக்குப் போட்டு வா.

சுந்தரம் : (எட்டிப் பாத்துக்கொண்டு) யாரோ வருகினம். போய்ப் பார். நான் கை கால் கழுவிக்கொண்டு வாறன்.

பூரணம் : (கதவுக்குக் கிட்டேபோய் மணியத்தைக் கண்டுகொண்டு) வாருங்கோ. என்ன திடீரென்று சொல்லாமற் கொள்ளாமல்.

- மணியம் : (வந்து கொண்டே) திடீரெண்டு இந்தப்பக்கம் வர வேண்டிய ஒரு அலுவல் வந்திட்டுது. வந்த நான் அப்பிடியே பத்தியைப் பாத்துக் கொண்டு போவம் எண்டுதான் வந்தனான்.
- பூரணம் : இருங்கோ. தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வாறன்.
- மணியம் : இல்லை. தேத்தண்ணி வேண்டாம். ஒரு கிளாஸ் தண்ணி தாங்கோ. போதும்.
- பூரணம் : அப்ப ஜுஸ் குடியுங்கோவன்.
- மணியம் : சரி. ஏதாவது கொண்டு வாங்கோ, குடிப்பம்.
- சுந்தரம் : மணியண்ணை. . . . சவா ?
- மணியம் : (சிரிச்சுக் கொண்டே) இந்தச் சவாவை நாங்கள் மறந்தாலும் சுந்தரம் மறக்காது.
- பூரணம் : (ஜுஸ் கொடுத்தபடி) இவனுக்கு வயது ஏறியும் இன்னும் பகிடித்தனம் போகேல்லை.
- மணியம் : அப்பிடித்தான் இருக்க வேணும். கவலைப்பட்டுத் தலையைக் கிலையைப் போடுறதாலை கஷ்டங்கள் நீங்கப் போகுதே? இப்ப எங்கட நாட்டைப் பாருங்கோவன். நீங்கள் எல்லாம் வாறது வரட்டும் எண்டு துயரங்களைத் தாங்கித் துணிஞ்சு நிண்டபடியால்தானே இண்டைக்கு பூமிப் பந்திலை ஒரு நாடு கூடியிருக்குது. கடுகு சிறிசு எண்டாலும் காரம் பெரிசு எண்ட உவமானத்துக்கு எங்கடை நாடுதான் இண்டைக்கு ஒரு சரியான உதாரணம்.

சுந்தரம் : அடிக்கடி அத்தான் சொல்லுவார். மணியண்ணை பல விஷயங்கள் அறிஞ்சுவர் எண்டு.

மணியம் : எங்கை பத்தி போயிட்டான்?

சுந்தரம் : அதையேன் மணியண்ணை கேக்கிறியள்.

(இந்நேரம் இருவரும் தும்முகின்றனர்)

சுந்தரம் : அடுப்பிலை முளகாய் வைச்சனான். எரிஞ்சு போச்சாக்கும். நீங்கள் கதையுங்கோ. நான் வறுத்துப் போட்டு வாறன்.

பூரணம் : (தும்மிக் கொண்டே) அத்தான் இண்டைக்கொரு கூட்டம் எண்டு போயிட்டார்.

மணியம் : தூரமே?

சுந்தரம் : இல்லை. பக்கத்திலைதான். பரிசிலை இவரோடை பழப் பக்ரறியிலை வேலை செய்தவையாம்.

மணியம் : ஆர், பத்தியோட பழ பக்ரறியிலை வேலை செய்த. ... (சிரிப்பு) சரி, சரி, சொல்லு, சுந்தரம்.

சுந்தரம் : அதை ஏன் பேசுவான்? மணியண்ணை, உங்கை வந்தவை எல்லாம் றோட்டுக்கு நாலு சங்கம் தொடங்குகினம். நேற்றுத்தான் நாலு பேர் வந்தினம். இண்டைக்கு சங்கம். ஈழம் - பிரான்ஸ் கலைப் பால அமைப்பகம். ஜேர்மனியில இருந்து வந்தவை ஈழம்-ஐரோப்பிய கலைத் தொடர்புக் கழகம்.

மணியம் : இந்த வியாதி இஞ்சையும் வந்திட்டிதே?

- பூரணம் : என்ன வியாதி? ஆருக்குப் பாருங்கோ?
- மணியம் : அது ஒரு வருத்தமுமில்லை. இந்த யூரோப்பியன் கனேடியன்ஸ்சிலை இருந்து இஞ்சை வந்தவை கழகங்கள், சங்கங்கள் துவங்கிறதைப் பத்திக் கதைக்கிறம். நேற்று நம்ம ஊரிலையும் இரண்டுபேர் வந்து கதை துவக்கிச்சினம். ஆமாம் போட்டு அனுப்பிப் போட்டன்.
- சந்தரம் : ஏன் மணியண்ணை, அங்கயும் இந்தச் சங்கங்களே இருந்தது?
- மணியம் : பரிசிலை எக்கச்சக்கமான கலைஞர்கள், கலைச்சங்கங்கள். அது மட்டுமே? பழைய மாணவர் சங்கங்கள். வெய்யிற்காலம் வந்தால் ஒரே ஆரவாரம்தான்.
- பூரணம் : அதை ஏன் பாருங்கோ கேக்கிறியள்? போனகிழமை பிரான்ஸ் தமிழர் விளையாட்டுக் கழகமும், சலிஸ் தமிழர் விளையாட்டுக் கழகமும் கால்பந்துப் போட்டியாம். கடைசியிலை ஆளுக்காள் அடிபட்டுக் குழப்பமாம். ஒடித் தப்பினதுகள் இஞ்சை வந்து இந்த நாட்டைப் பழுதாக்கப் போகுதுகள். மற்றது, பொம்பிளையள் செத்த வீடுகளுக்குக்கூட கைமுட்டக் காப்புகளோடையும், கழுத்து முட்டச் சங்கிலியனோடையும் பவுணிலை அடுக்கிக் கொண்டேல்லே வருகுதுகள். இந்தப் பிள்ளைகளின்றை அறிவென்ன?
- சந்தரம் : அகதிகளாய்ப் போன நாங்கள் பவுண், பவுணாய்க் கொண்டு வந்திருக்கிறம் எண்டு காட்ட வேண்டாமே?

மணியம் : அறிவு என்ன அறிவு ? நாங்கள் திரும்பி வந்தது அருந்தப்பு எண்டுதான் சொல்ல வேணும். அங்கையும் இப்பிடித்தான் கலியாணம், கச்சேரி எண்டால் இவையள் இப்பிடித்தான் பவுணாலை மூடிக்கொண்டு போக அங்கையுள்ள குப்பாடிக் கூட்டம் மறிச்சுக் கத்தியைக் காட்ட. . . இவை மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் கழட்டிக் குடுக்க. . . எத்தனை வீட்டிலை தாலிக்கொடி ஈறாகக் களவு போயிருக்குது ? அங்கை பாருங்கோ. ஒண்டு ஒரு நடு றோட்டிலை நடந்தாலும் கேக்க நாதியில்லை. சொன்னால் பெரிய வெக்கக்கேடு. அது மட்டுமே ? குத்து வெட்டு, கொலை, தற்கொலை. . . நல்ல காலம் எங்களுக்கு நாடு கிடைச்சது. இல்லாட்டி எங்கடை எதிர்காலம் எங்கை போய் முடிஞ்சிருக்குமோ ?

பூரணம் : பாத்தியே, தம்பி ? நாங்கள் எங்கட சனங்கள் அங்கினேக்கை தப்பிக்கிட்டு சந்தோஷமாய், ஒற்றுமையாய், நிம்மதியாய்ச் சீவிக்குதுகள் எண்டுதானே நினைச்சுக் கொண்டிருந்தனாங்கள் !

மணியம் : அதுகளை விடுங்கோ. இனியாவது எங்கடை மக்கள் இதுகளை உணர்ந்து ஒற்றுமையாய்ச் சீவிச்சா சரி.

பூரணம் : அப்பிடி இல்லாட்டி இந்த நாடு கிடைச்சும் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை.

மணியம் : இப்பிடி உங்களைப் போல ஒவ்வொரு குடும்பமும் யோசிச்சா இந்த நாட்டுக்கு என்ன குறை ? பத்தியார் வரமாட்டார் போல கிடக்கு. நானும் போக வேணும்.

சுந்தரம் : அத்தான் இண்டைக்கு வரக்கொஞ்சம் கணக்கம் எண்டுதான் நினைக்கிறன்.

மணியம் : ஏன் சுந்தரம்?

சுந்தரம் : சிங்கப்பூருக்கும், மலேசியாவுக்கும் இஞ்சையிருந்து ஒரு கலைநிகழ்ச்சி கொண்டு போற பிளானிலைதான் அத்தானைக் கூப்பிட்டிருக்கினம்.

மணியம் : அதுசரி. பத்திக்கும். . . . கலைக்கும். . .

பூரணம் : இவர் எங்கை நடிக்கிறது, ஆடுறது? எங்கடை மூத்தவன்ரை நாட்டுக் கூத்தை அயல்நாடுகளிலை கொண்டுபோய் போடத்தான். உங்களுக்குச் சொன்னா என்ன? அதோடை பரிசில இருந்து வந்தவை மூத்தவனுக்கு பட்டமும், பரிசும் குடுக்கப் போகினம்.

மணியம் : ஓ. அது நல்ல விஷயந்தான். ஆனால். . .

சுந்தரம் : என்ன மணியண்ணை? உங்கட அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுங்கோ. .

மணியம் : நான் என்னத்தைச் சுந்தரம் சொல்லுறது? என்ன பட்டத்தை இனிக் குடுக்கப் போகினம் எண்டுதான் யோசிக்கிறன். ஏனெண்டால், கிட்டத்தட்ட எல்லாப் பட்டங்களும் பரிசிலை குடுத்ததும் எடுத்ததுமாய் முடிஞ்சது. இனி ஆ. . . அதுதான் தமிழிலை இல்லாத பட்டமாய் யோசிச்சுக் குடுக்கட்டும். நான் இப்ப திரும்பினாந்தான் வந்தவையோடை காரிலை போகலாம்.

பூரணம் : சாப்பிட்டிட்டுப் போங்கோவன்.

மணியம் : இல்லைப் பாருங்கோ. நான் போக வேணும். நான் இப்ப வந்த விஷயம். . . .

பூரணம் : தம்பி, நீ ஒருக்காப் போய் நாலு முருங்கைக்காய் ஆஞ்சுவிட்டா. நல்ல துளிச்சியா நாலு கொப்பு இலையும் ஆஞ்சுவிடு. ஒரு சுண்டலும் போடுவம்.

சுந்தரம் : நீயும் மனுஷனுக்கு விற்றமின் குடுக்கிறதெண்டுதான் நிக்கிராய். மணியண்ணை, நில்லுங்கோ. மணியண்ணை நில்லுங்கோ. சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம்.

பூரணம் : அவன்ரை பகிழக் கதையை விட்டிட்டு நீங்கள் சொல்லுங்கோ.

மணியம் : உள்ளுக்குள்ள எவ்வளவு கவலையை வைச்சக் கொண்டு சுந்தரம் இப்பிடிச் சிரிச்சுக் கொண்டு திரியுது!

பூரணம் : (கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு) ஓம் பாருங்கோ. கல்யாணம் முடிஞ்சு நாலாம் மாசம் பாருங்கோ. பாவிப் பெட்டை. இவன் பங்கருக்கை நிண்டு கூப்பிடக் கூப்பிட அடுப்பில தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு நிண்ட பிள்ளை, புருஷன்காரனுக்கு எப்பன் ஊத்திக் கொண்டு கோப்பையோட வெளியிலை வர அவன்ரை கண்ணுக்கு முன்னால. . . .

மணியம் : சரி. அழாதேயுங்கோ. என்ன செய்யிறது?

பூரணம் : அதுதான் அமுதென்ன நடக்கப் போகுது? அதுக்குப் பிறகு வேற கலியாணம் பேசி வந்தவை. அவன் மாட்டன் எண்டிட்டான்.

மணியம் : நாலு நாடு அடிபட்டு வந்திருக்கிறது. என்னவோ இந்த மண்ணுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு இருக்கத்தான் செய்யுது. அதுதான் பாருங்கோ. இப்ப என்னடா வெண்டா அண்டைக்கு பத்தியார் கதைச்ச விஷயம்தான்.

பூரணம் : பிள்ளையின்ரை கலியாண விஷயமோ? பாத்தீங்களே நானும் கதைப்பிராக்கிலை மறந்து போனன்.

மணியம் : நான் மனுஷியோடையும் கதைச்சனான். எல்லாருக்கும் நல்லாப் பிடிச்சப் போட்டுது. உங்கடை மகன்ரை நாடகங்கள் எல்லாம் ரீ.வி.யிலை பாக்கிறவையளாம். புழுகித் தள்ளிச்சினம். அந்த நாளையிலை நாடகம், நடிப்பு எண்டால் சனங்களுக்கு ஒரு பகிடி மாதிரி.

பூரணம் : அது பாருங்கோ, இந்தப் போராட்டக் காலங்களிலை தண்ணி வென்னி இல்லாமல் நாங்கள் கஷ்டப் படேக்கையும் இந்த நாடகங்கள் தானே எங்களுக்கு தைரியமும் உற்சாகமும் தந்தது? இலகுவாக, இயல்பாக சொல்லிக் காட்டுவதற்கு நாடகம் ஒரு நல்ல ஊடகம்தான். வாற கிழமை பாருங்கோ மட்டக்கிளப்பிலை ஒரு விஞ்ஞானப் பொருட்காட்சி ஒண்டு இருக்குது.

(சுந்தரம் உள்ளே வருதல்)

மணியம் : சுந்தரம் கேள்விப்பட்டனியே, மட்டக்கிளப்பு விஞ்ஞானப் பொருட்காட்சியைப் பற்றி?

பூரணம் : அவன் அறியாத விஷயம் என்ன கிடக்கு. நீங்கள் சொல்லுங்கோ

சுந்தரம் : திரிகோணமலை பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான மாணவர்கள் கம்பியூட்டரிலை இயங்குகிற டராக்டர் ஒண்டைக் காட்சிக்கு கொண்டு வரப்போகினம் எண்டறிஞ்சன்.

மணியம் : அதைப்போல எத்தனையோ புதிய கண்டுபிடிப்புகளை. . . அதைப்பற்றி இப்ப கதைக்கிற தொண்டால் கதைச்சு முடியாது. அதுதான் பாருங்கோ, அதைப் பாக்கிற சாட்டிலை நீங்களும் பத்தியாரும் வாறகிழமை வீட்டை வாருங்கோ. வீட்டை வாறது மாயிருக்கும், பிள்ளையையும் ஒரு தடவை பாக்கிறதுமாயிருக்கும்.

பூரணம் : இவரும் உங்களோடை சம்பந்தம் செய்யத்தான் ஒற்றைக் காலிலை நிக்கிறார்.

சுந்தரம் : அவர் ஒற்றைக்காலிலை நிக்கிறது மணியண்ணையோடை சம்பந்தி யாய்ப் போனபிறகு பிரச்சினை இல்லாமல் அந்த மாதிரிக் காத்திலை பறக்கலாம் எண்டுதான்.

பூரணம் : இப்ப காலம் எவ்வளவோ மாறிப் போச்சு. அந்தக் காலத்திலை நாங்கள் தாலி கட்டிறதுக்கே புதுப்புது விளக்கங்கள் குடுத்து இப்ப அங்கினேக்கை கஞ்சிக்கை பயறு போட்ட மாதிரி ஒண்டிரண்டு தாலியைக் கட்டுதுகள். மற்றதுகள் விரும்பினபடி சேர்ந்து வாழுதுகள். நாங்கள் நினைச்சுக் கதைச்சு என்ன நடக்கப் போகுது? மூத்தவனும் இரண்டு கிழமைக்குள்ள வந்திடுவான்.

மணியம் : அவர் வந்தா தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு வாருங்கோ.

சந்திரம் : உங்களிட்டை எண்டால் நாங்கள் வராட்டாலும் அத்தான் கட்டாயம் வருவார். இப்ப நீங்கள் வந்து போனதெண்டு அறிஞ்சாலே. . . . பரிஸ்கலைச்சங்கக்காரரை திட்டி. . . திட்டி. . .

மணியம் : சரி, இருங்கோ நான் போயிட்டு வாறன்.

பூரணம் : ஒம். . . போயிட்டு வாங்கோ.

(மணியம் போனபின்)

பூரணம் : உனக்கடா தம்பி, எப்பவும் பகிடி தான். இந்த மனுஷனோட கதைச்சுக் கொண்டிருந்ததிலை அரை மணித்தியாலம் போனதே தெரியேல்லை. நீ ஒருக்கா கடைக்குப் போயிட்டு வா.

(காட்சி முடிவு.)

காட்சி - 7

பாத்திரங்கள் : முருகன், பூரணம், சந்திரம், பத்தி
(பின்னணியில் மெல்லிய சோக இசை)

(எல்லோரும் சோகமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். பத்தி குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்)

முருகன் : எங்கட சொந்த மண்ணிலை தலைவைச்சுப் படுத்தவுடன் இனி என்றை பிள்ளையையும் கண்குளிரக் கண்டிட்டு நிம்மதியாய்ச் சாகலாம் எண்டிருந்தன். இப்பிடி ஒரு இடி விழும் எண்டு நான் நினைச்சுக் கூடப் பாக்கேல்லை.

பூரணம் : அழாதையுங்கோ... முருகண்ணை.

முருகன் : என்னெண்டு பிள்ளை நான் அழாமல் இருக்கிறது? அதுகளின்றை கல்யாணக் காட்சியைக்கூட நான் கண்ணாலை காணேல்ல. எப்ப குழந்தை குட்டிகளோடை வரப்போகுதுகள். எண்டு எவ்வளவு ஆசையோடை இருந்தன்? இப்பிடி நடத்திட்டுதே... பிள்ளை...

பத்தி : முருகண்ணை, மனசைத் தேற்றிக் கொள்ளுங்கோ. இனி என்னத்தை நாங்கள் சொல்லுறது.

முருகன் : வெளிநாட்டுக்காறர்தானே எண்டு வேண்டா வெறுப்பா வைத்தியங்கள் பாத்தாங்களோ தெரியேல்ல. கொடியவங்கள்...

சந்திரம் : மேல் நாட்டுக்குப் பிள்ளையை அனுப்பிப் போட்டு பெத்ததுகள் எத்தனைபேர் அதுகளின்றை முகத்தைக்கூடக் காணாமல்

செத்துச் சாம்பலாய்ப் போயிற்றுதுகள். அப்பிடி நினைச்சுக்கொண்டு ஆறுதல் அடைய வேண்டியதுதான்.

முருகன் : ஓம், சுந்தரம். அது உண்மைதான். ஆனால் எனக்கு இந்தா...நாளைக்கு வாறம். நாளைக்கு வாறம் எண்டு. . . எழுதி இந்தக் கிழவனுக்கு நம்பிக்கையைத் தந்துபோட்டு. . .

(விம்மி விம்மி அழுகிறார்)

பூரணம் : என்ன வருத்தமெண்டு வடிவாய் விசாரிச்சனீங்களே ?

பத்தி : ரெலிபோன் எடுத்தால் பெட்டை அழுது குழறுது. என்னத்தை விசாரிக்கிறது? ஏதோ வயித்து வலி எண்டு ஆஸ்பத்திரியில கொண்டு போனது. அப்பென்றிசைற்றாய் இருக்குமெண்டு அவசரமாய் ஒப்பறேசன் செய்தவங்களாம். அதனாலதான் ஆள் இறந்து போச்சு.

சுந்தரம் : மெய் அத்தான், செல்லத்துக்கு ஏதாவது குடிப்பழக்கம் இருந்ததே ?

பத்தி : எங்கையடா அவன் குடிக்கிறது? காலை 7 மணிக்கு வீட்டைவிட்டு இறங்கினான் எண்டால் இரவு 10 மணிக்குத்தான் வீட்டை போய்ச்சேருவான். ஓய்ச்சலில்லாமல் உழைச்சுத்தானே பவியோனை வாங்கிப் போட்டவன்.

முருகன் : ஐயோ, கடவுளே! உங்கட மருமகனுக்கு இங்க தின்னக் குடிக்க நேரமில்லை எண்டுதானே என்றை மகன் கடிதத்திலை எழுதினவன். அதுதானே என்றை வயிறு பத்தி எரியுது.

பத்தி : இப்பிடியொரு தங்கமான பிள்ளையை கடவுள் ஏன்தான் பாதியிலை கொண்டு போறாரோ? பாழாப்போன மனுஷ சீவியத்திலை என்ன சந்தோஷத்தைத் தான் நிறைவாய்க் காணுறது? பரிசிலை சீவிச்சது எண்ட பேர்தான். ஈபிள் ரவரிலை கூட ஏறி இறங்க மாட்டான். . . . அவன் மாத்திரம் என்ன. எங்கட சனங்கள் கூட அப்பிடித்தானே சீவிச்சதுகள்! உலகத்திலேயே அற்புதமான மியூசியம் லுவர்மியூசியம். எங்கடை சனங்கள் எத்தனைபேர் அதைப் பாத்திருக்குங்கள். உழைப்பு. உழைப்பு எண்டு உழைச்சு எட்டால பத்தால பெருக்க பின் கணக்குப் பாத்ததுதான் மிச்சம்.

பூரணம் : சும்மா இருங்கோ. இதுதான் இப்ப கதைக்கிற கதை. ஏதோ எல்லாம் தான் பாத்திட்டு வந்த ஆள் மாதிரி முருகண்ணை சாப்பாடு இல்லாமற் கிடக்கிறியள். ஒரு வாய் சாப்பிடுங்கோ.

முருகன் : ஐயோ பிள்ளை. . . . என்னை ஒண்டும் கேளாதை. என்றை பிள்ளை இந்தச் சின்ன வயசிலை புருஷனைப் பறி குடுத்துப் போட்டு குழந்தைகளோடை வந்து உப்புச் சப்பில்லாத சீவியம் சீவிக்கிறதை நான் கண்ணாலை என்னெண்டு பாக்கிறது?

பூரணம் : சும்மா உடம்பைப் போட்டு உருக்கா தேயுங்கோ, முருகண்ணை. மற்ற மக்கள் இல்லையே? இளையவன் தான் இன்னும் கலியாணம் முடிக்காமல் இருக்கிறான். அவனுக்கு இந்த மண்ணில ஒரு நன்மையைச் செய்து பாருங்கோவன்.

முருகன் : எல்லாரும் இப்ப பரிசிலைதான் நிச்சினம். தமக்கையோட வருவம் எண்டுதான் அறிவிச்சிருக்கினம். எண்டாலும் பிள்ளை, முன்னுக்குள்ள மூத்த செல்லம் எல்லோ அவள்? பரிசுக்குப் போகேக்கையும் அம்மாவும் இல்லாமல் என்னெண்டு ஐயா உங்களைத் தனியவிட்டிட்டுப் போறது எண்டு அவள் விட்ட கண்ணீர் இப்பவும் என்றை கண்ணிலை நிக்ருது. இப்ப அவள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வரப்போறாள். அந்தக் கோலத்தை இந்தக் கண்ணால நான் பாக்க வேணுமே?

(கண்களைக் கையால் பிசைகிறார்)

சந்திரம் : (அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு) கம்மா இருங்கோ, முருகண்ணை. பெத்த மனம் வேதனை அடையுந்தான். இஞ்சை என்னைப் பாருங்கோ. கண்ணுக்கு முன்னால கட்டினவளை வெடி குண்டுக்கு பலி கொடுத்துப் போட்டுக் கல்லு மாதிரி இருந்து சீவிக்கிறன்.

முருகன் : சரி, தம்பி. நான் இனி அழயில்லை. நடந்தது நடந்து போச்சு. ராசாவை நான் என்ன மருமகனாவே நினைச்சன்? என்றை மூத்த மகன் எண்டுதானே வேதனைப் படுகிறன்.

பத்தி : வாய்க்கு வாய் சொன்ன மாதிரி அவன்ற சீவியம் முடிஞ்சு போச்சு. அதுதான் எனக்கும் பெரிய வேதனையாக் கிடக்கு.

முருகன் : என்ன தம்பி, என்றை பிள்ளை சொன்னவன்.

பத்தி : ஒண்டுமில்லை, முருகண்ணை. என்னடாப்பா. இப்பிடி ஒடியோடி வாங்கிப் போடுறாய். இந்தப் பரிசு கெட்ட ஊரிலதான் இறக்கப் போறியோ? நாளைக்கு நாடு கிடைச்சால் எங்கட நாட்டுக்குப் போற எண்ணம் இல்லையோ எண்டு ஒருநாள் கண்ட இடத்தில கேட்டன்.

உங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா பத்தியண்ணை? எங்களுக்காவது நாடு கிடைக்கிறதாவது, நாங்கள் அங்கை போறதாவது எண்டு சொல்லி என்னைப் பாத்துச் சிரிச்சவன். இப்ப நான் என்றை நாட்டில நிக்கிறன். அவன் வராமலே போயிற்றான்.

பூரணம் : மோட்டுப்பிள்ளை. பைத்தியக்காற எண்ணத்தில இருந்து சீவிச்சிருக்குது.

முருகன் : மெய்ய தம்பி, சுந்தரம், என்றை பேரக் குஞ்சுகளுக்கு தமிழ் சரியாத் தெரியாதாமே? இஞ்சை என்னது படிக்குதுகளோ?

சுந்தரம் : அந்தக் கவலையே வேண்டாம், முருகண்ணை. அங்கை யூனிவசிற்றி லெவலில படிச்சுப்போட்டு வாற பிள்ளைகள் தங்கடை படிப்பைத் தொடர்ந்து படிக்கிற மாதிரியே சகல வசதிகளும் செய்து கொண்டிருக்கினம்? ரஷ்யாவில 7000 மொழிக்காறர்க்கான பக்கலைக் கழகமே இருக்கு. அதைவிட இங்குள்ள மொழியெண்டா அறிவுதானே, முருகண்ணை. பாரதி கண்ட கனவே இனித்தான் அதாவது எங்கட நாட்டிலதான் நனவாகப் போகுது.

பூரணம் : வாங்கின வீடுகளையும் வித்துப் போட்டுதுகள் எண்டா நிம்மதியாய் ஊரோட வந்து சேர்ந்திருடுவாங்கள்.

பத்தி : அது ஒண்டும் பிரச்சனையில்லைப் பூரணம். கஷ்டப்பட்டு உழைச்சது. அது ஒண்டும் வீணாப்போகாது. ஏஜன்சியிட்டை வீட்டைப் பாரம் கொடுத்தால் அவங்கள் வீட்டை விப்பினம். அல்லாட்டா வாடகைக்கு விடுவனம். அது எங்கடை விருப்பம்போல வாடகைக்காசை இஞ்சை மாசம் மாசம் அனுப்பி வைப்பினம். வித்துப் போட்டும் காசை அனுப்பி வைப்பினம். எங்கட தமிழ்ப் பெடியங்களும் இரண்டொரு பேர் வீட்டு ஏஜன்சி திறந்திருக்கினம்.

பூரணம் : எங்கடை தமிழ்ப் பெடியங்களுக்கு இல்லாத மூளையே?

சந்தரம் : அதுதானே உலகத்துச் சனங்கள் எல்லாம் தமிழன் எண்டோண்ணை மூக்கிலை விரலை வைக்கினம்.

பத்தி : சரி. முருகண்ணையைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்ச் சாப்பாட்டைக் குடும். நிண்டிட்டு நாளைக்குப் போகட்டும்.

முருகன் : இல்லைத் தம்பி. என்னை மறிக்கா தேயுங்கோ. நான் போக வேணும்.

சந்தரம் : நீங்கள் ஏன் அவசரப்படுறியள் எண்டு எனக்குத் தெரியும். இப்ப நீங்கள் வீட்டில வளக்கிற ஆறு பிள்ளைகளுக்கும் நான் போய் கஞ்சி தண்ணி வைச்சிட்டு வாறன். நீங்க

நில்லுங்கோ.

முருகன் : அதுகளுக்கு பிரகாரமாய் சாப்பாடு போட வேணும், தம்பி.

சுந்தரம் : அது எல்லாப் பிரகாரமும் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் இப்போ....

முருகன் : இப்பிடி ஒருத்தருக்கொருத்தர் உதவியாய் இருந்திட்டா எங்கட நாட்டில என்ன பிரச்சனைதான் வரும்?

பத்தி : வாருங்கோ, முருகண்ணை. ஒரு வாய் சாப்பிடுங்கோ.

(காட்சி முடிவு)

காட்சி - 8

பாத்திரங்கள் : சுந்தரம், பூரணம்

சுந்தரம் : மரகதம், நீயும் என்னைப் பிரிஞ்சு எத்தனை வருஷமாப் போகுது! பாழாப் போனவங்கள் போட்ட குண்டு என்னையும் கொண்டு போயிருந்தால் இப்பிடித் தனியக்கிடந்து ஏன் நான் தவிக்க வேணும், இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நான் உள்ளுக்குள்ள அழுது கொண்டு வெளியில சிரிச்சுக் கொண்டு திரியறது. நீ கேட்டியே, மரகதம். எப்பவுங்கோ எங்களுக்கு நாடு கிடைக்கும் எண்டு. இந்தப் புண்ணிய பூமியைப் பாக்காமல் நீ போயிற்றியே, மரகதம். நான்தான் பாவி. உன்னைச் சாகடிச்ச கொடியவன்.

பூரணம் : தம்பி!

சுந்தரம் : என்னக்கா?

பூரணம் : என்னப்பு கண் எல்லாம் கலங்கி முகமெல்லாம் வீங்கிப் போயிருக்கு.

சுந்தரம் : இண்டைக்கு என்றை மரகதத்தின்ரை நினைவுநாள் அக்கா. அவளின்ரை சாவை நினைச்சன். (அழுகிறான்)

பூரணம் : அந்தப் புண்ணியவதி இந்தப் பூமியில வாழக் கொடுத்து வைக்கேல்ல, அவ்வளவுதான்.

சுந்தரம் : இல்லையக்கா. அவளைச் சாகடிச்சது நான்தானே? கெலியின்ரை சத்தம் கேட்ட உடனை இந்தப் பாவி ஓடிப் போய்

பங்கருக்குள்ள ஒழிஞ்சன். அவளையும்
கூட்டிக்கொண்டு போயிருந்தால் அவளும் தப்பி
இருப்பாள் தானே ?

பூரணம் : இனி என்னடா தம்பி செய்கிறது ? நடந்தது
நடந்து போச்சு.

சுந்தரம் : இல்லையக்கா. அவள் எனக்காகத்தானே - நான்
நெஞ்சுக்குள்ள குத்துது எண்டு
சொன்னபடியாத்தானே அடுப்படிக்கு இஞ்சி
குத்தி தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு
நிண்டவள். நான் பங்கருக்குள்ள ஒழிஞ்சு நிண்டு
கொண்டு வா மரகதம், வா மரகதம் எண்டு
கூப்பிடக் கூப்பிட அந்த விசர்ப் பொடிச்சி,
பொறுங்கோ, பொறுங்கோ எண்டு
சொல்லிக்கொண்டு தேத் தண்ணியோட
வெளியில வந்தாள். அந்த நேரம் பாத்து அந்தப்
பொறுக்கியள் போட்ட குண்டில என்ர மரகதம்
என்ர கண்ணுக்கு முன்னால. . . . (அழுகிறான்)

பூரணம் : என்றை குஞ்சு, அழாதேயடா. அவளின்ரை
சாவை நினைச்சா என்னாலையும் தாங்க
முடியாமல் கிடக்குது. ஐயோ! இந்தக்
கொடுமையான சண்டைகள் இந்த உலகத்தில
இனி எங்கையும் வரப்படாது. சின்னஞ்
சிறிசுகளில இருந்து வயசுபோனதுகள் வரை
இந்தச் சண்டையில பட்ட துன்பங்களையெல்லாம்
கண்ணால கண்டிருந்தும். . . . இனிமேல் இந்தச்
சண்டைகள் வேண்டாம். . . வேண்டாம்.

சுந்தரம் : அழாதையக்கா.

பூரணம் : நான் அழியில்லை. நேற்றும் பேப்பரில படிச்சன். ஆபிரிக்க நாடொன்றில் பெரிய சண்டையாம். 5 லட்சம் சனம் செத்துப் போச்சாம். எங்கட நாட்டில நடந்த மாதிரித்தானே அங்கையும் அதுகள் துடிதுடிச்சு செத்திருக்குங்கள். உலகத்திலே இந்தச் சண்டையள நிப்பாட்ட ஏலாதோ ?

சுந்தரம் : நான். . . நான். . . எண்ட எண்ணம் போய் நாங்கள். . . நாங்கள் எண்ட எண்ணம் ஏற்பட்டு எல்லோரும் மனிதர்கள் எண்ட உணர்வோடு மனித நேசம் எப்ப உருவாகுமோ அப்பத்தான் அங்கங்க இந்தச் சண்டைகள் போய் சமாதானம் இந்த உலகத்துக்கு வரும்.

பூரணம் : மனித நேசம், மனித நேசம் எண்டு எல்லோரும் சொல்லுகினம். எனக்கெண்டா ஒன்றும் விளங்கேல்ல.

சுந்தரம் : அன்பே சிவம் எண்டு சொல்லுது இந்து மதம். அன்புதான் இன்ப மகாசக்தி எண்டு புத்தர் சொன்னார். உன்னைப் போய் உன் அயலாளியையும் நேசி எண்டு சொன்னார் யேசுமகான். மற்றவர்களையும் மனிதனாக மதித்து நேசித்து அன்பு செலுத்துவதுதான் அக்கா மனித நேசம். அது இப்ப எங்கட நாட்டில ஒவ்வொருவற்ற மனங்களிலும் இயல்பாகவே ஏற்பட்டுப் போச்சு. இனி எங்களிட்ட பாகுபாடு இல்லை. பகை உணர்வு இல்லை. நான் என்ற அகங்காரம் இல்லை. இனி எப்பவும் சமாதானம் தான்.

பூரணம் : தம்பி, எனக்கொரு ஆசையடா தம்பி. இந்தச் செத்தவையெல்லாம் ஆவியாக இருப்பினம்

எண்டு கதைக்கிற வையல்லே? அப்பிடி எங்கட நாட்டுக்காகப் போராடி மரணிச்ச அந்தச் சின்னஞ்சிறிகுகள் எல்லாம் இப்ப ஆவியாத் திரிஞ்சால். . . . இப்ப எங்கட நாடு கிடைச்சதைக் கண்டு அதுகள் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுங்கள்! நான் நினைக்கிறன்! அதுகள் விடுகின்ற ஆனந்தக் கண்ணீர்தான் காஞ்சு காடாப்போய் இருந்த எங்கட நாட்டில நல்ல மழையைக் கொட்டி பயிர் பட்டெல்லாம் நல்லாய்ச் செழிச்ச வளருதுகள் எண்டு.

சுந்தரம் : அக்கா, உன்ரை கற்பனையைக் கேட்டு எனக்கு ஆச்சரியமாயும், கொஞ்சம் சந்தோஷமாயும் இருக்கு.

பூரணம் : ஏதோ நடந்ததெல்லாம் நடந்து முடிஞ்சது. இனி நடக்கப் போறதெண்டாலும் நல்லபடியாய் நடக்கட்டும்.

சுந்தரம் : மெய்யக்கா. எப்ப அத்தான் மட்டக் கிளப்புக்குப் போனார்?

பூரணம் : பாத்தியே, அந்த விஷயமாத்தான் உன்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்தனான். தம்பி இந்தாளை தனியவிட எனக்குப் பயமாய் இருக்கு. வாய் வாதம் பிடிச்ச மனுஷன். போன வேலையைக் கவனிக்காமல் புழுகிக் கொண்டு திரியும். இனி வெய்யிலும் அதிகம். ஒத்துகுகொள்ளாது. அதுதான் நீயும் ஒருக்காக் கூடப்போ. எல்லாத்தையும் விவரமாய் அறிஞ்சு கொண்டு வா.

சந்தரம் : எனக்கும் இந்தப் பொருட்காட்சி பாக்க ஆசைதான். இதுக்கெண்டு ஸ்பெசல் பஸ் எல்லாம் போகுது.

பூரணம் : அப்ப நாளை காலமைக்கு இரண்டு ரிக்கற் புக்பண்ணிப் போட்டு வாவன்.

சந்தரம் : சரி, நீ போய் தேத்தண்ணியைப் போடு. நானும் ஒருக்கா தோஞ்சு போட்டு வாறன்.

(காட்சி முடிவு)

காட்சி - 9

பாத்திரங்கள் : சுதாகர், பிரேமா

சுதாகர் : அம்மா! அம்மா! அப்பா, மாமா எல்லாரும் எங்க போயிற்றினம். இதில இருங்க பிரேமா.

(சுதாகர் உள்ளே போய்த் திரும்பி வருகின்றான்)

பிரேமா : அம்மா இல்லேங்களா?

சுதாகர் : பக்கத்தில் ஏதாவது கடைக்குப் போயிருப்பா. வருவா.

பிரேமா : வீடு அழகாய் இருக்குங்க.

சுதாகர் : பரிசில இருந்து அப்பா அனுப்பின பிளான் ஆருக்குத் தெரியும்? இப்பிடி ஒரு வீட்டில வேலைக்கு இருந்திருப்பாவே.

பிரேமா : உங்களுக்குப் பகிடிதான். பணம் சேர்க்க அவர் அங்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பார்.

சுதாகர் : இப்பவே மாமாவில அக்கறையா?

பிரேமா : வெளிநாட்டில போய் வாழ்ந்தவங்க எல்லாரையும் நினைச்சாலே எனக்கொரு அனுதாபம் தான்.

(சுதாகர் பிரேமாவைப் பாத்தபடியே இறங்கினான்)

பிரேமா : ஹலோ சார், என்ன, என்னைப் புதுசாப் பாத்தமாதிரிப் பாக்கிறீங்க? இந்தக் காலத்து நாடகநடிகர்களை நம்பவே கூடாது. பாத்தது போதும். இந்த முகத்தை அப்பிடித் திருப்புங்க.

சுதாகர் : இந்த அழகான வீட்டுக்கு ஏற்ற அழகுராணிதான் எண்டு அம்மா, அப்பா, மாமா எல்லாரும் ஆச்சயரிப்பப் போறாங்க.

- பிரேமர் : எனக்கென்னவோ பயமாயிருக்குங்க, சுதாகர்.
- சுதாகர் : என்னடா! அணுவை உடைச்சு அணுசக்தி மூலம் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து எங்கட நாட்டுக்கு வாரி வாரி வழங்கப் போகிற ஒரு அணு ஆராய்ச்சியாளர் பிரேமர், என்னுடைய அப்பா அம்மாவுக்குப் பயமா?
- பிரேமர் : என்னதான் பெண்கள் ஆண்களோட போட்டி போட்டுக் கொண்டு, துப்பாக்கி பிடிச்சு, விமான ஒட்டியா, டாக்டராய், எஞ்சினியராய் முன்னேறி இருந்தாலும் தாய்மை என்னும் பெரும் பேற்றினை அடைந்தது பெண்கள் தானே! நாங்கள் நல்ல தாயாய் இல்லாவிட்டால் வீடு குட்டிச்சுவராகும். வீடு குட்டிச் சுவரானால் நாடு குட்டிச் சுவராகும். அதனால் சில விஷயங்களில் பெண்களுக்கு எப்பவும் ஒரு பயமும் வேணும். கவனமும் வேணும்.
- சுதாகர் : ஒண்டுக்கும் நீங்கள் பயப்பிட வேண்டாம். இந்த அழகு முகத்தையும் வாடவிட வேண்டாம். இந்த அல்பத்தைப் பாத்துக் கொண்டிருங்கோ. நான் போய் ஏதாவது குடிக்கக் கொண்டு வாறன்.
- பிரேமர் : அடுக்களையைக் காட்டுங்கோ. நான் போய்க் காப்பி போட்டுக் கொண்டு வாறன்.
- சுதாகர் : அம்மா! நீங்க இண்டைக்கு எங்கட விருந்தாளி. நாளைக்கு எல்லாம் உங்கடை பொறுப்புத்தான்.
- பிரேமர் : நாளைக்கு என்ன உங்களுக்கு முதுகு தேச்சு விடவேணுமோ?
- சுதாகர் : ஐயோ. நீங்கள் எங்களுக்கு முதுகு தேச்சு

விடவும் வேண்டாம். முதுகில குத்தவும் வேண்டாம். (போய் வாசலில் நின்று) காலம் காலமாக பெண்ணுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்று கூப்பாடு போட்டீங்க. இப்ப ஆண்கள் விடுதலை கேட்கிற காலம் தொடங்கப் போகுது.

பிரேமா : நீங்க ஒண்ணும் எங்களுக்கு விடுதலை தர வேணாம். அதை நாங்களே எடுத்துக்குவோம்.

சுதாகர் : முதல்ல என்னை எடுத்துக்குங்க.

பிரேமா : சரி. எடுத்துக்க வாறன் இப்ப.

(வெளியே பூரணத்தின் குரல் கேட்கிறது)

கதவு திறந்து இருக்குமாப் போல கிடக்கு. இவர் மட்டக்கிளப்பால வந்திட்டாரோ?

சுதாகர் : ஐயோ, அம்மா. பிரேமா அங்கேயே இருங்க. இப்ப நான் எங்கை ஒழிக்கிறது.

பிரேமா : இவ்வளவு நேரமும் வீறாப்பு பேசினீங்கள். வாங்க எனக்குப் பின்னால் ஒளியுங்கோ. நிச்சயமாக உங்களுக்கு விடுதலை வேணும்தான்.

(காட்சி முடிவு)

காட்சி - 10

பாத்திரங்கள் : பூரணம், சுதாகர், பிரேமா

(தனிமையில் மெல்லிய வெளிச்சத்தில்)

(வெறும் கை அசைவின் மூலம் தாய்க்குத் தன் அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்தல்)

பூரணம் : எல்லாம் சரியப்பு. கடைசியாகக் கொண்டு வந்து இப்பிடி ஒரு இடியை என்றை தலையிலை போடுவாய் என்று நான் கொஞ்சம்கூட நினைக்கேல்ல.

சுதாகர் : அம்மா, நீங்கள் இந்தக் காட்டில இருந்து எல்லாத்துன்பங்களையும் நேரில கண்டு வேதனைப்பட்ட நீங்கள். என்னுடைய இந்த முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பூரணம் : நான் ஏற்றுக் கொள்ளுறன். ஆனால் உன்ரை அப்பாவையும் நீ கொஞ்சம் நினைச்சுப்பார். அவர் இந்தக் குடும்பத்துக்காக அந்தக் குளிர் நாட்டில பட்ட கஷ்டங்களை அவற்ற வாயால கேக்கக் கேக்க எனக்கு ரத்தக்கண்ணீர்தான் வருகுது.

சுதாகர் : நானும் அதை உணராமல் இல்லையம்மா.

பூரணம் : நீ ஒரு கிழமை முந்தி வந்திருந்தால் கூட இந்தப் பிரச்சினையைக் கொஞ்சம் சமாளிச்சிருக்கலாம்.

சுதாகர் : அம்மா, நான் உங்களைத் தான் நம்பி இருக்கிறன். நீங்கள் தான் இந்தப்

பிரச்சினையை எப்படியாவது தீர்த்து வைக்கவேண்டும்.

பூரணம் : பெத்தவங்களுக்குப் பிள்ளையள் சாகும் வரை சுமைதான்.

சுதாகர் : அது பாசச்சுமைதான் அம்மா.

(வெளிச்சம்) (பிரேமா உள்ளே போதல்)

பூரணம் : வா, புள்ளை. சுடு தண்ணிப் போத்தலில கோப்பி போட்டு வைச்சிருக்கிறன். எடுத்துக் குடியுங்கோ. நான் ஒருக்கா சந்தைப்பக்கம் போட்டு வாறன்.

சுதாகர் : சரியம்மா.... அம்மா....

பூரணம் : என்னப்பு ?

சுதாகர் : வரேக்கை கறுத்துக் கொழும்பான் மாம்பழம் வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ, பிரேமா அதுதான் விரும்பித் தின்னுது.

பூரணம் : பிரேமாவுக்கு விருப்பமோ ? ம். . . கொப்பற்ற புத்தி இப்பவே உனக்கும் வந்திட்டுது. அவரும் அந்த நாளில இப்பிடித்தான். பூரணம், உனக்காக மானிப்பாய்க்குப் போய் நல்ல செம்பாட்டான் மாம்பழம் கொண்டு வந்திருக்கிறன், எண்டு சொல்லிப் போட்டு முழுதும் திண்டு முடிக்கிறது அந்தாள் தான்.

சுதாகர் : நான் அப்படி இல்லையம்மா. நான் பொதுநல வாதி.

பூரணம் : ஓம். ஓம். உங்கட பொதுநலம் எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும். இருங்கோ. நான் போட்டு வாறன்.

(பூரணம் போகிறாள்) (பூரணம் போனபின் பிரேமா
சுதாகரின் காதைத்திருகி)

பிரேமா : என்ன சொன்னீங்க? எனக்கா கறுத்தக்
கொழும்பான் மாம்பழம்?

சுதாகர் : தாயே! வலி தாங்க முடியேல்ல.

பிரேமா : இனிமேல் என்னைச் சாட்டி வயித்தை நிரப்பப்
பாப்பீங்களா?

சுதாகர் : இல்ல. தாயே இல்லை.

பிரேமா : அப்படி வாங்க வழிக்கு.

சுதாகர் : பிரேமா, உங்களுக்கு ஒரு நல்ல செய்தி அம்மா
எங்களுக்கு பச்சைக்கொடி காட்டியிற்றா.

பிரேமா : அப்பாவும் சம்மதிப்பாங்களா?

சுதாகர் : அப்பா பரிசில பலவருஷங்களாக இருந்தவர்.
பரீஸ் கலை உணர்வுள்ள ஒரு நாடு. கலைகளை
நேசிக்கிற பாதுகாக்கிற ஒருநாடு. தன்னுடைய
கலைகளை மட்டுமா? வேறு நாடுகளின்
கலைகளையும் தன் கலைகளாகக் காத்து
மதிக்கிற நாடு. அது மட்டுமன்றி, இங்கிதம்
நிறைந்த நாடு. அப்படிப்பட்ட பரந்த அறிவுள்ள
ஒரு நாட்டில் இருந்து வந்திருக்கிற அப்பா, இதை
ஒரு பிரச்சனையாய் எடுப்பார் எண்டு நான்
நினைக்கேல்ல, பிரேமா. அப்பா வரட்டும்.
எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்.

பிரேமா : காலை நேடியோச் செய்தி கேட்டீர்களா?

சுதாகர் : இல்லை. ஏதாவது ஸ்பெஷல் நியூஸா?

பிரேமா : இவ்வளவு நாளாக நாங்கள் சூரிய கதிர் மூலமாத்நானே மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்தோம்?

சுதாகர் : ஆமாம். அதை இன்னும் விரிவுபடுத்தப் போறீங்களா?

பிரேமா : அணுவை உடைக்க அணுசக்தி மூலம் மின்சாரத்தைப் பெறும் முயற்சியில் எங்கடை ஆராய்ச்சியாளர் வெற்றி அடைந்திட்டாங்கள். விரைவில் அதற்கான வேலைகளைத் தொடங்கப் போறாங்கள்.

சுதாகர் : உண்மைதான், பிரேமா. எங்களுக்கு நீர்வீழ்ச்சி இல்லாததால் மின்சாரம் பிரச்சினையாய் இருந்தது. வளர்ந்து வரும் எங்களுடைய தொழிலாளருக்கு அதிக அளவான மின்சாரம் கிடைத்தால் உற்பத்தியில் அதிக லாபம் பெறலாம்.

பிரேமா : ஆறு ஏழு மாசமா மட்டக்கிளப்பு, மன்னார் என்று அலைகிறீங்க. உங்க ரீவிக்கான எல்லாத் தகவல்களும் சேகரிச்சீங்களா?

சுதாகர் : ஓரளவு முடிஞ்சு மாதிரித்தான். தற்போது என்னிடமுள்ள மிகப் பழமையான கலை, நாட்டுக் கூத்துத்தான். தென் இந்தியாவில் இருந்து வந்த தென்மோடி நாட்டுக் கூத்து. ஐரோப்பியர் தங்களுடைய மதப்பிரசாரத்துக்காக அதை ஒரு ஊடகமாக்கிக் கொண்டார்கள். ஆதலால் அதிக அளவு மாறுதல் அடையாமல் பாதுகாக்கப் பட்டிருக்கிறது.

- பிரேமர் : நீங்கள் அடிக்கடி கூறுவீர்களே. வடமாகாணத்தின் கரையோரப் பகுதிகளில் பாடப்படும் கூத்து என்று அதுவா. . . .
- சுதாகர் : ஆம். பிரேமர். அதுதான் தென்மோடி. மன்னார்ப் பகுதிகளில் சில இடங்களிலும், மட்டக்கிளப்புப் பகுதிகளிலும் பாடப்படுவது வடமோடி. இது ஒருவகை ஆட்டக்கூத்து. இந்தக் கூத்து முழுமையாகப் பாதுகாக்கப் படாதது, வருத்தம்தான். ஆனால் இவ்விரண்டு கூத்துகளிலும், பல விஞ்ஞான நுணுக்கங்களையும், கலையின் பரிணாம மாற்றங்களையும் தெளிவாகக் காணலாம். இதுபற்றி எனது ஈ.வி. காட்சியில் தெளிவாக விளக்கலாம் என்றிருக்கிறேன்.
- பிரேமர் : எங்கள் அப்பப்பாவும் ஏதாவது குடிச்சுப்போட்டு பாடத் தொடங்குவார்.
- சுதாகர் : எது குடிச்சு? பொலிடோலா?
- பிரேமர் : சும்மா போங்கோ. சாராயம் குடிச்சாத்தான்.
- சுதாகர் : அவர் சாராயம் குடிச்சுப்போட்டு ஏதாவது தோட்டக்காட்டுப் பாட்டுப் பாடுவாராக்கும்.
- பிரேமர் : பாத்தீங்களா? நீங்களே என்னைக் கிண்டல் பண்ணீங்க.
- சுதாகர் : பிரேம், பிளீஸ் சும்மா ஜோக்காத்தான்.
- பிரேமர் : நீங்கள் ஒரு ஜோக்கர். . . கோமாளி எண்டு எனக்குத் தெரியும். . . . அதுசரி. ஆரோ ஜேர்மனியில இருந்து வந்த ஒருவரை

மட்டக்கிளப்பில சந்தித்ததாகச்
சொன்னீங்களே !

சுதாகர் : அவர் சொன்ன விஷயம்தான், பிரேமா, எனக்கு பெரிய ஆச்சரியமாக இருக்கு. அவரும் இசை, நாட்டியம் பற்றிய ஆராய்ச்சியாளர்தான். நான் சேகரித்த ஒலி, ஒளி நாடாக்களை அவருக்குப் போட்டுக் காட்டினன். பாத்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்திட்டு இதுமாதிரிக் கூத்தினையும், ஆட்டங்களையும், தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ், மடகஸ்கார் போன்ற நாடுகளில் கிராமங்களின் ஆலய வைபவங்களில் தான் பாத்ததாயும், பலருக்கு அதன் அர்த்தம் தெரியவில்லை என்றும் சொன்னார். அதுமட்டுமில்லை. அதன் கதை இராமாயணத்தில் உள்ள இராமர் - சீதைக் கதை என்றும் சொன்னார். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாய்ப் போச்சு.

பிரேமா : அப்ப இப்பவே பாங்கொக்கு பறக்கப் போறீர்களா ?

சுதாகர் : நான் எங்கை பறந்தாலும் என் பிரேமாவையும் கூட்டிக்கொண்டுதான்.

பிரேமா : சும்மா புழுகாதேயுங்கோ. நிச்சயமாக என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போவீர்களா ?

சுதாகர் : நிச்சயமா. பாங்கொக் என்று சொல்லத்தான் எனக்கு நினைவுக்கு வருகுது. யாரோ பரிசில இருந்து வந்தவர் என்னுடைய நாடகங்களை சிங்கப்பூர், மலேசியாவுக்குக் கொண்டு போய்க்

காட்டுவதற்குக் கேட்டவராம் என்று எனக்கு
அம்மா சொன்னா. அவர்களைப் போய்ச்
சந்தித்துக் கொண்டு வாறன். நிங்கள்
அம்மாவோடை பேசிக் கொண்டு இருங்கோ.

(காட்சி முடிவு)

காட்சி - 11

பாத்திரங்கள் : பூரணம், சுதாகர், பத்திநாதர்

பூரணம் : பூரணம். அப்பாடா பஸ்ஸில ஒரு ஆட்டம் அசைவு இல்ல. சொன்ன நேரத்துக்கு வெளிக்கிட்டு சரியாய் விடிய 4 மணிக்கு பஸ்ஸைக் கொண்டு வந்து ஸ்ராண்ட்டுல அடிச்சான்.

சுந்தரம் : நீங்க என்ன அத்தான் பஸ்ஸுக்குள்ளயே பேய்க் குறட்ட நான் தட்டித்தட்டி விட்டபடி.

பத்தி : நீ சும்மா சொல்லுறாய் சுந்தரம், நான் எங்கை குறட்டை விட்டனான்.

பூரணம் : சீ. என்றை மனுஷனுக்குக் குறட்டை விட எப்பவும் தெரியாது. . . . குறட்டைச் சத்தம் தாங்க ஏலாமற் தானே இந்தாளைப் புடிச்சு வெளிநாட்டுக்கு துலைச்சனான். கெலியின்றை இரைச்சலைத் தாங்கலாம். இந்தாளின்றை குறட்டையைத் தாங்க ஏலாது.

சுந்தரம் : நீ வந்திருக்க வேணும், அக்கா. அங்க அத்தான்ரை முசுப்பாத்தியை நேரில பாத்தியண்டா தெரிஞ்சிருக்கும்.

பூரணம் : எனக்குத் தெரியும். அதுதானே உன்னைக்கூட அனுப்பினனான்.

சுந்தரம் : அங்கை பரிசாலை வந்தவையைக் கண்டாற் போதும். மணியத்தாரும் அத்தானும். . . பிரெஞ்சிலதானே கதை. சும்மா சொல்லப்படாது. அத்தான் கதைக்கேக்கை தோளை உசத்தி,

இறக்கி பிரெஞ்சுக்காறன் மாதிரி
ஸ்டைலாத்தான் இருக்குது.

பத்தி : நாங்கள் கதையோடை களிச்சம். இந்த வயிறன்
எந்த நேரமும் திண்டபடிதான்.

சுந்தரம் : அப்ப நான் என்ன செய்யிறது? நீங்க
அலம்பிக்கொண்டு திரிய நான் உங்கடை
வாயையே பாத்துக் கொண்டு திரியிறது?
இன்னுமொரு முகப்பாத்தியைக் கேளன். அவை
நாலு பிரெஞ்சுக்காரியளைக் கண்டிட்டினம்.

பூரணம் : பொம்பிளையளைக் கண்டால் இந்தாளுக்குப்
பசிக்காதே.

சுந்தரம் : ஆ. . . . பிரெஞ்சுக்காரியளுக்கு ஒவ்வொரு
காட்சியையும் காட்டிப் புழுகெண்டால்
அவளவையும் இவையை விட்டு
விலகினமில்லை. கடைசியப் போகேக்கை. . . .

பத்தி : அட. . . சும்மா இரடா.

பூரணம் : நீ சொல்லடா தம்பி.

சுந்தரம் : எனக்குச் சிரிப்புத் தாங்க ஏலாமப் போச்சு.

பத்தி : எட சும்மா இரடா, சுந்தரம்.

(வெட்கத்தில் நெளிகிறார்)

பூரணம் : நல்லா நெளியிறார். என்னடா நடந்தது?

சுந்தரம் : அவை நாலுபேரும் இவையை மாறி மாறிக்
கன்னங்களில கொஞ்ச, ரெண்டு பேற்றை
முகத்தையும் பாக்க ஏலாது. புளுகத்தில் பூரிச்சப்
போச்சினம். அதிலையும். . . உன்றை வயசுதான்

இருக்கும். . . . ஒருத்திக்கு அவள் டக்கெண்டு இவருக்கு மெல்லிசா சொண்டிலையும் எல்லா கொஞ்சிப் போட்டாள்.

பத்தி : இல்லைப் பூரணம். இவன் சும்மா சேத்துக் கதைக்கிறான். அது அந்த நாட்டுப்பழக்கம். தூரத்தில் இருந்து வந்தால், அன்பாய்ப் பழகினால். சகோதரபாசம் மாதிரி கன்னத்திலை கொஞ்சிறுதுதான்.

பூரணம் : எனக்குத் தெரியாதே, உங்களைப்பற்றி. . . . எனக்குத் தாலி கட்டிப்போட்டு, ஊர்வலமா மாப்பிள்ளை, பொம்பிளையை அழைச்சுக் கொண்டு வர கல்யாணத்துக்கு வந்த பொடிச்சி ஒண்டை கண் வெட்டாமல் பாத்துக்கொண்டு வந்தவரெல்லே. நான் நுள்ளின பிறகுதான் ஆள் என் பக்கம் வழிஞ்சு கொண்டு திரும்பினார்.

பூரணம் : பரிசிலையும் இருந்து என்ன கூத்தடிச்சாரோ, ஆருக்குத் தெரியும்.

பத்தி : சும்மா இரு பூரணம். இவன்ரை கதையைக் கேட்டு நீயும். . . .

பூரணம் : சரி. அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். பொருட்காட்சி எல்லாம் எப்பிடி?

பத்தி : சும்மா சொல்லப்படாது பூரணம். இந்த மண்ணுக்குள் விலை மதிப்பில்லாத புதையல் எங்கை எங்கை எல்லாம் மறைஞ்சு கிடக்குதெண்டு அங்க போனபிறகு தான் தெரிஞ்சுது.

பூரணம் : என்ன புதையலோ!

சந்தரம் : அதுதான் அக்கா எங்கடை நாட்டின்ரை உற்பத்தியைப் பற்றித்தான் அத்தான் கண்டிட்டு விறைச்சுப் போய் நிண்டிருக்கிறார்.

பத்தி : என்னடா, சந்தரம். அதில பார். எங்கட நாட்டின் கரையோரப் பகுதிகளைச் சுற்றி இருக்கிற கடலிலை பிடிக்கிற மீனின்ரை தொகை, விபரங்கள் அதிலை இருக்கிற தனித்துவமான கவை எல்லாத்றையும் மூண்டு நாலு பாசையிலை ஒரு பெடியன் விளங்கப் படுத்தினான் பாத்தியே. வெள்ளைக்காறன் விறைச்சுப் போனான்.

சந்தரம் : எங்கடை நாட்டில பிடிக்கிற மீனின்ர தொகையில் மூண்டில ரெண்டு பங்கை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யலா மெண்டால். . . எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாப் போச்சு.

பத்தி : அதிலையும் மட்டக்கிளப்பு கடல் வாவினையே நோக்கி பெரிய கடல்களில் இருந்து முட்டையிட வாற மீன்களை இன்னும் அதிகம் வரப்பண்ணி, அதிலை முட்டைகளை இடவும் செய்யிறதுக்கு இன்னும் சில ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கினம் எண்டு சொல்லேக்கை எனக்கு உடம்பெல்லாம் சிலித்துப்போச்சு.

ஆணையிறவு உப்பளம். . . பரந்தன் கெமிக்கல் பக்ரறி இதெல்லாத்றையும் விரிவு படுத்திக் காட்டின கட்டிடப் பிளானைப் பாத்தியே?

சந்தரம் : கட்டிடப் பிளான் இருக்கட்டும், அத்தான். இவளவு காலமும் ஆணையிறவில் இருந்து

வெறும் கறி உப்புத்தானே எடுத்தம். . . . இனி எத்தினையோ வகையான இராசாயன உப்புக்களைத் தயாரிச்சு ஏற்றுமதி செய்யலாம். அதுமாதிரி பரந்தன் பக்ரறியில எத்தனையோ வகையான இராசாயனப் பொருட்களை உற்பத்தியாக்கலாம் என்று ஒவ்வொரு உப்புக்களின் தன்மை செயல்பாடு எண்டெல்லாம் எங்கட பிள்ளையள் விளங்கப்படுத்தேக்க. . . . பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெத்த ஒரு தாய்க்கு ஒவ்வொரு பிள்ளையும் ஒடிவந்து கட்டிப்பிடிச்சு முத்தமிட்டா எப்பிடி இருக்கும். . . . அதுமாதிரி ஆனந்தமாய்த்தான் எனக்கிருந்தது.

பூரணம் : என்ன ரெண்டு பேரும் மாறி மாறி உறுஞ்சித் தள்ளறியள்.

பத்தி : சீ, பூரணம். உன்னையும் எத்தனை தடவை வா. . . வா என்று கூப்பிட்டன். நிண்டு பாத்திருக்க வேணும். அந்தக் கண் கொள்ளாக் காட்சியை.

பூரணம் : எங்கடை பிள்ளையளின்ரை கெட்டித்தனங் களை நாங்கள் நேரிலயே பாத்திட்டம். நீங்கள்தான் வெளிநாட்டால வந்த நீங்கள் புறத்தியான் மாதிரி. பாக்கப் பாக்கப் புதினமாயும் ஆச்சரியமாயும் இருக்கும்.

பத்தி : எத்தனை தொழில் வளங்கள் அப்பா. பருத்தித்துறை அச்சவேலி பகுதியிலையும் திருக்கிணாமலையிலையும். . . . கண்ணாடித் தொழிற்சாலை, கந்தளாயிலை சீனித் தொழிற்சாலை. கால்நடை வளர்ப்புத் திட்டங்கள்.

சந்தரம் : விவசாய உற்பத்தி முறைபற்றிச் சொல்லிச்சினம் பாத்தியே.

பத்தி : ஓமடா, சந்தரம். இந்தத் தூர்ந்து போன தனங்களை சீர்ப்படுத்தி, யாழ் மாவட்டங்களிலை நாலு போகமும் விவசாயம் செய்து உற்பத்தியைப் பெருக்கி ஏற்றுமதி கூடச் செய்யலாம் எண்டால் மம்பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு இப்பவே மண்ணில இறங்க வேணும் போட கிடக்கு.

சந்தரம் : அங்கால் விஞ்ஞான செக்ஷனைக் கவனிச்சியே. நீ அதை ஒண்டும் சரியாப் பாக்கல்லை.

பூரணம் : ஏன் களைச்சுப் போனாரே ?

சந்தரம் : இல்லை அக்கா. விஞ்ஞான செக்ஷனுக்குப் போகேக்கைதான் அந்தப் பிரெஞ்சுக்காரி யளைக் கண்டவர்.

பத்தி : இவன் துவங்கிறான். அறைவிட்டா. அதெல்லாம் பிறகு கதைக்கலாம். அதுசரி. இவன் மகன் வந்திட்டானே.

பூரணம் : ஓம். அவன் வந்து இப்ப நாலைஞ்சு நாளாகுது. இரா முழுக்க இருந்து ஏதோ ரீ.வி. நிகழ்ச்சியெண்டு எழுதிக் கொண்டிருந்தான். இன்னும் எழும்பேல்லை.

(இந்நேரம் பிரேமா தேநீர் கொண்டு வருதல்)

பத்தி : பூரணம்! யார் பிள்ளை ?

பூரணம் : பிள்ளையோ. . . . வவனியாவில இந்த லைற்

கொம்பனியிலை வேலை செய்யுது. தம்பியோட வந்திருக்கு.

- பத்தி : என்ன ரீ.வி.யில நடிக்கக் கிடிக்கவே ?
- பூரணம் : சீ, உங்களுக்கென்ன விசரே! பிள்ளை பிரேமாதம்பி எழும்பியிற்றானே ?
- பத்தி : மொர்ஸி, பாதோம், நன்றி பிள்ளை.
- பிரேமாதம்பி : அவங்களா ? இன்னும் தூங்கிறாங்க.
- பத்தி : என்ன இழுவை ஒரு மாதிரியாய் இருக்கு.
- பூரணம் : பேரன் பேத்தி ஹற்றனிலை இருந்தவையாம்.
- பத்தி : அப்ப என்ன தோட்டக் காட்டுப்பிள்ளையோ ?
- பூரணம் : உங்களுக்கு இந்த நளினக்கதை இன்னும்தான் போகயில்லை. அடையான், கறுவல், தோட்டக்காட்டான். . . . தோட்டக்காடு எண்டால் மனுஷன் இல்லையோ. நான் சொன்னன். நீங்க றபோகேக்கை கொண்டு போனதை அப்பிடியே திருப்பிக் கொண்டு வந்து எங்கட நாட்டைப் பழுதாக்கப் போறீங்க. விசர்க்கையை விட்டிட்டுத் தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ. நான் போய் இவன் தம்பி எழும்பி யிற்றானோ என்று பாத்துக்கொண்டு வாறன்.

(பூரணம் உள்ளே போதல்)

- பத்தி : மெய்ய சுந்தரம். புதுசா ஒரு பிரச்சனை துவங்குமாப்போல் கிடக்குது. பொடிச்சியை முன்பின் இஞ்சை பாத்திருக்கிறியே ?
- சுந்தரம் : நானும் இண்டைக்குத்தான் அத்தான்,

பொடிச்சியைக் காணுறன். பிள்ளையும் பாக்க
லட்சணமாத்தான் கிடக்கு. எதுக்கும் நீங்க
அவசரப்படாமல் அமத்தி வாசியுங்கோ.
பிள்ளையள் வளந்திட்டாங்கள், புத்தியாக்
கதைக்க வேணும்.

பூரணம் : (வந்து கொண்டே) அவன் நல்ல நித்திரை.

பத்தி : நித்திரை கொள்ளுறானே. ஏன் எழுப்புறாய்
பூரணம். மட்டக்கிளப்புத் தயிரும், கந்தளாய்க்
கரும்புச் சாறும் இப்பதான் வயிற்றைக்
குழப்புகினம்.

பூரணம் : குளப்பினா ஏன் நிக்கிறியள். போய் இருந்திட்டு
வாங்கோவன்.

(புத்தியார் போன பின்பு)

பூரணம் : மெய்யடா தம்பி. போன விஷயமெல்லாம்
நல்லபடியா அமைஞ்சுதா? மணியத்தாற்றை
பெட்டை எப்பிடி?

சந்தரம் : மணியத்தாற்றை மணிஷியே அந்த மாதிரி
லட்சணமாயிருக்கு. பிள்ளையளைக் கேக்க
வேணுமே. அத்தானுக்கு பூரண திருப்தி.
அத்தான் பேய் விசயக்காரன் அக்கா. போன
இடங்களிலை பேய் எடுப்பெல்லாம் எடுப்பார்.

பூரணம் : அவர் பேய் எடுப்பு எடுத்தது கிடக்கட்டும்.
நடந்ததை வடிவாச் சொல்லு. இஞ்சை எனக்குப்
பெரிய தலையிடியாக் கிடக்குது.

சந்தரம் : நானும் மெல்லமாக் கவனிச்சனான். அங்கை
பெரிசாக் கல்யாணக் கதை ஒண்டும்
நடக்கேல்லை. அத்தானுக்கு மணியத்தாற்ற

குடும்பத்தையும், பொடிச்சியையும் நல்லாப் பிடிச்சுப் போச்சு. ஏன் எனக்கும் தான். பொட்டை அறிவு - அடக்கம் - அழகு எல்லாம் நிறைஞ்சு பிள்ளையாயிருக்கு. அவவுக்கும் எங்கடை சுதாகரை நல்லாப் பிடிச்சிருக்கு. பொடிச்சி ஒருவசனம் சொல்லிச்சுது அத்தானுக்குக் கால் நிலத்திலை இல்லை.

பூரணம் : பொடிச்சி என்ன சொன்னது ?

சுந்தரம் : என்ன. எங்கட சுதாகரின் ரீ.வி நாடகங்கள் தான் இயல்பாயும் நல்ல கருத்து நிறைஞ்சு தாயும் அதோட புதிய யுக்திமுனை கொண்ட தாகவும் இருக்காம். பிறகென்ன, பெட்டைக்கும் எங்கடை சுதாகரைப் பிடிச்சு மாதிரித்தான். அதோடை மணியத்தாரும் கதைவாக்கில மட்டில கட்டின புதுவீடும் என்றை இரண்டாவது மகளுக்குத் தான். காசும் ஒரு இலட்சம் பிராங்கை மகளின்ரை எக்கவுண்டில போடப் போறன் எண்டு ஒரு போடையும் போட்டிடார் பேந்தென்ன, அத்தானைக் கேட்க வேணுமே ?

பூரணம் : எல்லாம் சரியடா தம்பி. எந்தத் தகப்பன்மாரும் தங்கட பிள்ளை யளுக்கு நல்ல வாழ்க்கையை அமைச்சுக் குடுக்கத்தானே பாப்பினம். எனக்கு நாலைஞ்சு நாளா நித்திரை இல்லை. என்ன செய்யிறது ? கதைக்கிறது எண்டு தெரியாமல் மனம் ஒரே குழப்பமாக்கிடக்குது.

சுந்தரம் : அது சரி. ஆரக்கா இந்தப்பிள்ளை ? தம்பி, என்ன காதல் கீதல் எண்டு....

பூரணம் : ஒமடா தம்பி. பிள்ளையின்ரை தாய் தகப்பன்

ஹற்றன் தேயிலைத் தோட்டம் ஒண்டிலை வேலை செய்துள்ளோம். ஏதோ கலவரம் ஒண்டிலை நாலு வயசிலை தாய் தகப்பனைப் பறி குடுத்திட்டுது. சிறிய தகப்பன்தான் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டு திருக்கிணாமலைக்கு வந்து அங்கினேக்கை கூலிவேலை செய்து செய்து பிள்ளையைப் படிப்பிச்சுப் போட்டுது. பிள்ளையிப்ப மட்டக்கிளப்பில மின்சார ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒண்டில பெரிய வேலையில் இருக்குது.

சந்தரம் : பிள்ளையும் மட்டக்கிளப்பே. மட்டக்கிளப்பால எங்களுக்கு இப்ப பிரச்சனைபோலக் கிடக்குது.

பத்தி : (வந்து கொண்டே) என்ன மட்டக்கிளப்பால பிரச்சனையோ? அது ஒரு பிரச்சனையும் வராது. எல்லாத்துக்கும் நாங்கள் அவதான மாயும், உசாராயும் இருக்க வேணும்.

சந்தரம் : என்ன அத்தான்? மட்டக்கிளப்புத் தயிருக்கு வயித்தால அந்த மாதிரிப் போயிருக்குமே?

பத்தி : வயுத்துக் குழப்பம் அந்த மாதிரிப் போயிற்றுது. ஆனால் இப்ப ஒருமனக்குழப்பம். அது போனாத்தான் எனக்கு நிம்மதி.

பூரணம் : என்ன மனக்குழப்பம் உங்களுக்கு?

பத்தி : (சத்தமாக) நீ ஒண்டும் தெரியாத மாதிரிக் கதைக்காத. உன்ரை மகன் இப்ப ரீ.வி.யிலை நாடகம் போட்டு முடிஞ்சு வீட்டுக்குள்ளயும் நாடகம் போடப் போறானோ?

சந்தரம் : அத்தான், ஆத்திரப்படாமல் மெல்லமாக கதையுங்கோ.

பூரணம் : அதுதானே தம்பி. பிள்ளையள் வளர்ந்திடுதுகள். அதுகளின்ரை விருப்பு, வெறுப்புக்களையும் நாங்கள் மதிக்க வேணும்; அனுசரிச்சுப் போகவேணும்.

பத்தி : என்னத்தை அனுசரிச்சுப் போகிறது? என்றை தாய், தகப்பன், பேரன், பேத்தி, பாட்டன், பூட்டன் என்னமாதிரி இந்த ஊரில சீவிச்சவை எண்டு உனக்குத் தெரியாதோ? தோட்டக்காட்டுப் பெட்டையைக் கேட்டுக்கேள்வி இல்லாமல் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். நீயும் ஆமாம் போட்டுக்கொண்டு எனக்கு நியாயம் கதைக்கிறாய்.

பூரணம் : தயவு செய்து நீங்கள் கதைக்கிறதை கொஞ்சம் மெல்லமாய்க் கதையுங்கோ.

(இந்நேரம் பிரேமா உள்ளே வருதல்)

பிரேமா : (பூரணத்தைப் பார்த்து) சுதாகர் முளிச்சிட்டாங்க. உங்களைக் கூப்பிடுறாரு.

பூரணம் : நீ போ, பிள்ளை. நான் வாறன்.

(பிரேமா போனபின்)

சந்தரம் : பிள்ளையின்ரை முகம் நல்லா வாடிப் போச்சு.

பத்தி : வாட்டும். ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு இண்டைக்கு வரத்தான் வேணும்.

பூரணம் : முடிவுக்கு வரலாம். நீங்கள் கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கோ.

(பூரணம் உள்ளே போகிறான்)

சுந்தரம் : அத்தான், மூண்டு நாலு வருஷத்துக்கு முந்தி சிங்கப்பூரிலை சுதாகரைக் கண்டபிறகு இண்டைக்குத்தான் அவனைக் காணப் போறீங்கள். ஆத்திரப்படாமல் தன்மையாக் கதையுங்கோ.

பத்தி : என்னத்தைச் சுந்தரம். அவனுக்கொரு கல்யாணத்தைச் செய்து வைச்சுப் பாக்க வேணும் எண்டு எவ்வளவு ஆசையளை மனதிலை வைச்சுக் கொண்டு வந்தனான். இப்ப ஏன் இஞ்சை வந்தன் எண்டு கிடக்கு.

சுந்தரம் : சரி, சரி. இப்ப என்ன நடந்து போச்சு? ஒண்டையும் அறியாமல் நாங்கள் ஏன் வீணாய் மனதைக் குழப்புவான்?

(திரை மறைவில் இருந்து குரல்)

பூரணம் : தம்பி, அப்பா வெல்லே கூப்பிட்டவர்.

சுதாகர் : ஆ... அப்பா வந்திட்டாரா? அப்ப... ஏனம்மா என்னை வந்து எழுப்பேல்லை?

பூரணம் : வந்தனான். நீ நல்ல நித்திரையாக் கிடந்தாய். அப்பாவும் சொன்னார், எழுப்ப வேண்டாம் என்று. அங்க மாமாவோட கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறார். போய்க் கதை, வாறன்.

(சுதாகர் உள்ளே வருதல்)

சுதாகர் : அப்பா! சுகமாய் இருக்கிறீங்களா, அப்பா?

பத்தி : ஓமப்பு. நான் நல்ல சுகமாயிருக்கிறன். சுகமா வந்து சேந்தன். நீ எப்படியப்பு இருக்கிறாய்?

சுதாகர் : வாழ்வா, சாவா எண்ட போராட்டத்திலை

சுதாகர் : இல்லை. பிரேமாவாக்கு அங்கை உள்ள கிராமங்களை எல்லாம் நல்லாத் தெரியும். அவவும் கூட வந்தது பெரிய உதவியாய் இருந்தது, அப்பா. மட்டக்கிளப்புப் பொருட்காட்சி எல்லாம் எப்பிடி இருந்தது?

பத்தி : நான் என்ன பொருட்காட்சியே பாக்கப் போனனான். உன்ரை கல்யாண விஷயமாயெல்லோ போனனான். அம்மா, உனக்கொண்டும் சொல்லேல்லையே?

(பூரணம் உள்ளே வருதல்)

மெய்யே பூரணம் நான் மட்டக்கிளப்புக்குப் போன விஷயம் ஒண்டும் கதைக்கேல்லியே?

பூரணம் : எங்கை, கதைக்க நேரமா கிடந்திது? அவனும் இப்ப வந்து நாலைஞ்சு நாள்தானே! வந்த நாட் தொடக்கம் இரவும் பகலும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான்.

பத்தி : இப்ப நான் சொல்லுறன். மட்டக்கிளப்புக்கு நானும் சுந்தரமும் போனனாங்கள். அங்கை என்னோடை வேலை செய்த மணியத்தின்ரை மகளை உனக்கு கலியாணம் பேசிப்போட்டு வந்திருக்கிறம். படிப்பு. அழகு. . . . ஒழுக்கம் எல்லாம் நிறைஞ்சு பிள்ளை. எங்களுக்கு மனம் நிறைஞ்சு விருப்பம். வேணுமெண்டா நீயும் பிள்ளையை வந்து பார். அந்தப் பிள்ளையை நீ கலியாணம் செய்யிறதுதான் எனக்கு விருப்பம். என்றை விருப்பத்தை நிறைவேற்றப் போறியோ, இல்லையோ?

சுதாகர் : அப்பா, நீங்கள் இந்த நாட்டை விட்டுப் போய்

இருந்து விடுபட்டு நான் மட்டுமில்லை அப்பா, இந்த நாடே நிறைஞ்ச மனசோடை இருக்குதப்பா.

பத்தி : எங்கடை எயாப்போட்டில வந்து இறங்கின உடனேயே இந்த நாட்டிணரை சந்தோஷத்தை யெல்லாம் எல்லாற்றை முகத்திலையும் கண்டு களிச்சிட்டன்.

சுதாகர் : மாமா! அப்பாவை நாங்கள் மூண்டு வருஷத்துக்கு முந்தி சிங்கப்பூரில கண்டதுக்கும், இப்ப காணுறதுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கு! முகத்திலை எவ்வளவு பூரிப்பும் மகிழ்ச்சியும் தெரியுது பாத்தீங்களே. . !

சுந்தரம் : அடுத்தவன்ரை வீட்டில அடங்கி ஒடுங்கி இருக்கிறதுக்கும், சொந்த வீட்டில இருக்கிறதுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கத்தானே செய்யும்.

பத்தி : அது சரி, மகன். நான் இப்ப வந்து ஒரு மாசத்துக்கு மேலையாகுது. அப்பாவை ஓடிவந்து பாக்க வேணுமெண்டு நினைக்காமல் மட்டக்கிளப்பு, திருக்கிணாமலை எண்டு சுத்திக்கொண்டு திரிஞ்சனியே?

சுதாகர் : ரெண்டு கிழமையிலை வந்திடலாம் எண்டுதானப்பா போனனான். கிராமங்களுக்குள்ளை போய் சில பேரைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. . . இந்த மாதத்துக்குள்ள நான் ரீ.வி.நிகழ்ச்சியை முடிச்சக் குடுக்க வேணும். . . . அதுதான்.

பத்தி : தனியத்தான் போனனியோ?

அந்நிய நாட்டிலை எங்களுக்கெண்டு
எவ்வளவோ கஷ்டங்களை
அனுபவிச்சிருக்கிறீங்க. . . . என்றை எதிர்
காலத்தைப்பற்றி சிந்திக்கிறதுக்கு. . . . நல்ல
வாழ்க்கையைத் தேடித்தாறதுக்கு உங்களுக்கு
உரிமை இருக்கு. நான் அதை மறுக்கேல்ல. . . .
ஆனால் நான் பிரேமாவை மனதார விரும்புறன்.
எனக்கு எப்பிடிப்பட்ட பெண் மனைவியாய்
வரவேண்டுமெண்டு நீங்கள் விரும்புறீங்களோ
அப்பிடிப்பட்ட குணங்கள். . . . அறிவு. . . . திறமை.
. . . . எல்லாம் நிறைஞ்ச பெண்தானப்பா அவளும்.

பத்தி : அப்ப ஒரு தோட்டக்காட்டுப் பெட்டை எனக்கு
மருமகள். எங்கடை குலம், கோத்திரம்பற்றி
உன்ரை அம்மாவிட்டைக் கேட்டுப்பார். முந்தி ஒரு
காலத்திலை இந்தத் தோட்டக்காட்டுக் கூட்டம்
எல்லாம் எங்கடை வீடுகளிலை நாங்கள் திண்ட
கோப்பை பீங்கானுகளை கழுவித்
துடைச்சதுகள்; கூட்டித் துடைச்சதுகள்.

பூரணம் : ஐயோ, இந்த மனுஷன் இன்னும் திருந்தேல்லை.
திருந்தாது.

சுதாகர் : அப்பா! வெள்ளைக்காறன் கூலியாக்
கூட்டிக்கொண்டு போய், ஒழுங்கான கூலியும்,
குடியமைப்பும் குடுக்காததால ஏற்பட்ட வறுமை.
. . . . அது முந்தி அப்பா. ஆனா இப்ப. . . . நேற்று
வரை. . . . ஏன், நீங்கள் இந்த நாட்டுக்குத்
திரும்பும்வரை மடம் வீட்டு வேலை எண்டு
அங்கை என்னப்பா செய்தனீங்க?
லண்டனிலை பேபிசிறீறிங்க, சவுதியிலை ஹவுஸ்

வேர்க் . . . இதெல்லாம் என்ன வேலையப்பா ?
அப்பா! இதை நான் ஒரு விதண்டாவாதமாகக்
கதைக்கேல்லை. நீங்கள் கொஞ்சம்
உணருவீங்கள் எண்டு தானப்பா சொல்லுறன்.

பூரணம் : இந்த மனுஷன் இந்த வீட்டை மட்டும்
குழப்பேல்லை. பச்சைக் குழந்தை மாதிரி
இருக்கிற இந்த நாட்டையும் குழப்பப் போகுது.

பத்தி : நீயும் உன்ரை மகனோடை சேர்ந்து கொண்டு
எனக்கு நியாயம் கதைக்கிறாய்.

சுதாகர் : அப்பா! அம்மா சொல்றதிலை என்ன பிழை ?
நீங்க இந்த நாட்டை விட்டுப் போகேக்கை
என்னென்ன குறைபாடுகள் எங்களிட்டை
இருந்து. . . எங்கடை வளர்ச்சிக்குத் தடையாய்
இருந்துதோ அதை எல்லாம் கமந்து கொண்டு
போய், அப்பிடியே திருப்பிக் கொண்டு
வந்திருக்கிறியள். பலதரப்பட்ட மக்களோடை
பழகி, நவீன வசதிகள் கொண்ட நாடுகளில
தவிர்க்க வேண்டியதைத் தவிர்த்து, பெற
வேண்டியதைப் பெற்றுக் கொண்டு இந்த நாட்டு
மக்களுக்கு, இன்னும் முன் மாதிரியாய்
வருவீங்கள் எண்டு நாங்கள் எதிர்பார்த்தது
எங்கடை பிழைதான். . .

சுந்தரம் : சரி, விடுங்க. அத்தான் இப்ப என்ன கதைச்சப்
போட்டார்? ஏதோ ஆத்திரத்திலை வாய் தவறி
தோட்டக்காட்டுப் பெட்டை எண்டு சொல்லிப்
போட்டார். அவரும் இந்த நாட்டை விட்டுப்போய்
அங்கை என்ன சொகுசாவே சீவிச்சவர்? ஆன
உறக்கம் இல்லாமல், உறவுகள் இல்லாமல், படாத
பாடுபட்டு உழைச்சவர்தானே. . .

பத்தி : இல்லை, சுந்தரம். நாங்கள் அங்கை பட்டபாடுகள் இவங்களுக்கு என்ன தெரியப்போகுது. எங்கட நாட்டிலை, என்றை பெஞ்சாதி பிள்ளையளோட இனியாவது சந்தோஷமாய் வாழுவம் எண்டு ஓடி வந்தன். என்னை மதிக்காத இந்த வீட்டில இனி எனக்கென்ன சீவியம். . . . நான் எங்கையாவது போறன். நான் இந்த நாட்டை விட்டே போறன். நீங்கள் எல்லாரும் சந்தோஷமாய் இருங்கோ.

பூரணம் : உங்களுக்கென்ன பைத்தியமே? அவன் என்ன பிழை செய்து போட்டான்? ஒரு பிள்ளையை விரும்பியிற்றான். அந்தப்பிள்ளை என்ன முடமோ சொத்தியோ படிப்பறிவில்லையோ. . . . அப்பிடி ஏதும் இருந்தாச் சொல்லுங்கோ. . . . அதை விட்டிட்டு தோட்டக்காடு அது இது எண்டு சொல்ல. . . . நாங்கள் உங்களுக்கு ஆமாப் போட்டாலும் இந்த நாட்டுச் சனங்கள் எல்லாம் சேர்ந்தல்லே உங்கடை முகத்திலை காறித் துப்பப் போகுதுகள்.

பத்தி : நீ ஆயிரம்தான் சொல்லு பூரணம், நான் போறது போறதுதான்.

சுந்தரம் : அத்தான், என்னைத்தான் நீங்கள். . .

பூரணம் : சரி. நீங்க போங்கோ. வெளிக்கிடுங்கோ. நானும் பின்னால வாறன். நிம்மதி இல்லாத வீட்டிலை இனி எனக்கும் தான் என்ன சீவியம்?

சுதாகர் : அம்மா, நீங்களும். . . .

பூரணம் : அப்ப என்னை என்ன செய்யச் சொல்லறாய்? உன்னை அப்பாவை நான் பிரிஞ்சு சீவிச்சது

போதும். எல்லாம் இந்த மண்ணின் ரை
தன்மைதான்.

(இந்த நேரம் வீட்டு மணிச் சத்தம் கேட்க எல்லாரும்
வாசலைப் பார்க்கிறார்கள்)

சுந்தரம் : ஆரோ வருதுகள் அக்கா. ஒருக்கால் போய்ப்பார்.
இந்தக் கண்ணைத் துடைச்சுப் போட்டுப் போ...
. சரி. . . . சரி. . . . முகங்களைக் கோணலுக்கு
வைக்காமல் வந்ததுகள் போகும்ட்டும் எங்கடை
பிரச்சினைகளை ஒரு பக்கமாத் தூக்கி
வையுங்கோ...

பூரணம் : பிள்ளையள் வாங்கோ.... வாங்கோ தம்பி...

(கீதாவும், துரையும் உள்ளே வருதல்)

கீதா : அன்ரி, சுகமாயிருக்கிறீர்களோ ?

பூரணம் : ஓம், பிள்ளை. நீங்கள் ஆரெண்டு. . . . எனக்கு ..

கீதா : என்ன அன்ரி நீங்கள், என்னைத்
தெரியேல்லியே ? நான்தான் கீதா.

பூரணம் : ஆர் கீதாவோ ? எங்கடை துணிச்சல்
குஞ்சுகீதா. (ஓடிப்போய் ஆரத்தழுவி
கண்ணத்தில் முத்தமிட்டு) நீ அந்த நீளக்
காற்சட்டையும் போட்டுக்கொண்டு இடுப்பில
பெரிய பெலிற்றும், அதில சின்னக் கைத்
துவக்கும் தோளில பெரிய துவக்கும் சுமந்து
கொண்டு 'பொம்பிளையள் எண்டா என்ன
பயப்பிடறதா ? எல்லாரும் தைரியமாயிருக்க
வேணும்' எண்டு எல்லாருக்கும் சொல்லிக்
கொண்டு நடந்து வருவியே குஞ்சு. உன்னை
அந்த நையோடையும், உடுப்போடையும்

பாத்ததுக்கு இப்ப இந்தச் சீலையோட பாக்க
என்னால மட்டுக்கட்ட முடியேல்லையடா.
என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளடா குஞ்சு. . .

கீதா : பறவாயில்லை அன்ரி. இவரைத் தெரியுமே
உங்களுக்கு? இவர்தான் துரை. எங்கடை
பகுதிக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தவருக்கு
உதவியாளாக இருந்தவர்.

(துரை எல்லாருக்கும் வணக்கம் சொல்ல பத்தியரும்
அதிர்ச்சியுடன் வணக்கம் சொல்லுதல்)

கீதா : நாட்டின்ரை விடுதலையைத் தன்ரை தோளில
சுமந்தவர். இப்ப இவரை நான் சுமக்கிறன். இவர்
சொல்லுவார், தான் எனக்குச் சுமை எண்டு.
நான் சொல்றது சுகமான சுமை எண்டு. . . .

(பத்தியரின் முகம் மாறிக்கொண்டு தன்னை உணருவது
போல முகபாவம். . . எல்லோரையும்
ஆச்சரியத்துடன் மாறி மாறிப் பார்க்கிறார்)

பூரணம் : என்றை செல்லக் குஞ்சுகளே. நீங்கள் நல்லாய்
இருக்க வேணும். நாங்கள் இந்த மண்ணில
இண்டைக்குக் காலுண்டி நிக்கிறதுக்காக
நீங்கள் எத்தனை பேர் உங்கடை காலுகளை
இழந்திருக்கிறியள்!

(பத்தியர் பூரணத்தை வியப்போடு பார்க்கிறார்)

கீதா : எங்கடை நாட்டின்ரை சுகத்துக்காக 12 வயதிலை
அன்ரி இவர் தாய் தகப்பனை வவனியாவில
விட்டிட்டு வந்தவர். பிறகு தன்ரை தாய்
தகப்பனையே கண்ணாலை கானேல்லை.
இண்டைக்கு இந்த நிலையிலே இருக்கிறார்.

இவர் எனக்குச் சுமையாம். 'என்னைக் கல்யாணம் முடிச்சு என்ன உடல் சுகத்தைக் காணப் போறாய்?' எண்டு கேக்கிறார். உடல் சுகத்துக்காக மட்டும் தானா அன்றி மனுஷற்றை வாழ்க்கை?

பூரணம் : இல்லையடா என்றை செல்லம்

கீதா : இவரோடை சேர்ந்து நான் களத்திலை போராடி இருக்கிறன். அப்ப எல்லாம் எங்களுக்குள்ள எந்தத் தனிப்பட்ட ஆசைகளுக்கும் இடமிருக்கேல்லை. எங்கடை அன்பு, பாசம், காதல் எல்லாம் எங்கடை சொந்த மண்ணின்ரை விடுதலையிலைதான் இருந்தது. இப்ப நாடு கிடைச்சபிறகு இவரைப் பாக்கப் போனன். அங்கை தனி மனுஷனாக, தன்ரை கால், கை போனதையும் பாக்காமல் ஊனமுற்றோருக்கான சமூகப் பணியிலை தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த நிலையிலை நான் எப்பிடி அன்றி இவரைத் தனிய விட்டுட்டு வாறது. ...?

(பத்தியர் அதிர்ச்சியோடு எல்லோரையும் மாறி மாறிப் பாக்கிறார்)

துரை : பணி தானம்மா எங்கடை நாடி நரம்பெல்லாம் ஒடிக்கொண்டிருக்கிற ரெத்தம். இறுதி உயிர் மூச்சு உள்ளவரைக்கும் அது ஒடிக்கொண்டுதான் இருக்கும். இந்தக் கல்யாணம் கூட எங்கடை சுகத்துக்காக இல்ல. தொடரும் என்கட பணிக்காக... ஆத்ம் திருப்திக்காக.

பூரணம் : ஐயோ, குஞ்சுகளே. இந்த நாட்டின்ரை விடுதலைக்காக ஒருதாய் பிள்ளையளா நிண்டு

ஊண் உறக்கம் இல்லாமல் போராடி இண்டைக்கு ஊனமடைஞ்சு போய் நிக்கிறியள். இது உங்களுக்கு ஊனமில்லை. உங்கடை வீரத்தின்ரை சின்னம் எண்டு நினையுங்கோ. அது என்ன தம்பி. . . . கைகால் இழுந்தவைக்கு ?

துரை : அது அம்மா, ஊனமுற்றோர் பாதுகாப்புப் பணியகம் எண்டு சொல்லுறது. சுகாதார அமைச்சினுடைய உதவியோடுதான் செயல்படுது.

கீதா : அது விஷயமாத்தான் அன்ரி, இங்கை உள்ள செயலகத்துக்கு வந்தனாங்கள்.

துரை : வந்த இடத்திலை உங்களையும் பாத்துக் கொண்டு போகலாம் எண்டு இவ ஆசைப்பட்டா. அதோட உங்கடை வீட்டுக்காறரும் பரிசாலை வந்திருக்கிறார் எண்டு சொன்னா.

பூரணம் : பாத்தீங்களே ! உங்களைக் கண்ட ஆனந்தத்திலையும் அதிர்ச்சியிலையும். . . . இவர்தான் பிள்ளை ஐயா. பரிசாலை வந்து மூண்டு மாதமாகுது.

துரை : ஐயா! பரிசிலை நீங்கள் கனகாலம் இருந்தனீங்களே ?

பத்தி : ம். . . . (வார்த்தை வரமுடியாமல் தடுமாறி) ம். . . . நானே ? . . . ஒம் தம்பி. . .

துரை : பரிசிலை இன்வலிட்ஸ் எண்டொரு இடம் இருக்கு. உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. . . . ?

பத்தி : ம். . . . என்ன தம்பி. . . . இன்வலிட். . . . இன்வலிட். . . . ஒ. . . . ஒ. . . . இன். . . . வலி.

- துரை : இன்வலிட் மெத்ரோ எண்டு மெத்ரோவும் இருக்கு.
- பத்தி : உங்களுக்குத் தம்பி. . . . அந்த இடமெல்லாம் இன்வலிட். . . . அது எப்பிடித் தெரியும்?
- துரை : நாங்கள் களத்தில ஆயுதப் பயிற்சியோட உலக அறிவையும் பெற்றிருக்கிறம். வாலிட் எண்டால் பிரெஞ்சு மொழிக்கு தமிழில் எனக்கு சரியான அர்த்தம் தெரியேல்லை. நான் பெறுமதி, பெறுமானம் எண்டு நினைக்கிறன். இன்வாலிட் எண்டால் அதற்கு எதிர்க் கருத்து.
- பத்தி : ஒம். . . . அப்படிச் சொல்லலாம்.
- துரை : ஒம். உலக மகா யுத்தத்திலை ஜேர்மன் ஆட்சியிலை 4 வருஷம் பிரான்சு அடங்கிப் போயிருந்தது. அப்ப சாள்ஸ்துகோல் என்பவர்தான் வின்சன் சர்ச்சிலோட இணைஞ்சு இரகசியமாக பிரஞ்சுப் படையைத் திரட்டி ஜேர்மனை வெற்றி கண்டவர். அந்தப் பேரிலை எவ்வளவோ பிரெஞ்சுக்காரர் இறந்திருக்கினம். எவ்வளவோ பேர் காயமடைஞ்சு கை கால்களை இழந்திருக்கினம். பிறகு பிரான்சு விடுதலை அடைஞ்சு பிறகு, இப்படிப் போராட்டத்தில ஊனமுற்றோர், குழந்தைகள் அதிகமாக உள்ள குடும்பங்களில் வலிமை இழந்தோர் எண்டு யாரும் வறுமையில வாடக் கூடாது எண்டுதான் பிரெஞ்சு அரசு இந்த ஊனமுற்றவர்களுக்காகவும், வறியவர்களுக்காகவும் பாதுகாப்புச் சட்டங்களை, அமைப்புக்களை, சமூக நிறுவனங்களை நிறுவியிருக்கு. அதை எப்பவும்

ஞாபகப்படுத்தத்தான் இன்வாலிட் என்று ஒரு இடத்துக்குப் பெயரையும் வைச்சிருக்குது. அந்த இடத்தைச் சுற்றி. . . . ஊனமுற்றோருக்கான பணியகங்கள் பல இருக்கு.

பத்தி : ஒம் தம்பி. . . இன்வாலிட். . . எனக்குத் தெரியும்.

துரை : அதுபோல ஒரு பொதுப்பணி அமைப்புத்தான் எங்களுடைய ஊனமுற்றோர் பாதுகாப்புப் பணியகம். வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த உங்கடை உதவியை நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறம்.

பத்தி : நாங்கள் என்ன உதவி தம்பி. . . . செய்யிறது?

துரை : பண உதவி எண்டு மட்டும் யோசியாதேயுங்கோ. அது உங்கடை விருப்பம். ஆனால் அதைவிட தனிமையாய் இருக்கிற அவர்களைத் தேடிப்போய் அவர்களோடு பேசி, ஆறுதல் சொல்லி, அவர்களுடைய தனிமையைக் குறைச்சு அவர்களை உற்சாகப் படுத்தலாம். எவ்வளவோ உதவிகளைச் செய்யலாம்.

பூரணம் : ஒம் தம்பி. கை, கால் இழந்ததுகள், பார்வை இழந்ததுகள் என்ன செய்யுங்கள்? சாப்பாடு மட்டும் குடுத்தா போதுமே! அதுகளுக்கும் ஒரு ஆறுதல் வேணும் தானே. . . .

துரை : மன்னார், மட்டக்கிளப்பு, முல்லைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம், வவுனியா எல்லா இடங்களிலும் இதற்காக செயலகங்கள் இருக்கு. . . எல்லா இடங்களிலும் ஒரே ஒழுங்கு முறைதான்.

கீதா : அப்ப அன்ரி நேரமாகுது. நாங்கள் போட்டு வாறம்.

பூரணம் : என்ன பிள்ளையன் வந்தனீங்கள், நிண்டு சாப்பிட்டுப் போங்கோவன்.

கீதா : இல்லை, அன்ரி. போயிற்று நாங்கள் இன்னொரு நாளைக்கு வாறம்.

துரை : சரி. அம்மா... ஐயா... இருங்கோ... நாங்கள் போயிற்று வாறம்.

(இருவரும் போகிறார்கள்)

(எல்லோரும் அவர்கள் போவதையே பார்த்துச் சிலையாக நிற்கிறார்கள்)

பின் குரல்கள்:

தோட்டக்காட்டான்

வடக்கத்தையான்

வன்னியான்

மட்டக்கிளப்பான்

முல்லைத் தீவான்

யாழ்ப்பாணத்தான்

உயர்ந்தவன்

தாழ்ந்தவன்

அவன், இவன்

நான்தான் பெரியவன்.

இல்லை, நான்தான்.

நான்தான்.

தோட்டக் காட்டான்

வடக்கத்தையான்

(பத்தியர் காதைப் பொத்திக்கொண்டு சிந்தனையில் அதிர்ச்சி அடைந்தவர் போல் நிற்கிறார்)

பூரணம் : ஏன் மலைச்சுப்போய் நிக்கிறியள் ? பாருங்கோ நல்லாப் பாருங்கோ. இப்பிடிப் பட்டதுகள் செய்த தியாகத்திலை தான் இண்டைக்கு இந்த மண்ணில நிண்டு நிம்மதியாய் மூச்சு விடுகிறம். இப்ப இந்த வீட்டைக் குழப்பி, நாளைக்கு இந்த நாட்டைக் குழப்பி எங்களை ஏக்கப் பெருமூச்சவிட வையாதேயுங்கோ. உங்களைப் போல ஆக்களைச் சுட்டுத் தள்ளினாலும் ஆத்திரம் தீராது.

பத்தி : (அமைதியாக) பூரணம்!

பூரணம் : ஏன், நாங்கள் துவக்குத் தூக்கமாட்டமே? பரிசிலை நீங்கள் தும்புக்கட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு திரியேக்கை நாங்கள் துவக்குகளைத் தூக்கின நாங்கள்தான். இப்ப அதின்ரை தேவை முடிஞ்சு இனி ஆரும் தூக்கப்படாது எண்டு தூக்கி மூலையிலை எறிஞ்சிட்டம். அது கிடந்து தூசு பிடிக்குது. துருப் பிடிக்குது. அந்நியனிட்ட இருந்து இப்ப நாங்கள் எங்கட மண்ணை மீட்டிட்டம். ஆனால் உங்களைப் போல ஆட்களாலை இந்தச் சமுதாயத்தைக் கறைபடாமல் பாதுகாக்க வேணுமெண்டால். . . . அதுகளைத் தூசு தட்டிப்போட வையாதேயுங்கோ.

பத்தி : பூரணம்.. பூரணம்.

(இந்நேரம் பிரேமா சூட்கேசுடன் உள்ளே இருந்து வெளியே வருதல்)

பூரணம் : பிள்.....ளை!

சுதாகர் : பிரே.... மா

பிரேமா : என்னை மறியாதேயுங்கோ.... என்னாலை இந்த
வீட்டில ஒரு குழப்பம் வரவேண்டாம். நான்
அதுக்குக் காரணமாய் இருக்க விரும்பேல்ல.

சுதாகர் : பிரேமா....

பிரேமா : இல்லைங்க, சுதாகர். நீங்க பயப்பிடாதேயுங்கோ.
நான் என் வாழ்க்கையை வீணடிக்க மாட்டன்.

(நடந்து போகிறாள்)

பத்தி : (திரும்பி) நில்லு பிள்ளை....

(பிரேமா நிற்கிறாள். போய் அவள் கையைப் பிடித்து
சூட்கேசைக் கையிலெடுத்து அவளை உள்ளே அழைத்து
வரத் திரும்புகிறார்.)

திரை மூடல்

வீமர்சனங்கள்

தமிழர்கள் மரபில் ஊறிய சில எண்ணங்கள் மாற வேண்டும் என்பதை மீண்டும் உறுதிப் படுத்திய வகையில் இந்நாடகம் இன்றைய கால கட்டத்தில் பரிசீலிக்க வேண்டிய ஒன்று.

மேடையேற்றப் பட்ட கரு ஒரு சாதாரண கருவல்ல . தமிழர்கள் மரபில் ஊறிப்போன ஒரு கரு.

(நாளைய அறுவடைகள் பற்றி)

ஈழநாடு,

19-25, ஆகஸ்டு 1994

மேற்கத்திய நாட்டு மாய வாழ்க்கையையும், ஈழத்து மண் வாசனையையும் சங்கமமாக்கி, உருவாக்கி, நெறிப்படுத்திய பெருமை இன்று பாரிசில் வாழும் கலைஞரும், எழுத்தாளருமான எம்.அரியநாயகம் அவர்களையேச் சார்ந்தது.

(நாளைய அறுவடைகள் பற்றி)

)

தமிழன்,

24-30, ஆக.94

பாத்திரங்களின் ஆடை அலங்காரத்திலும் ,காட்சியமைப்பிலும் , இயக்குநரின் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருந்தது. பார்வையாளர்களை ரோமானியர்களாக்கியதும், ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து கலைஞர்களை நெறிப்படுத்தியதும் ஒரு சாதனைதான்.

(ஆசிரியரால் இயக்கப்பட்ட ஷேக்ஸ்பியரின் ஜூனியஸ் சீசர் நாடகம் பற்றி)

)

ஈழமுரசு,

11-17, ஜூன் 1998.

செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

செய்திகள்
செய்திகள்
செய்திகள்

**திரு. எம். அரியநாயகம் எழுதி இயக்கிய
நாடகங்களிலிருந்து சில காட்சிகள்**

1987ல் 'சொந்த மண்' நாடகத்தில் எம். அரியநாயகம், க. பகீரதன்

1990ல் பாரிஸ் மாநகரில் மேடையேற்றப்பட்ட 'தீர்ப்பு' நாடகத்தில்
இராகுணபாலன், T. தயாநிதி, N.T. குணம் ஆகியோர்

1994ல் 'நாஸைய அறுவடைகள்' நாடகத்தில்
முகத்தார் யேசுடீஸ், இராகுணபாலன்.

மேற் குறிப்பிட்ட நாடகத்தில் திருமதி லீனா ஜெயக்குமார்,
T. தயாநிதி, P. லோகதாஸ்

1997ல் மேடையேறிய 'வள்ளியை நோக்கி தனிநடிப்பு நாடகத்தில்
K. சண்முகநாதன்

'விரத்தாய்' தென்மொடி நாட்டுக் கூத்தில் வீரத்தாயாக
திருமதி நந்தா ஜெயம்

ஹேக்ஸ்பியரின் 'யூலியஸ் சீசர்' நாடகம் (1998) பங்குபற்றிய
கலைஞர்கள்: T. சாம்சன், முத்து ஜெயசிங்கம், N.T. குணம், கருணா,
இராசகுணபாலன், செல்வா ஆகியோர்

'யூலியஸ் சீசர்' சித்தி பொன்னராஜா, செல்வா

1
Allée Raoul Dufy
Rés. Fontaine Mallet
Bât Bretagne
93420 VILLEPINTE - France
Tél. 01 48 61 42 23

1945ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயில் பிறந்த எம். அரியநாயகம் யாழ். புனித சம்பத்திரிசியார் கல் லூரியில் பயின்ற காலத்திலேயே சீரிய இலக்கிய ஆர்வலராய்த் திகழ்ந்தவர். அவ்வீடுபாடுகளின் விளைச்சல்தான் அறுபதுகளில் வெளிவந்த 'எழில்' சஞ்சிகை. விவசாய திணைக்களத்தில் பணிபுரிந்த காலத்தில் இவ்வீடுபாடு மேலும் அதிகரித்தது.

கடந்த 18 ஆண்டுகளாக பிரான்ஸ் நாட்டில் வாழும் இவர் ஐரோப்பிய தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றி யத்தினை உருவாக்கி அதன் ஸ்தாபகத் தலைவராய்ப் பணியாற்றினார். அக் காலத்தே வெளியிடப்பட்ட மண் ணைத்தேடும் மனங்கள் (1986) தூரத்து விடிவெள்ளி (1987) நம்பிக்கை நாற் றுக்கள் (1988) தேசம் தாண்டிய நதிகள் (1989) ஆகிய நூல்களின் பதிப்பாசிரி யராய் இருந்தமை இலக்கியத்தில் அவருக்குள்ள தீவிரத்தின் இன்னொரு எறியம்... அவரது நாடக வாக்கத் திறமையையும் நடிப்பாற்றலையும் ஐரோப்பாவில் வாழும் தமிழர்கள் சாட்சிபூர்வமாய்த் தெரிவர். அந்நாட கங்களில் மூன்றினது அச்ச வடிவமான அறுவடை சகல தமிழர்க்கும் விருந்தாகு மென நாம் நம்பலாம். இது தமிழுலகத் தின் இன்னொரு புறம்.

